MARSHA CLARK

Rămâi, dragostea mea

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

— Kate, unde eşti? Vrei să vii, te rog?

Kate îşi auzi mama care o chema din cameră. Nu răspunse. Privirea neliniştită i se îndreptă spre cheile de la maşină, agăţate lângă uşă. Le desprinse brusc şi închise pumnul peste ele.

Tatăl său era la telefon. Cu siguranţă, nu va observa că va părăsi încăperea. Când discuta afaceri, nimic nu-l putea distrage.

— Kate, vino aici! auzi din nou. Îţi fac valiza. Vei putea petrece câteva săptămâni cu noi. Chiar n-ai niciun motiv să rămâi în Milwaukee!

Kate trecu fără zgomot în bucătărie. Dacă părinţii veneau şi o descopereau, vor izbucni din nou discuţii referitoare la viitorul ei. Şi asta, nu mai putea suporta.

Panica îi strânse inima şi se strecură afară din apartament. Şi fără să aştepte ascensorul, porni pe scara de serviciu. Tocurile înalte pocneau pe betonul treptelor. Când ajunse la subsol, inima îi bătea atât de tare, ca şi când tocmai scăpase de un pericol fizic.

— Bună seara, doamnă Danbury! Vreţi maşina?

Paznicul garajului îi adresă un zâmbet prietenesc. De la moartea lui Steven, se arătase deosebit de amabil. Atât de tânără şi deja văduvă, ce păcat!

— Mulţumesc, Georges. Voi scoate eu însămi maşina. Este parcată **într-**un loc comod.

Simulă un ton liniştit, pentru a nu provoca întrebări. Trebuia s-o facă repede. De la moartea soţului său, părinţii n-o lăsaseră singură niciun minut. Dorea să scape de ei, fie şi pentru o clipă. Culmea fusese atinsă după-amiază, când îşi auzise mama declarându-i că venise vremea să „înceapă să trăiască”. Kate ştia prea bine ce însemna asta. Mama sa îşi îndreptase deja alegerea spre un nou ginere.

Earle Darrin, poate, sau Scott Ballard.

Kate trebui să strângă foarte tare volanul Porcheului, pentru a-şi stăpâni tremurul mâinilor.

— Pe curând, Georges, exclamă pe cel mai degajat ton cu putinţă.

Şi, în întunericul care se intensifica, rulă până la ieşirea din oraş. Prin minte îi treceau mii de gânduri sinistre.

Cu câţiva ani mai devreme, toată lumea fusese încântată de căsătoria încântătoarei Kate Forsberg şi a elegantului Steven Danbury. Dar ei doi ştiau bine că era un aranjament plănuit de familiile lor, care contau printre cele mai influente din Wisconsin.

Kate nu avea atunci decât douăzeci de ani. Era singura ei scuză. Cedase în faţa insistenţei tatălui său, un om de afaceri în ochii căruia lucrurile era sau negre, sau albe.

După nuntă, cel mai natural lucru din lume, Kate îşi ascunsese nefericirea. Alte femei, ar fi divorţat. Ea se lansase în muncă. Nimeni nu bănuise cât de mult regreta că se căsătorise.

Sub aparenţa sa elegantă, Steven nu era decât un copil răsfăţat, autoritar şi crud. Kate trebuise să accepte să-l vadă ducând o viaţă din care ea era complet exclusă. Steven ştia să-şi facă prieteni. În afară, era fermecător. Acasă, lăsa masca.

În timpul ultimilor doi ani, petrecuse cât mai puţin timp în frumosul lor apartament din Milwaukee. Lipsea de trei luni, „pentru afaceri”, când pierise în incendiul unui hotel.

Condiţiile acelei morţi erau extrem de penibile pentru Kate. Părinţii săi făcuseră totul pentru a i le ascunde. Chiar acum, când trecuseră două luni, continuau s-o mintă.

— Kate, dragă, protesta doamna Forsberg, nu trebuie să crezi tot ce se tipăreşte. Ştii bine că ziariştii se hrănesc cu bârfe. Suntem cunoscuţi şi bogaţi. Este preţul pe care îl avem de plătit.

— Dar nu sunt bârfei O ştii şi tu, şi o ştiu şi eu. Raportul poliţiei este categoric: Steven nu era singur în clipa morţii sale. În patul său exista o femeie. Cea mai mare parte a clienţilor hotelului au scăpat teferi şi nevătămaţi. Ei doi au murit asfixiaţi, probabil pentru că nu auziseră semnalul de alarmă. Şi cauza: li **s-**a găsit o mare candidate de alcool în sânge. De ce **s-**o ascundem?

Brăzdând întunericul, un fulger brusc o făcu pe Kate să tresară. Deodată, nu mai văzu nimic prin parbrizul care şiroia de apă. Tocmai se pornise o furtună puternică, punând capăt căldurii apăsătoare de după**-**amiază.

Un al doilea fulger ilumină un panou, pe care descifra un nume care**-**i era complet necunoscut. Atunci, observă că rula pe o mică şosea secundară. Oare cum ajunsese acolo?

Se rătăcise. Nimic uimitor, dat fiind starea de agitaţie în care părăsise casa. Trebuia să**-**şi fi pierdut minţile pentru a porni pe şosea, fără să ştie unde mergea. Şi ce era mai rău, nici măcar nu se gândise să**-**şi ia poşeta. Se afla fără bani, fără cărţi de credit, nici acte de identitate. O privire asupra tabloului de bord îi sublinie precaritatea situaţiei sale. Curând, va face o pană de benzină. Cum oare se va întoarce la Milwaukee?

În faţa ei, şoseaua lucea în ploaie, înspăimântător de pustie. Roţie maşinii patinau de fiecare dată când Kate încetinea pentru a căuta vreo indicaţie. Şansele de a găsi o şosea naţională păreau minime. Timp de zece minute, Kate se încăpăţână să meargă înainte, până în clipa în care ajunse la răspântia lipsită de panouri semnalizatoare.

— Dumnezeule! bombăni. Ce voi face acum?

Ridicând din umeri, se hotărî **s-**o ia pe ramificarea din dreapta. Curând, descoperi că nu fusese o alegere bună. După doi kilometri, asfaltul lăsă loc unui covor de pietriş. Mari întinderi de apă, viclene, ascundeau făgaşuri adânci. Se întunecase complet.

Strângând din dinţi, Kate se hotărî să meargă cât de departe va putea. Să meargă înapoi era prea periculos. Se putea împotmoli.

La urma urmei, drumul trebuia să ducă undeva, raţionă Kate. Optimismul îi fu în sfârşit răsplătit. În lumina farurilor, apăru o pancartă cu aceste cuvinte: „Ferma Windhaven”.

O fermă! Teama care-i strânsese stomacul se domoli. Se va putea explica, să-i facă să-i împrumute nişte bani. Soţia fermierului, durdulie şi prietenoasă, îi va oferi o cafea caldă, un duş…

Exact în acea clipă, după câteva zvâcniri scurte, motorul Porchesului calã. Kate fu proiectată spre volan. După ce trecu prima clipă de stupoare, deschise portiera şi ieşi în ploaia şfichiuitoare. O singură soluţie: să alerge până la ferma ale cărei contururi le distingea în depărtare.

Kate fu udă în mai puţin de un minut. Apa o împroşca pe picioare. Părul blond i se lipise de faţă. Rochia i se mulase pe corp, sublinii**ndu-**i fiecare formă.

Cu respiraţia tăiată, se înclină spre uşă şi bătu cu amândoi pumnii. Nu veni nimeni. Ciocăni din nou, cu toată puterea. În interior era lumină. Aşa că trebuia să fie cineva acolo, îşi spuse încercând să-şi domine teama.

Brusc, uşa se deschise atât de violent, încât Kate căzu în faţă şi trebui să se prindă de bărbatul înalt şi brunet care se înălţa în faţa ei. Acesta nu-i aruncă decât o privire şi încerca deja să-i închidă uşa în nas.

— Pleacă! îi strigă. Şi spune-i lui Sacha să nu conteze pe mine. Nu mă voi întoarce!

Nu, nu asta era primirea pe care o sperase! De fapt, în locul soţiei fermierului, avea lângă ea un trup suplu cu muşchi duri, pe care se mula un pulover negru şi nişte blugi prespălaţi. În lumina slabă din antreu, Kate îi distinse părul de culoare închisă, dat spre spate **într-**o masă ciufulită, privirea ostilă, gura încremenită **într-**un rictus amar şi tenul plumburiu sub o urmă de bronz. Kate tremura.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? N-o văd.

— Jos, pe drum. Sunt în pană de benzină, articulă tânăra femeie între două clănţăneli ale dinţilor, cauzate atât de teamă, cât şi de frig.

Bărbatul avu un râs răguşit, care nu avea nimic binevoitor.

— Nu-i foarte original! Sacha ar fi trebuit să-ţi sugereze o scuză mai bună!

— Dar cine este Sacho? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Ceva în vocea sa păru să-l impresioneze pe necunoscut. O trase brusc la lumină şi începu s-o examineze.

— Dar ce ţi s-a întâmplat? Ai aerul unei înecate! Te-ai pierdut căutând casa? Spune-mi, cum naiba a ştiut Sacha că mă aflam Wisconsin?

— M-am rătăcit, îi explică, speriată de puterea cu care o ţinea de umeri. Te rog, lasă-mă să plec. Voi dormi în maşină.

Nu vreau să te deranjez mai mult.

Bărbatul îi dădu drumul la fel de brusc cum o prinsese. Şi expresia sa trecu de la mânie la indiferenţă.

— Oh! Dacă vrei, poţi să-ţi petreci noaptea aici. Dumnezeu ştie, casa este destul de mare pentru doi!

Şi se întoarse, fără să se preocupe să afle cum îi primise tânăra femeie invitaţia. O pală de vânt închise uşa în urma ei. Bărbatul ridică din umeri. Se părea că destinul hotărâse pentru ei.

— Vei găsi cearşafuri şi prosoape de toaletă în dulapul de lenjerie, sus pe trepte. Există o baie în spatele celei de-a doua uşi, la dreapta. Camera de oaspeţi se află alături.

Şi cu aceste cuvinte, dispăru în încăperea vecină a cărei uşă o trase după el, nu fără ca tânăra femeie să observe că trăgea uşor un picior.

Descumpănită, Kate rămase singură în mijlocul antreului, tremurând atât de teamă, cât şi de frig. Rochia se scurgea pe solul cu dale şi firişoare de apă i se scurgeau din păr, pe gât. Dintre toate fermele din Wisconsin, trebuia să dea peste cea în care trăia un nebun!

Ciuli urechea pentru a încerca să asculte, dincolo de furtună, zgomotele care veneau din încăperea vecină. Dar

nimic nu ajunse până la ea. Liniştea era de nepătruns.

Bunul-simţ îi dicta să plece. Să doarmă în maşină era mai sigur, oricât de incomod ar fi fost. Kate se îndreptă spre uşa de la intrare. Dar alunecă pe solul ud, tocul drept i se răsuci şi-şi suci puternic glezna.

În aceeaşi clipă, un fulger brusc o orbi. Tunetul bubui cu atâta violenţă, încât ai fi crezut că cerul se prăbuşeşte peste fermă. Lumina se stinse subit, adâncind antreul **într-**o obscuritate totală.

Fu prea mult pentru Kate. Începu să urle, exprimând furia care mocnea în ea de mai multe ore. Nu se mai putu stăpâni.

Se deschise o uşă şi izbucni e în jurătură. În întuneric, bărbatul se lovise de o mobilă.

— Ce ai de strigi?

Mâinile sale o prinseră de talie. Kate simţi o jenă atât de profundă, încât tremura înspăimântată.

— Dar dă-mi drumul! gemu, zbătâ**ndu-**se.

Se eliberă din strânsoare şi începu să alerge orbeşte. Brusc, fu conştientă de o lovitură îngrozitor de dureroasă în cap.

Apoi nu mai fu nimic decât întuneric.

Capitolul 2

Când Kate redeveni conştientă, durerea de cap era atât de puternică, încât ştergea orice alte senzaţii. Sub degete, simţi prospeţimea cearşafurilor de bumbac. Aşadar, se afla **într-**un pat. Dar cine era acel necunoscut aşezat la căpătâiul ei? De ce o examina cu nişte ochi întunecaţi de ură?

— Cum te simţi? o întrebă pe un ton tăios.

— Mă doare capul. Cine eşti? Unde mă aflu?

Bărbatul se încruntă şi o observă cu o privire cercetătoare.

— A fost o întrerupere de curent. Te-ai lovit la cap şi ai leşinat.

— Dar de ce sunt aici?… Nu-mi amintesc… Cine eşti? … Eu sunt Kate… Kate…

Vocea i se diminuă.

— Dumnezeule! Nu reuşesc să-mi amintesc numele meu…

Panica pe care o simţea era probabil vizibilă, deoarece bărbatul încercă să oprească gestul mecanic cu care se agăţa de cearşaf.

— Cum? Nu mai ştii cine te-a trimis aici?

Nu-ţi mai aminteşti de Sacha?… Presupun că eşti actriţă, sau manechin.

— Nu cunosc pe nimeni care se numeşte Sacha.

Spaima lui Kate ne înceta să sporească. Cu o durere acută, un fulger îi trecu prin memorie.

— Fugeam…

Bărbatul se strâmă.

— Oare nu asta facem toţi?

Kate se ridică şi-i prinse braţul.

— Te rog, ajută-mă! Nu-mi amintesc nimic.

Necunoscutul îi respinse mâna şi se ridică.

— Nu împinge glumea prea departe, păpuşă! Asta este tot ce ai găsit pentru a rămâne? Dacă n-aveai cucuiul acela la tâmplă, aş fi fost gata să cred că ţi-ai regizat până şi căderea.

— Eşti nebun! De ce aş pretinde că mi-am pierdut memoria? Ce aş câştiga?

Avea o asemenea durere de cap, încât credea că nu mai poate gândi. Strânse pleoapele pentru a-şi reţine lacrimile care-i ardeau ochii verzi.

— Nu vreau să rămân aici. Vreau să mă întorc acasă.

Dar în timp ce spunea aceste cuvinte, simţea confuz că minţea. Nu, nu dorea să se întoarcă acasă, în indiferent care cămin. Şi dându-şi seama de asta, se sperie mai tare.

Bărbatul se aplecă pentru a-i aranja pernele. Deşi iritarea lui era încă vizibilă, părea că se îmblânzise puţin.

— Ai face mai bine să te odihneşti îi spuse pe un ton tăios. Ţine, bea asta.

Puse mâna pe un pahar şi i-l întinse. Kate nici nu-l atinse.

— Dumnezeule! Oare ce crezi că este?

Puse paharul la buzele sale şi-l goli mai bine de un

sfert.

— Suc de lămâie, îndulcit şi calmant. Ce-ţi imaginai? Că încercam să te otrăvesc? Sau să te adorm pentru a te viola în timpul somnului? Crede-mă, n-ai de ce te teme. Nu mi-ar plăcea să am în pat o nevrozată! Prefer o prezenţă prietenoasă şi cooperantă.

Kate luă paharul.

— Mi-e teamă, spuse. Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să nu mai ştii cine eşti, ce ai făcut.

Bărbatul oftă.

— Pentru mine, ar însemna paradisul.

Apoi, ca şi când îşi reproşa această mărturisire, se îndepărtă de pat.

— Odihneşte-te, mâine te vei simţi mai bine. Sper că după o noapte de somn bun, îţi va reveni memoria.

Şi Kate spera. Închise pleoapele. Şi chiar înainte ca necunoscutul să tragă uşa, adormi.

Dimineaţa, când Kate se trezi, fu pentru a-l găsi din nou pe necunoscut în încăpere. Şchiopătând uşor, acesta se apropie de pat.

Cămaşa albă, pe care probabil o îmbrăcase în grabă, stătea căscată pe piept. Gâtul apărea bronzat şi puternic. Părul des de culoare închisă de pe piept, se pierdea în cureaua joasă a blugilor.

Kate întoarse privirea. Pulsul începuse să-i bată foarte puternic. Ce însemna oare această reacţie? Steven o convinsese că era incapabilă să simtă ceva. Să facă dragoste cu ea, îi spusese şi îi repetase, era ca şi cum ar ţine în braţe un bloc de gheaţă pe care nimic nu-l putea face să se topească.

Steven! Simţi sângele urcându-i în obraji. Iată! îşi amintea!... Era Kate Danbury. Şi ar fi dat orice să nu fie!

Încercă să scape de privirea pătrunzătoare care o cerceta.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, Kate.

Vocea îi era dură, dar lipsită de accentele severe pe care le avusese în ajun.

— Trebuie să-ţi fie foame. N-ai cinat ieri.

Trebuia să-i spună că-şi recăpătase memoria. Da, trebuia. Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Doar la ideea de a-şi relua viaţa din trecut, stomacul i se contractă.

Bărbatul puse pe pat tava pe care o aducea.

— Ţi-ai pierdut limba? Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Mă doar mai puţin capul, murmură Kate.

Necunoscutul îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

— Ce nu este în ordine, Kate?

— Încă nu-mi amintesc numele meu.

Minciuna îi făcea vocea să-i tremure. N-o va crede! În acest caz, de ce se încăpăţâna să-l înşele?

— Dar dumneata cine eşti? se grăbi să-l întrebe. Şi de ce pari atât de supărat pe mine?

— Oh! N-am nimic împotriva dumitale. Sunt pur şi simplu nebun de furie împotriva lui Sacha.

— Dar nu-l cunosc, te asigur!

— Bun, s-o lăsăm baltă. Baia se află alături. Eşti în stare să mergi să-ţi faci toaleta şi să vii în bucătărie să iei micul dejun? Îţi trebuie ceva mai consistent decât această gustare.

Abia atunci Kate îşi dădu seama că nu purta decât o cămaşă bărbătească. Se înroşi din cap până în picioare. Oare acest bărbat o dezbrăcase? Se simţi îngrozitor de tulburată.

— N-am nimic de îmbrăcat. Rochia mea este distrusă, îi spuse arătând mica grămadă de mătase şifonată pusă pe scaun.

— Şi valiza pe care o aveai în maşină?

Kate îi aruncă o privire uluită.

— O valiză? Am plecat fără bagaje.

Imediat, bărbatul sări asupra ei şi, cu o expresie ameninţătoare, o ţintui în pat cu amândouă mâinile.

— Spune-mi, nu ţi se pare ciudat că-ţi poţi aminti că n-aveai bagaje, în timp ce nu reuşeşti să-ţi aminteşti numele dumitale?

Îi întinsese o capcană şi Kate căzuse drept în ea.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, gemu aceasta. Nu mi-am pierdut complet memoria... De exemplu, îmi amintesc noaptea trecută... Dar nu şi pe ce a precedat-o... Ştiu că am rulat prin furtună, că m-am rătăcit...

Încerca să scape de privirea bărbatului.

— Frumoaso, dacă descopăr că m-ai minţit, îţi promit că vei avea ce să-i povesteşti lui Sacha, când îl vei întâlni!

— Dar mai lasă-mă în pace cu Sacha ăsta. Pentru că te asigur că nu-l cunosc!

Necunoscutul continuă **s-**o examineze timp de mai multe minute, apoi se ridică.

— Îţi voi aduce nişte haine... Oh! apropo, mă numesc Blake... în caz că nu ştii!

Pe tavă era un pahar cu suc de fructe şi o pâine mică, făcută cu lapte. Kate nu simţi să-i fie foame şi fu surprinsă cât de repede le termină. Adevărul era că nu mâncase nimic de douăzeci şi patru de ore.

Când se ridică, se clătină. Dar după duş se simţi mult mai bine. Pe marginea chiuvetei găsi o periuţă de dinţi nouă, în ambalaj de celofan, un pieptene şi prosoape curate. O asemenea amabilitate era neaşteptată din partea unui bărbat altfel atât de nesuferit.

Kate examină decorul care o înconjura. Pereţii erau în acea oribilă culoare maro, care fusese la modă în anii patruzeci. Linoleumul în pătrate gri şi albe era tot crăpat. Evident, nu era un cadru demn de proprietarul său! În Blake era ceva arogant, care te lăsa să bănuieşti că era obişnuit să trăiască în altă lume.

Când se întoarse în cameră, Kate găsi aşezate pe pat, o bluză din bumbac cu dungi albe şi o jupă din serj. Nişte espadrile, cu siguranţă tot noi, erau puse pe covoraş. Se îmbrăcă în grabă.

Un miros apetisant de pâine prăjită umplea bucătăria. Kate intră, ridicâ**ndu-**şi pe ceafă părul blond bogat.

— Îţi vin bine hainele, aprecie Blake, cu o expresie încordată imediat.

— Mă aşteptam să găsesc nişte blugi vechi şi o cămaşă prea mare pentru mine!

I-ar fi plăcut să ştie de unde avea Blake aceste haine de damă. Dar acesta nu-i dădu nicio explicaţie. Nesigură, se opri în uşa încăperii.

— Intră şi ia loc. Vrei cafea? Pâine prăjită? Fulgi de porumb?

— Da, mi-e foame. Trebuie să fie aerul de ţară.

— Locuieşti în oraş?

Nu, nu va mai cădea în această nouă capcană.

— Nu prea ştiu, spuse.

Nu ştia mai ales de ce se încăpăţâna să facă pe amnezica. Dar era prea târziu să dea înapoi. Blake schiţă un zâmbet şi, fără alt comentariu, puse în faţa ei cafetiera.

— Serveşte-te. Pe masă este miere şi dulceaţă.

Kate uitase cât era de bine să mănânce. De la moartea lui Steven, trebuia să fie forţată să se hrănească. Tot ce ducea la gură, avea un gust de cenuşă.

— A fost delicios! exclamă când termină.

— Încă puţin? Trebuie să mai fi rămas o felie de pâine undeva!

Kate izbucni în râs.

— Oh! iartă-mă! Oare chiar am mâncat toate proviziile?

— De cât timp n-ai avut o masă adevărată?

Imediat, tânăra femeie deveni atentă.

— Nu ştiu… Presupun că de mult timp… Mă duc să pun farfuriile în maşina de spălat vase, vrei?

— Aici nu există maşină de spălat vase.

— Oh… Ei bine! Voi spăla vasele în chiuvetă. Chiar dacă memoria nu-mi mai funcţionează, mâinile încă da!

Adună ceştile şi farfuriile şi le puse în chiuvetă.

— Îndată ce vei termina, te voi duce la cel mai apropiat spital pentru a te examina.

Kate tresări şi lăsă farfuria pe care o ţinea în mâini.

— Dar nu sunt bolnavă! Nu vreau să merg la spital! Nu pot rămâne aici?

Impasibil la protestele sale, Blake ridică din umeri.

— Nu ştiu cine eşti, nici de unde vii. Nimic din maşina dumitale nu-mi permite să te identific. Este mai degrabă ciudat. Dacă eşti amnezică, aşa cum declari, ai nevoie de ajutor medical. Altfel, nu ţin să te păstrez aici.

— Oh! te rog, nu mă obliga să plec!

Era minunat să fie lângă cineva care nu ştia nimic despre ea! Pentru Blake, nu era decât Kate, o femeie dintre celelalte. Îşi adânci privirea în ochii săi, inconştientă de invitaţia voalată care strălucea în adâncul propriilor ochi verzi.

— Dacă aş putea rămâne, cred că mi-aş reveni rapid. Nimic decât, linişte…

— Dar bineînţeles! Ce idee minunată! Şi îndată ce va sosi Sacha, minune! Te vei vindeca! Spune-mi, ce instrucţiuni ai? Ai misiunea să-mi încălzeşti patul în aşa fel încât să mă înduioşez şi să mă faci să-i accept minciunile, aşa este? Ştie bine că am o slăbiciune pentru blondele cu ochii verzi. Ce nu-mi explic, este de ce n-a venit însuşi Sacha… Doar dacă n-a înţeles – până la urmă – că a mers prea departe! Oare ştii ce-a avut tupeul să-mi spună când am părăsit insulele Fidji? „Uită-l pe Kevin”. Să-l uit? A murit şi era prietenul meu. Dar pentru Sacha, asta nu înseamnă nimic.

— Ce ai de strigi? Nu pot decât să-ţi repet că nu-l cunosc nici pe Sacha, nici pe Kevin, nici pe nimeni.

— Sper că joci teatru mai bine decât minţi! Altfel te sfătuiesc să renunţi la meserie. Nu ţi **s-**a spus niciodată că este o junglă? Şi că producătorii mănâncă fetiţe la micul dejun? Şi crede-mă, asta nu le provoacă indigestie!

— **Şi-**am spus adevărul. Pur şi simplu m-am rătăcit.

— Dar bineînţeles! Hoinăreai prin furtună, pentru că nimic nu-ţi place mai mult decât să vezi peisajul din Wisconsin în ploaie! Spectacolul ierbii ude ajunge să te arunce în transă!

— Oh! ajunge! strigă Kate cu ochii întunecaţi de mânie şi stomacul dat peste cap. Co**ndu-**mă la un serviciu de urgenţă. În definitiv, puţin îmi pasă!

Aruncă pe masă cârpa din mână şi ieşi din încăpere.

Era îngrozitor! Va trebui să le explice medicilor ce se întâmplase şi să le ceară să-i anunţe părinţii. Dumnezeule! De-abia avusese timp să-şi guste libertatea!…

Dar lui Blake nu-i va mărturisi nimic. Nu va şti niciodată că era fiica miliardarului Forsberg, plictisitoarea, îngrozitoarea Kate Danbury, care fusese incapabilă să-şi reţină soţul alături.

— Ştii să găteşti?

Întrebarea o ţintui în pragul încăperii.

— Şi să te ocupi de menaj?

— Cred că da…

— Ei bine, iată ce-ţi propun. Dacă eşti dispusă să munceşti, te voi putea ţine aici până în weekend. Dacă până atunci nu-ţi revine memoria, te voi conduce la spital. Dar te rog, nu te preface a doua oară că ai ochii plini de lacrimi!

Şi bombăni ca pentru el însuşi.

— Probabil mi-am pierdut minţile acceptând să te ţin aici!

— Oh! mulţumesc! izbucni Kate. N-ai să regreţi această decizie, îţi promit!

— Serios?

— Cu ce vrei să încep? îl întrebă, prefăcându-se că este insensibilă la ironia sa.

— Camera de zi îmi pare că are nevoie de o curăţenie serioasă, ca toată casa, de altfel.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Nimeni nu se va nelinişti de absenţa dumitale?

— Nu-mi amintesc… Nu, am impresia că nu, spuse tânăra femeie după ce tăcu un timp.

Bineînţeles, simţea că ar fi trebuit să-şi anunţe părinţii. Lăsă rapid pleoapele în jos.

— Şi soţul tău?

— Soţul meu este…

Se întrerupse brusc şi schimbă tonul.

— Care soţ? Nu cred că sunt căsătorită.

Blake oftă.

— Las-o baltă! Minţi foarte prost! De ce porţi o

verighetă, dacă nu eşti căsătorită?

Kate îşi înăbuşi un suspin. Blake îi înlătură repede stânjeneala.

— Ţi-am spus **s-**o laşi baltă! Să nu mai vorbim despre asta. Te voi vedea la cină. Putem trece peste prânz, nu? Este aproape miezul zilei.

— De acord, consimţi Kate, cu obrajii arzând de ruşine. Mi-ar plăcea să cinăm devreme. La ora cinci, îţi convine?

— Da, perfect.

Şi fără să mai adauge nimic, o lăsă pe Kate sarcinilor sale.

După trei ore de curăţenie, camera de zi avea acelaşi aspect jalnic, fără cea mai mică urmă de eleganţă. Dar mirosea bine a ceară şi fusese înveselită cu buchete de flori care ieşeau în evidenţă lângă geamurile strălucitoare. Kate îşi admiră opera şi duse produsele de întreţinere înapoi în bucătărie.

Prepară un urcior de ceai cu gheaţă, pe care-l duse afară. Cât vedeai cu ochii, sub cerul albastru nu existau decât păşuni grase, întrerupte de garduri. Un avion de turism zburând jos, sparse liniştea peisajului. Kate îl urmări din ochi până când nu mai fu decât un punct la orizont.

Apoi făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşă.

Blake era cocoţat în vârful unei scări şi spatele îi lucea de transpiraţie. Când o auzi pe Kate apropii**ndu-**se, lăsă uneltele şi se lăsă să alunece rapid pe pământ. Tânăra femeie îl văzu strâmbâ**ndu-**se în clipa în care sări pe piciorul stâng. Dar ştiu să-şi controleze imediat trăsăturile.

— Ţi-am adus ceai cu gheaţă, îl anunţă Kate.

— Excelentă idee! Ţi se face sete muncind pe o căldură ca asta.

Îşi strânse cămaşa, îşi şterse mâinile pe ea şi luă paharul pe care i-l întinse Kate.

— Furtuna din noaptea aceasta a curăţat aerul, spuse tânăra femeie, conştientă de mediocritatea conversaţiei lor, dar neştiind ce să spună.

— Dar mai ales a smuls câteva ţigle. Şi curăţenia?

— **S-**a făcut. Dar erau peste tot trei degete de praf. Este mult timp de când locuieşti aici?

Blake făcu o pauză.

— Mama a murit în octombrie trecut şi de atunci, casa a rămas goală. Animalele fuseseră vândute acum cinci ani, după decesul tatălui meu.

— Oh! îmi pare rău!

Era curioasă să afle mai multe în legătură cu el.

— Până acum, ai locuit în altă parte?

— Da, m**-**am luptat din greu cu valurile.

Brusc, îi înapoie urciorul şi paharul.

— Mulţumesc pentru băutură.

Şi urcă din nou pe scară, punând capăt conversaţiei. Oare de ce de fiecare dată când acorba capitolul vieţii sale particulare se arăta atât de reticent? gândi Kate, întorcâ**ndu-**se la fermă. Împrejurărilenu-i permiteau să**-**şi apere intimitatea!

Până la ora cinei, lustrui bucătăria. Munca era bună, pentru că nu-i lăsa deloc timp pentru speculaţii fără sens.

Congelatorul era de modă veche, dar aprovizionat acceptabil. Scoase de acolo biftec, o pungă cu ciuperci şi o înghețată de cafea. Va face o cină foarte decentă.

Îl aşteptă pe Blake în camera de zi. Acesta apăru cu o tavă încărcată cu pahare şi sticle de bere. Probabil ieşise de la duş, deoarece în părul negru ca smoala îi luceau picături de apă. Kate simţi brusc dorinţa să fie îmbrăcată mai bine decât era. Insensibil la farmecul său, bărbatul de**-**abia îi adresă o privire. Aşează tava şi începu să circule prin încăpere.

— Splendid!

Ochii i se opriră asupra buchetelor.

— Ai adăugat acestei case tuşa feminină care îi lipsea…

Zâmbea ironic. Totuşi, Kate îşi simţea inima bătând mai puternic. În ciuda expresiei zeflemitoare, zâmbetul lui Blake era irezistibil. Tânăra femeie se întoarse, deliberat. Steven o învăţase să nu se încreadă în bărbaţii care mizau

pe farmecul lor, fără să aibă nimic altceva de oferit. Reuşi să-şi păstreze un ton rece.

— Sunt încântată să văd că apreciezi aceste schimbări. Este modul meu de a-mi plăti cota-parte. Nu-mi place să rămân mai prejos.

— Excelente sentimente, draga mea… Dar privirea dumitale? La cursurile de artă dramatică nu te-au învăţat să-ţi schimbi privirea? Nu poţi să joci virtutea de valoare cu ochii tulburi de pasiune. Proastă tehnică, dragă Kate!

— Te înşeli, ripostă aceasta prompt. Am răcit. Asta explică privirea mea tulbure.

Spre surprinderea sa, Blake izbucni în râs. Scoase capacul de la o sticlă de bere şi-i întinse un pahar mare.

— Sper că-ţi place berea. Nu există alt alcool în casă.

— Oare cum poţi pune o asemenea întrebare în Wisconsin? Bineînţelers, îmi place berea!

Ciudat de tulburată, luă o înghiţitură lungă.

— Cina este gata, nu mai am decât să pun biftecul pe grătar.

— Poţi să te duci. Mor de foame.

Vocea îi era prietenoasă. Înainte ca tânăra femeie să iasă din încăpere, o opri prinzând-o de mână.

— Facem un armistiţiu, Kate?

De data această, în zâmbetul său nu era nici urmă de ironie.

— Da, de acord pentru un armistiţiu.

Şi nu ştia dacă era uşurată sau tristă când îi lăsă mâna.

Capitolul 3

După cină, de comun acord, se instalară afară, în spatele casei, pentru a-şi bea cafeaua. Aşezaţi în fotoliile joase de răchită, priviră soarele coborând la orizont.

Kate se miră că Blake ghicise că nu mai voia să vorbească. În tot timpul cinei, o făcuse să râdă povestindu-i întâmplări din copilăria sa. Acum, tăcerea lor nu avea nimic ostil, dimpotrivă. Cerul se întunecă. Ciudat, gândi Kate, cum o parte din ea putea să fie liniştită, în timp ce alta tremura, ca în pragul unei descoperiri

captivante.

Gândurile îi zburară la bătăile insistente în uşa de la intrare. **Într-**o clipă, Blake fu în picioare, obligâ**nd-**o pe Kate să se ridice şi întorcâ**nd-**o spre el.

— Aşadar, ai găsit telefonul din camera mea! o acuză.

Râse amar.

— Dumnezeule! După toţi anii aceştia petrecuţi la Hollywood, probabil sunt nebun pentru a crede că putea fi acolo o femeie în care să am încredere! Dar ce privire, Kate! **S-**ar crede că vrei să mă împuşti!

— Cui presupui că i**-**am dat telefon? Lui Sacha? Este o idee fixă! Ţ i**-**am spus de o sută de ori că nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Blake schiţă o mină zeflemitoare.

— Cum poţi să ştii asta, iubito? Eşti amnezică! Trebuie să**-**ţi amintesc? Bătăile de la uşă se intensificară şi Blake îşi spori strânsoarea degetelor pe încheietura mâinii lui Kate.

— Să nu crezi că vei putea scăpa! o ameninţă trăgâ**nd-**o prin camera de zi şi prin antreu. N**-**ai să scapi teafără! Sper că Sacha te**-**a plătit în avans. Altfel, voi face în aşa fel încât să nu primeşti nici măcar un ban, îţi jur!

Deschise uşa de la intrare. Kate îngheţă din cap până în picioare. Blake era atât de aproape încât îl simţi tresărind.

— Mamă! exclamă tânăra femeie cu o voce răguşită. Tată! Cum aţi făcut să mă găsiţi?

Din**tr-**o privire, doamna Forsberg exploră pereţii decoloraţi ai antreului.

— Oh! Kate, cum ai putut! Să ne părăseşti fără să laşi o vorbă, în timp ce ştiai că tatăl tău are nevoie de semnătura ta!

Înainte ca tânăra femeie să poată formula un răspuns, părinţii săi pătrunseră în casă. Mama avu grijă să nu se atingă nici de pereţi, nici de mobile, ca şi când se temea că sunt infectate.

— Dar, vă rog, intraţi! spuse Blake ironic.

Şi se dădu **într-**o parte, pentru a le permite să

înainteze în camera de zi.

— Te credeam mai rezonabilă, Kate, declară mama sa examinând cu dezgust mobilierul jalnic din încăpere. Ţi-ai pierdut bunul-simţ?

— Nu, cred că l-am obţinut, oftă Kate.

Oare de ce se simţea epuizată îndată ce se afla în prezenţa părinţilor săi?

— Dar cum m-aţi găsit? întrebă ea pentru a doua oară.

— Datorită unor detectivi particulari, evident, interveni tatăl său. Ne-a fost teamă că ai avut un accident de maşină în pădure. Am pus să fie survolate împrejurimile din Milwaukee de două avioane pe o rază de două sute de kilometri. Imaginează-ţi stupoarea noastră aflând că unul dintre piloţi reperase un Porsche albastru, parcat lângă o fermă veche, la mai puţin de şaptezeci de kilometri! Am cerut imediat informaţii despre proprietarul acestei ferme şi am descoperit cu ce se ocupa…

Ca şi când abia atunci îşi aminti că vorbea despre gazda sa, domnul Forsberg se întrerupse.

— Vreţi o bere? propuse Blake.

Şi Kate avu curioasa impresie că râdea pe ascuns.

— Nu, mulţumesc, n-avem timp, replică domnul Forsberg cu o privire spre ceas. Am venit doar pentru a încerca **s-**o facem pe Kate să asculte de raţiune.

Se întoarse spre fiica sa cu o expresie în care se îmbina supărarea şi lipsa de înţelegere.

— Ţi-am spus de două ori săptămâna trecută că aveam nevoie să vii la birou să semnezi nişte hârtii. Cum ai putut să dispari în acest mod?

Apoi adăugă brusc:

— Mama ta a crezut că moare de îngrijorare. Să conduci în starea în care erai, ce imprudenţă!

Kate se simţea atât de rău, încât se sprijini de Blake. Cu atât mai rău pentru ce vor gândi părinţii săi. Avea nevoie să ia de la el puţină forţă.

— Sunt… eu…

Îşi drese glasul.

— Nu voi semna nicio hârtie, articulă. Am un consilier financiar, îl ştii tată.

— O femeie! Pentru Dumnezeu, ce ştie ea? Nu-ţi imaginezi că voi lua acest aranjament în serios? Nu-mi pot explica de ce Steven n-a avut prudenţa să-mi încredinţeze administrarea bunurilor tale.

Fără să-şi privească tatăl, Kate replică:

— Eu i-am încredinţat această treabă doamnei Bergdorf. Nu voi reveni niciodată asupra acestui lucru.

— Ce se întâmplă cu tine de un timp? sări mama sa. Nu, chiar nu te înţeleg. Ştiai că tatăl tău şi Earle Darrin îşi doreau să vadă încredinţâ**ndu-**li-se lichidarea succesiunii tale. Nu se putea găsi cineva mai bun decât Earle pentru această treabă. Dar acum, ce va crede familia sa aflând că frecventezi un cascador în şomaj…? Şi asta, la numai două luni după moartea lui Steven!

Ce cascador? După ce-i trecu surpriza, Kate răspunse cu o voce de care se miră că era fermă:

— Ce-i priveşte pe cei din familia lui Earle, modul meu de a trăi?

— Ne cunoşti planurile, interveni domnul Forsberg. Tatăl lui Earle şi cu mine dorim să ne asociem **într-**o afacere de exploatare forestieră. Altfel spus, Earle va fi pentru tine un soţ ideal… Astfel că n-ai vrea să-i ofensezi familia, nu-i aşa? Sunt oameni care au exigenţe morale foarte ridicate. Unul din fiii lor este destinat să fie pastor, ştii asta. Însuşi Earle-a primit o educaţie perfectă. Ca şi tine, se interesează de lucrurile artistice. Nu poţi decât să-l stimezi. Şi apoi, ai nevoie de cineva care să vegheze asupra ta, Kate, încheie el.

— Nu, mă simt în stare să mă descurc singură, în cazul în care mi se lasă posibilitatea. Recunoaşte mai degrabă că tu cauţi să-mi dai un soţ pe care să-l poţi avea sub control, administrâ**ndu-**mi bunurile prin el.

— Într-adevăr, să-ţi administrez bunurile! Tu însăţi, cu siguranţă nu eşti capabilă! Crezi că nu-ţi ştiu intenţiile? Trezeşte-te, Kate! Este timpul să încetezi să faci donaţii în scopuri caritabile. Se ocupă statul de asta! Plătim destule

impozite!

Un frison o străbătu pe Kate de-a lungul coloanei vertebrale. Dar înainte de a putea răspunde, Blake îi îmbrăţişă umerii cu familiaritate şi o strânse lângă el.

— Cred că n-aţi înţeles bine situaţia, declară acesta cu voce lentă, privindu-l pe domnul Forsberg drept în ochi. Vedeţi, Kate şi cu mine avem intenţia să ne căsătorim.

— Cum?

O dublă exclamaţie izbucnise.

— Să ne căsătorim? bâigui Kate. Dumneata… sau… eu?

— Haide, iubito. Dumnezeu ştie de câte ori am discutat despre asta. N-ai niciun motiv să faci pe timida în faţa părinţilor tăi. Într-un fel sau altul, ne-ar fi descoperit planul.

Uimirea lui Kate era prea vizibilă. Blake avu grijă s-o ascundă sărutându-i uşor buzele întredeschise. Kate simţi un gol în stomac. În adâncul ochilor de culoare închisă ai lui Blake, văzu strălucind o licărire de amuzament şi poate – cine ştie? – de emoţie. Era prea uluită pentru a-i descoperi semnificaţia.

Trăl său nu-şi putu ascunde furia, izbucni:

— Kate! Ţi-ai pierdut minţile! N-ai nicio mândrie? Nu înţelegi că bărbatul acesta vrea să te ia de soţie pentru banii tăi?

— Ce ştii tu?

În situaţia actuală, Kate simţea în taină că era de preferat să intre în joc.

— Gândeşte-te puţin, te rog. Nu mi-a trebuit mult timp să adun informaţii despre Blake Koehler. Mai întâi, a fost dat afară din colegiu pentru indisciplină. Apoi a dispărut timp de şase ani. Este regăsit la

Hollywood, unde îşi câştigă existenţa în calitate de cascador. Dar se pare că n-a fost capabil să reuşească nici măcar în această meserie. După ancheta noastră, ultimul său angajament este în urmă cu cinci ani. Acum, numele său nu mai figurează în fişierul nici unei agenţii. Ăsta este

bărbatul pe care ţi-l doreşti de soţ? Ar fi o insultă pentru memoria lui Steven!

Domnul Forsberg vorbea ca şi când Blake nu era prezent. Kate simţi mânia înăbuşi**nd-**o.

— Oare când vei înceta să judeci oamenii în funcţie de poziţia lor socială? Nu-ţi poţi imagina că există fiinţe omeneşti şi nu numai deţinători de conturi bancare?

— Şi tu, oare când vei înceta să vezi viaţa în roz? Dumnezeu ştie unde ai făcut cunoştinţă cu acest bărbat! Şi acum, eşti la el. Este suficient să priveşti în jurul tău pentru a vedea în ce mod trăieşte! Încerci să te convingi că te iubeşte, în timp ce el nu vrea decât banii tăi. Nu-ţi dai seama de asta?

— Ah! milioanele familiilor Forsberg şi Danbury! Nu ţi-a venit niciodată în minte că pot să nu simt nicio plăcere văzâ**ndu-**i înmulţi**ndu-**se, nu-i aşa?

— Este uşor să dispreţuieşti banii, când nu ţi-au lipsit niciodată! exclamă doamna Forsberg. Îndrăzneşti să pretinzi că te poţi lipsi de ei? Întreabă-l atunci pe Blake Koehler ce simte când este fără un ban!

— N-are rost să ne pierdem timpul cu discuţii, mormăi domnul Forsberg, după o nouă privire la ceas. Kate va vedea imediat cât de convingători pot fi banii!

Se întoarse spre Blake cu un aer dispreţuitor:

— Cât mă costă pentru ca să accepţi să renunţi la fiica mea?

Cu aceste cuvinte, vârî mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase de acolo un teanc de cecuri şi un stilou din aur.

— Ce spui de cinci mii de dolari? propuse.

Blake schiţă un zâmbet de gheaţă, care era greu de interpretat.

— Cred că glumiţi!

Domnul Forsberg îşi înăbuşi o înjurătură.

— Bine, fie. Cinci mii imediat şi cinci mii plătiţi lunar, până la sfârşitul anului.

Blake o observă pe Kate printre pleoapele pe jumătate închise. Era palidă, bolnavă de umilinţă. Oare ce

trebuia să gândească despre această scenă degradantă? Dar deja se întoarse pentru a-l privi în faţă pe domnul Forsberg.

— Şi dacă v-aş spune că eu şi Kate ne iubim?

— Atunci, aş spune că sunteţi nebuni. Dragostea n-a umplut niciodată buzunarele unui bărbat. Ţi-a spus că cea mai mare parte a averii sale a fost înapoiată familiei Danbury? Şi că restul este în întregime plasată? Chiar dacă acceptă să-i fii soţ, nu te poţi atinge de capitalul său. Iar veniturile sale, să ştii că nu-ţi vor permite să trăieşti în lux!

În timp ce vorbea, domnul Forsberg completă cecul şi-şi puse semnătura cu floricele cu o parafă. Blake îl luă şi-l examină cu atenţie. Kate îşi reţinu respiraţia. Dacă accepta, va vomita.

— Şase mii de dolari!

Blake începu să râdă şi rupse cecul în mii de bucăţi. Lui Kate i se muiară picioarele şi se clătină lângă umărul său. Blake lăsă ochii să-i rătăcească asupra ei, apoi îi întoarse îngheţaţi şi dispreţuitori spre părinţii săi.

— Domnule Forsberg, nu vă estimaţi fiica la adevărata sa valoare!

— Singurul lucru pe care l-am subevaluat în această afacere, este atracţia pe care o exercită banul asupra dumitale! Te crezi în stare să ne dezmembrezi cartelul. Dar te înşeli, nu vei reuşi!

Domnul Forsberg îşi aruncase replica **într-**un bombănit de mânie. Nu mai rămăsese la el nici cea mai mică urmă de politeţe elementară.

Kate **s-**ar fi prăbuşit dacă Blake n-ar fi susţin**ut-**o cu un braţ ferm. După o ultimă privire acuzatoare, cu gura marcată de o strâmbătură dispreţuitoare, tatăl său se întoarse.

— Eu plec, anunţă.

Şi ieşi fără un la revedere. Cu un aer jenat, doamna Forsberg îşi netezea cutele rochiei. Obrajii îi erau marmorâţi cu roşu.

— Aşadar, nu vii cu noi, Kate?

Lent, în tăcere, Kate făcu nu din cap. Mama sa aruncă o privire şovăitoare spre intrare, ca şi când nu ştia ce să facă. Pentru prima dată în viaţă, părea să-şi fi pierdut aroganţa.

— Întotdeauna am încercat să facem tot ce am putut pentru tine, spuse cu tristeţe. Şi iată cum ne mulţumeşti!

— Am douăzeci şi cinci de ani, nu mai sunt o copilă, vreau să-mi trăiesc viaţa.

— Şi crezi că acest bărbat te va ajuta **s-**o trăieşti?

Doamna Forsberg râse ciudat, sughiţând.

— Dar te-ai uitat la el, Kate? Vreau să spun, serios, cu ochii larg deschişi?

Apoi, ca şi când regreta că nu-şi putuse măsura cuvintele, se întoarse.

— La revedere, Kate. Am impresia că nu te vom revedea curând. Şi aminteşte-ţi că tatăl tău şi cu mine te-am avertizat, faci o greşeală îngrozitoare.

Cu aceste cuvinte, ieşi trăgând ferm uşa după ea.

Când zgomotul motorului dispăru în depărtare, Blake rupse tăcerea. Zâmbea. Scena care tocmai se desfăşurase în faţa lor, nu părea să-l fi tulburat deloc.

— Îţi datorez scuze, Kate. Într-adevăr, nu-l cunoşteai pe Sacha. Data viitoare când îmi vei spune ceva, voi încerca să te ascult!

Kate zâmbi jenată.

— Nu-l cunoşteam pe Sacha... este adevărat. Dar nu-i adevărat că mi-am pierdut memoria... Cel puţin, mi-a revenit la scurt timp după ce mi-am recăpătat cunoştinţa.

— Am bănuit. Ţi-am spus, Kate, eşti o proastă actriţă! Şi acum, vrei să-mi povesteşti totul? Ce te-a determinat să fugi de acasă?

Fără să prea ştie cum, Kate se află aşezată lângă Blake în camera de zi vorbi**ndu-**i.

— Ieri, familia soţului meu a pus să se spună o mesă în memoria lui Steven. După ceremonie, părinţii mei n-au încetat să insiste să mă ia la ei. N-am mai putut suporta. Aveam nevoie să rămân singură, să mă gândesc, să înţeleg ce **s-**a petrecut între Steven şi mine... M-am panicat...

Urmarea o cunoşti. M-am rătăcit şi chiar am avut pană de benzină. Iată.

— Destinul! Cerul face ca toate farsele pe care ni le joacă să fie atât de inocente!

Pierdut parcă **într-**o reflecţie interioară, zâmbi straniu.

— Eşti binevenită, Kate. dacă doreşti, îţi poţi petrece noaptea aici. Dar dacă preferi să te întorci în oraş, sunt dispus să te conduc. Regret că ieri n-am fost **într-**o dispoziţie favorabilă să te întâmpin.

Kate nu îndrăznea să-i întâlnească privirea. Blake o intimida mai mult decât când se arătase odios.

— Prefer să rămân, murmură tânăra femeie. Nu sunt… nu sunt pe deplin pregătită să înfrunt singurătatea apartamentului meu.

— Oh! Te înţeleg perfect.

Apoi, după o pauză, adăugă căscând uşor.

— Nu ştiu cum te simţi. dar eu sunt mort de oboseală.

Mi-am pus astăzi la treabă muşchii de care nu m-am mai folosit de mult timp. Mă voi duce să mă culc. Pe mâine dimineaţă, Kate.

Tânăra femeie nu ştia de ce, dar fu sigură că minţea. Poate din cauza supleţei mişcărilor sale când se ridică. Părea în perfectă condiţie fizică, în afară de acea uşoară şchiopătare. Indiferent de motiv, acceptă faptul: Blake nu dorea să rămână lângă ea. Totuşi, înainte ca el să iasă, avea să-i pună o întrebare.

— De ce ai spus că ne vom căsători?

— Mi **s-**a părut cel mai simplu mijloc de a te scăpa de părinţii tăi.

— Îmi pare rău pentru atitudinea lor. Modul acela în care te-au insultat!

— Uită asta! Nu ştiu nimic despre mine. Aşa că nu m-am simţit jignit. Tu aveai motive să fii rănită. Oare tatăl tău caută permanent să te intimideze în acest fel? N-ai nicio dorinţă să te căsătoreşti cu bărbatul despre care vorbea, nu-i aşa?

— Earle Darrin? Dumnezeule nu! Nici cu el, nici cu nimeni!

Vocea îi vibra de o convingere înflăcărată.

— Ieşi din obişnuit!

Din nou, îi adresă un zâmbet prietenos.

— Noapte bună, Kate, somn uşor.

Tânăra femeie nu avea niciun motiv să prelungească această conversaţie. Şi în plus, nu mai era sigură că o dorea.

— Mulţumesc pentru primire.

— Pentru nimic.

Blake închise uşa după el. Kate rătăci îndelung prin încăpere, în timp ce noaptea cuprindea curtea fermei.

Cerul strălucea de stele când, în sfârşit, urcă să se culce.

Capitolul 4

Acum, era mai mult de o săptămână de când Kate se afla la fermă. Şi, de mult Blake n-o mai întreba dacă voia să se întoarcă în oraş.

Îşi petrecuse timpul curăţind casa de sus până jos. În ajun, vopsise bucătăria **într-**un galben intens. Murea de nerăbdare să coboare şi să ia micul dejun acolo. Va fi ca şi când **s-**ar aşeza în interiorul unei sfere de soare.

Îmbrăcâ**ndu-**se, Kate fredona. Blake îi deschisese dulapul de haine al mamei sale. Blugii şi bluzele de bumbac pe care le găsise acolo se potriveau perfect vieţii pe care o ducea.

Bucătăria era goală când intră în ea. Dar aici, Kate nu simţea niciodată sentimentul de singurătate care o apăsase atât de puternic în apartamentul său luxos din Milwaukee. Blake îi părea mereu aproape, umplând aerul cu râsul său. Nu căuta să se întrebe prea mult despre relaţia lor. Erau prieteni şi asta ajungea.

Control cafetiera, în timp ce admira pereţii proaspăt vopsiţi. Era minunat să vadă această veche casă renăscând.

Un miros plăcut de cafea începu să se răspândească în încăpere. Blake trebuia să fie deja la muncă. Voia să

pună geamurile la unul din hambare. Kate scoase capul pe uşă.

— Micul dejun! strigă, surprinsă să-şi descopere o voce plină de încântare şi de vitalitate.

Blake îi răspunse printr-un semn din mână. Îl privi străbătând curtea, mirată să constate în ce măsură îi era deja familiar fiecare din gesturile sale. Brusc, cu un uşor şoc, observă că nu mai şchiopăta deloc. Aşadar, şchiopătatul se datorase probabil unui accident. Lui Kate i-ar fi plăcut să afle mai mult. Dar ştia că nu va pune întrebări. Printr-un acord tacit, nu vorbeau despre trecutul lor.

În trecere, Blake puse mâna pe furtunul de stropit şi făcu să şiroiască un jet de apă rece pe gâtul şi umerii săi. Acum era atât de bronzat, încât cu greu îţi imaginai că, mai înainte cu zece zile, pe faţa sa fuseseră urme palide. Îşi luă cămaşa agăţată în spatele uşii.

— Miroase bine, a cafea, spuse lăsându-se pe un scaun.

Apoi, după o privire circulară:

— De-abia dacă recunosc încăperea! Ai făcut o treabă minunată, Kathy.

Până atunci, nimeni nu-i spusese Kathy. Roşi brusc, dar răspunse pe un ton degajat.

— Oh! nu-i mare lucru!

— Afară trebuie să fie deja 30°. Cred că ne îndreptăm spre o nouă furtună.

— Bună scuză pentru a amâna spălatul rufelor pe mâine!

— Şi dacă ne-am acorda o zi de odihnă? propuse Blake bându-şi cafeaua cu înghiţituri lungi. Ştiu un loc în apropiere, care este foarte bogat în peşte. Să luăm un coş de picnic şi să mergem acolo.

Kate nu ştia să pescuiască, dar îi plăcu să plece în excursie.

— Este un prim sfârşit de săptămână? îl întrebă râzând.

— Ceva de genul ăsta! răspunse bărbatul pe acelaşi

ton.

Kate îşi imaginase o plimbare romantică, printr-o câmpie estivală frumoasă. Dar camionul vechi se legăna cu zgomot de fiare pe un drum îngrozitor de desfundat. Kate tăcu, hotărâtă să nu se plângă. După o tăcere îndelungată, îl auzi pe Blake râzând încet.

— Îţi clănţăne dinţii, Kathy?

— Imposibil să ştii, ripostă aceasta. Tot trupul îmi tremură atât de tare, încât nu-mi mai simt dinţii.

Îl auzi râzând din nou şi se întoarse spre el în ideea de a-i arunca nişte replici necruţătoare.

— Când vom ajunge, vei vedea că a meritat osteneala, spuse Blake încet.

Kate îi văzu ochii strălucind de căldură, trăsăturile luminate de un zâmbet devastator. Cuvintele îi muriră pe buze.

Cu respiraţia tăiată, se întoarse repede şi privi în exterior. Tocmai se obişnuise cu ideea că Blake îi era prieten. Nu era pregătită să meargă mai departe. Se lăsă tăcerea. Kate nu mai găsi nimic de spus.

— Iată. Drumul se opreşte aici, anunţă Blake. Ultima sută de metri va trebui s-o facem pe jos.

Apăsă frâna, sări jos şi trase din spatele camionului o pătură pe care i-o întinse lui Kate. Dintr-un singur gest, încărcă materialul de pescuit pe umăr.

— Mă voi întoarce să iau mâncarea.

Pe flancul colinei, o cărare îngustă, plină cu pietriş cobora spre lac. Coborârea nu era un exerciţiu foarte periculos. Totuşi, Kate gâfâia. Blake nu respira mai repede decât de obicei, remarcă aceasta cu un oarecare resentiment.

— Ţi-ai pierdut forma, glumi bărbatul când ajunseră pe mal. La Milwaukee nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de jogging?

— Ba da, dar l-am urbanizat! Alergăm pe şosele foarte netede şi nu pe drumuri sălbatice.

Din nou, Blake o ironiză.

— Într-una din aceste zile, Kate, te voi duce în nişte

regiuni într-adevăr sălbatice. Aici este un teren de joacă pentru începători!

Îi luă pătura şi o întinse pe stânci.

— Aşază-te şi admiră peisajul. Mă întorc să iau merindele… Pentru că, vezi, am remarcat că te transformi într-o bombănitoare când ţi-e foame.

Şi înainte de a se îndepărta, cu vârful degetelor îi atinse cu familiaritate obrazul.

Kate rămase fără grai.

Era mult timp de când n-o mai tachinase nimeni. Până la urmă, îşi pierduse orice simţ al umorului.

Se întinse pe burtă, cu bărbia în mâini. Blake nu minţise. Vederea era splendidă.

— Este frumos, îi spuse, când acesta se întoarse.

Se aşeză lângă ea în tăcere. Contemplară împreună apa de un albastru opalin, pe care briza ridica o spumă uşoară. Aerul era atât de curat, încât se vedea malul opus. Un navigator de plăcere făcea manevre în golful vecin. Dacă n-ar fi fost acolo, Kate şi Blake s-ar fi putut crede singuri pe lume.

— Nu merită câteva clănţănituri din dinţi?

Kate se îndreptă, smulse un fir de iarbă şi începu să-l mestece.

— Cum se face oare că nimeni n-a descoperit acest loc?

— Este un loc privat, accesibil doar riveranilor.

— Dar atunci, suntem în culpă!

Nu-şi dorea deloc să vadă cum liniştea le era tulburată de protestele unui proprietar indignat!

— Nu, replică Blake, după o scurtă tăcere. De fapt… părinţii mei aveau pe aici un teren pe care l-am moştenit. Aveau intenţia să pună să se construiască pe el o casă pentru când se vor retrage. Dar, după moartea tatălui meu, mama a renunţat la acest plan.

— Ce păcat! Este un colţişor minunat!

— Da… Să mâncăm, o întrerupse brusc Blake. Care este meniul?

— Sandvişuri cu jambon, brânză, bere, salată de

fructe congelate, care la această oră sunt probabil gata să fie consumate… Pentru cineva care n-a făcut cumpărături de o săptămână, găsesc că m-am descurcat mai degrabă bine! Bravo! Te angajez ca menajeră imediat ce vei vrea.

— Nu este o muncă foarte apreciată în zilele noastre, doar dacă nu comportă unele avantaje particulare.

— Îţi ajunge admiraţia mea de neclintit?

Kate se strădui să râdă cu un aer indiferent, în timp ce despacheta paharele şi farfuriile de unică folosinţă.

— Ce-ai făcut cu ţânţarii? Fără ţânţari nu este un picnic adevărat.

— Le-am ordonat să meargă să bâzâie pe celălalt mal. Oare asta este conform cu ideea pe care ţi-ai făcut-o despre autoritatea mea?

— Întocmai. Dar măcar o dată, mă bucur că ordinele ţi-au fost urmat cu stricteţe!

Mâncară cu poftă. După care, Blake se rezemă de o stâncă şi urmări cu ochii un nor mic, care alerga pe cer.

— Niciun semn de furtună, constată. De ce n-am renunţa la pescuit şi să ne întindem pur şi simplu pentru a contempla apa?

— Solul este prea tare, protestă imediat Kate, pe care propunerea o făcu în mod ciudat să fie stânjenită.

— Umărul meu este o pernă minunată.

— Una dintre iubitele tale ţi-a spus asta?

— Vrei să încerci tu însăţi?

Kate sări în picioare.

— Nu, mulţumesc. Mă gândesc cu plăcere la ideea de a pescui un păstrăv sau un biban.

— Mă tem că în acest loc nu sunt păstrăvi. Cât despre a prinde un biban, nu cred că vei reuşi.

Îi văzu expresia dezamăgită şi se lăsă înduioşat.

— Bun, aranjează lucrurile. În acest timp voi pregăti undiţele.

Kate îngrămădi farfuriile în coş, străduindu-se să uite ciudata, tulburătoarea exaltare pe care o simţise la ideea de a se întinde lângă Blake. Nebună, era nebună! se dojeni. Ce căuta oare? Necazuri sentimentale?

Se apropie de apă pentru a se spăla pe mâini. Tresări brusc. Răsuflarea caldă a lui Blake îi mângâia ceafa.

— Ştii să pescuieşti?

— Da, bineînţeles, minţi Kate, îndreptâ**ndu-**se.

Blake îi atinse uşor braţul când îi întinse undiţa. Imediat, toţi nervii i se încordară. Apoi, luâ**ndu-**i răspunsul în serios, bărbatul se îndreptă pentru a arunca propria undiţă, mai departe în lac. Şi se aşează liniştit, fără să se preocupe mai mult de ea.

Ce să facă? Încercă să**-**şi amintească puţinele noţiuni pe care le avea despre arta pescuitului. Undiţa era utilată cu o mulinetă, asta Kate era în măsură să înţeleagă. Viermele care se răsucea în vârful cârligului undiţei îi făcea greaţă. Aruncă undiţa în apă, cât de repede putu. Firul se desfăşură. Şi imediat se produse o tracţiune asupra cârligului şi firul se tensionă. De**-**abia avu timp să se prindă de undiţă.

— Blake! strigă, uluită de rapiditatea succesului său. Ajutor! Am o captură, ce trebuie să fac?

— Înfăşoară.

— Dar nu pot! Nu voi reuşi niciodată singură!

Îşi asigură solid propria undiţă, apoi veni să i se alăture lui Kate şi **s-**o ajute să lupte. Tânăra femeie îşi stăpâni o tresărire de dezgust când îl văzu punând mâna pe peştele care se zbătea cu disperare şi**-**i smulse cârligul din gură.

— Oare l**-**am omorât? Nu este un biban, nu-i aşa?

— Nu, este un peşte lună.

Sub pielea pătată cu gri, se conturau dungile coloanei vertebrale.

— Îţi sugerez să**-**l arunci înapoi în apă, spuse Blake. Nu va fi foarte bun de mâncat. Şi cred că nu ţi**-**ar plăcea să**-**l vezi murind inutil.

— Evident că nu! Aruncă**-**l.

Nimic nu-i făcea mai multă silă decât căscatul lamentabil al peştelui lipsit de oxigen.

— Oare va supravieţui? se nelinişti Kate urmări**ndu-**i din ochi traiectoria în timp ce cădea înapoi în apă.

— Cu siguranţă.

Blake părea amuzat, cu toate că o privea cu o urmă de emoţie.

— Eşti sigură că vrei să continui să pescuieşti? Eşti foarte palidă. Am impresia că preferi să renunţi.

— Este adevărat! începu să râdă, pentru a-şi ascunde jena.

— De fapt, te-am minţit. Ştiu foarte puţin să pescuiesc.

Tăcerea sa era mai elocventă decât cuvintele.

— Cred că voi face o mică siestă, o anunţă Blake.

Se întinse la umbra unui arbust, cu un braţ îndoit sub ceafă şi celălalt întins. Apoi închise ochii.

— Dacă vrei să-ţi rezemi capul de umărul meu, să nu eziţi, îi spuse fără să deschidă pleoapele.

Şi adormi chiar înainte ca ea să facă un pas. Kate nu ezită decât o clipă şi se lăsă jos, lângă el. Avea atâta seducţie şi graţie, chiar şi în somn! Trebui să-şi stăpânească dorinţa de a-i mângâia părul. O şuviţă îi căzu pe frunte, dând feţei energice ceva ciudat de vulnerabil.

În cele din urmă se hotărî să-şi pună capul pe umărul său. Şi imediat inima începu să-i palpite, să-i bată **într-**un ritm greoi, insuportabil. Kate simţi dorinţa răsuci**ndu-**i-se în piept. Pielea lui Blake degaja un parfum cald.

Nu mai era o fată tânără, era femeie, perfect capabilă să-şi recunoască dorinţele, cu toate că Steven o convinsese că era frigidă. Nu pierduse niciodată ocazia să sublinieze puţina satisfacţie pe care o avea făcând dragoste cu ea. Şi aruncând asupra ei întreaga responsabilitate. Probabil avusese dreptate. În definitiv, avea puncte de comparaţie în acest domeniu.

Totuşi, pentru prima dată în viaţă, Kate retrăi aceste amintiri fără să se condamne întru totul. Ea şi Steven fuseseră mult prea tineri când se căsătoriseră şi caracterele lor nu se potriveau. Singura lor cumpătare, gândi Kate, fusese că se hotărâseră să nu aibă copii.

Blake se mişcă încet. Kate îşi schimbă poziţia, astfel încât capul să i se odihnească pe pieptul al cărui păr îi

înţepa obrazul prin bumbacul fin al cămăşii.

Kate nu putu rezista mai mult dorinţei de a-şi strecura mâna prin deschizătura cămăşii. Simţi lângă palmă bătăile grave ale inimii sale.

Brusc, Blake înălţă capul. Atunci, tânăra femeie înţelese că se prefăcuse că doarme. Prea târziu! Nu mai putea să-i scape. O ţinea cu fermitate de încheietura mâinii, cu privirea aţintită în a sa. Şi ştiu că va fi în zadar să-i ascundă ce simţea. În adâncul ochilor săi tulburi, dorinţa era înscrisă vizibil.

— Ţi-am spus în dimineaţa aceasta cât de frumoasă te găsesc?

— După câte îmi amintesc, nu, răspunse cu o voce schimbată.

Păreau că nu mai aveau nimic de adăugat. Trupurile vorbeau pentru ei.

Kate se îndepărtă uşor, ştiind că Blake va veni să i se alăture. Se întinse pe spate, insensibilă acum la duritatea solului sub umerii săi, la razele de soare care o orbeau printre ramuri. Toate simţurile îi erau concentrate asupra lui Blake, asupra ochilor negri, a mâinilor, a gurii. Şi totuşi, tresări când o prinse în braţe. Plăcerea pe care o simţea îi depăşi aşteptările. Era atât de puţin pregătită pentru asta, încât avu un şoc.

Blake puse stăpânire pe gura sa. Kate închise ochii, vibrând din toată fiinţa sub apăsarea acelui trup.

Sărutul fu prea scurt pentru a o mulţumi. Simţurile, trezite brusc, cereau mai mult. Blake o contempla, în timp ce-i mângâia linia obrazului, şi-i redesena conturul buzelor.

Într-o reacţie impulsivă, Kate se sprijini de el şi-şi înnodă mâinile în jurul cefei sale. Câteva clipe, intensitatea propriei reacţii o înspăimântă. De-abia începuse Blake **s-**o mângâie, şi deja tremura de dorinţă. În timpul căsniciei sale, nu simţise niciodată nimic asemănător.

— Blake… murmură, fără să ştie de ce avusese nevoie să-i rostească numele.

— Da, Kate.

Vocea îi era tandră. Degetele îi coborâră de-a lungul gâtului rătăcind îndelung pe pielea sa mătăsoasă. Curând, Kate nu mai ştiu ce voise să spună, nici pentru ce vorbise.

În sfârşit, Blake se aplecă spre ea pentru a o săruta din nou. Îi răspunse cu o înflăcărată nerăbdare. Primi cu fericire intimitatea senzuală care se năştea între ei. Îl simţi încordându-se lângă ea. Corpul său ardea ca răspuns.

Răsuflarea lui Blake deveni grea, gâfâitoare, neregulată. Kate simţi o mare bucurie să se ştie în stare să-l facă să-şi piardă orice control.

Bărbatul îşi înfipse degetele în spatele său cu o violenţă care o duse în culmea exaltării. Şi când începu s-o dezbrace, Kate nu se mai gândi la nimic altceva decât la fericirea pe care o va avea curând, strângându-şi trupul lângă pielea sa goală. Iar în clipa în care îşi afundă faţa în pieptul său şi-i sărută uşor sânii, gemu de plăcere.

Subit, în mijlocul mângâierilor, o respinse cu o bruscheţe care o lăsă năucită şi tremurând. Îi strânse peste piept marginile bluzei şi se ridică. Lui Kate îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că nu i se adresa ei, ci unui bărbat de vârstă medie care tocmai apăruse la câţiva paşi de ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Este o proprietate particulară. N-aţi văzut pancartele? Totuşi, sunt suficient de citeţe.

Bătrânul bărbat schimbă brusc tonul, când Blake înaintă spre el.

— Oh, domnule Har…

— Sunt Blake Koehler. Nu-mi amintesc să ne mai fi întâlnit.

— Hm… Nu, într-adevăr, domnule… hm… Koehler. Mă numesc Frank Brun. Îmi pare rău că nu v-am recunoscut. Nu voiam să vă deranjez.

Răspunsul lui Blake sună ciudat la urechile lui Kate.

— N-aveai niciun motiv să mă recunoşti. Nu vin aproape niciodată aici. De altfel, prietena mea şi cu mine eram pe punctul de a pleca.

Fără să se oprească la această minciună, bărbatul

continuă să se scuze.

— Trebuie să vă spun că am avut necazuri cu o bandă de tineri veniţi din oraş. Au aprins focuri şi au mers chiar până la a vărsa un bidon de benzină în mijlocul lacului. Au murit sute de peşti. Aşa că, asociaţia proprietarilor m-a însărcinat să fac ronduri. Şi când am văzut camionul, nu mi-a venit ideea că era al dumneavoastră. Am auzit vorbindu-se că în acest moment lucraţi la…

— Ţi-ai făcut datoria, îl întrerupse Blake. N-ar fi atât de grav că oamenii violează o proprietate particulară, dacă nu s-ar comporta ca vandalii, nu-i aşa?

Se întoarse spre Kate şi-i întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Este timpul să ne întoarcem.

— Vă voi ajuta să vă adunaţi lucrurile, propuse Frank. Fiul meu va tremura de bucurie când va afla că v-am vorbit…

— O voi conduce pe Kate la camion, îl întrerupse din nou Blake. În acest timp, ai putea aduna undiţele şi restul materialului?

Ce ton ciudat de comandă! Kate ridică privirea spre Blake şi-l examină. Se aştepta să fie ascultat, ca orice bărbat obişnuit să dea ordine. Sau doar visa ea?

— Gata? o întrebă Blake trecându-şi un braţ în jurul umerilor săi.

Kate făcu da din cap. Dar îndată ce fură destul de departe pentru a nu fi auziţi, îl întrebă:

— De ce ai vrut să plecăm? Ce-ţi pasă de ce spunea bărbatul acela?

Blake se prefăcu mirat.

— Dar draga mea, mi s-a părut că aveai dificultăţi în a-ţi încheia bluza. Şi prietenul nostru Frank părea să nu scape nimic. Atunci m-am gândit că ai prefera intimitatea camionului.

Zâmbetul pe care i-l adresă şterse sarcasmul cuvintelor. Îi ridică bărbia şi o sărută pe vârful nasului.

— Ai făcut insolaţie. Nasul îţi este complet roşu.

— Oh nu! gemu Kate.

Îndată ce ajunse la camion, se repezi la oglinda retrovizoare pentru a se privi atent în ea.

— Iată ce înseamnă să fii blondă. Sunt pedepsită.

Blake îşi trecu rapid o mână prin părul ei desfăcut.

— Chiar cu pielea roşie, eşti frumoasă.

Apoi, după o scurtă ezitare, îi atinse cu gura, buzele întredeschise. Kate îşi arcui imediat capul către al său. Bărbatul zâmbi.

— Dacă vrei să ştii adevărul, îi murmură, era gata să-i dau un pumn în faţă acelui bărbat. N-am apreciat deloc întreruperea!

— Nici eu, oftă Kate.

Apoi roşi foarte puternic, speriată de propria îndrăzneală. Dacă se lăsa antrenată **într-**o aventură cu Blake, risca să sufere foarte mult, o prevedea în mod instinctiv, dar sigur. Şi totuşi, găsea deja imposibil să se dispenseze de el.

Blake continua să-i privească faţa tulburată. Tânăra femeie nu reuşi să-i descifreze expresia. Simţi din nou atingerea uşoară a buzelor lui calde peste ale sale. Apoi deschise portiera camionului.

— Urcă. Mă voi duce să iau lucrurile.

Kate era **într-**o dezordine totală a sentimentelor. În timpul zilelor precedente, învăţase să-l considere pe Blake un prieten. Şi iată că relaţiile lor se schimbară. Pentru că prietenia nu avea nimic de-a face cu tumultul care o agita.

Îi auzi sosind pe cei doi bărbaţi. Imediat ce aşezară încărcătura în spatele camionului, Blake se grăbi să întrerupă scurt orice conversaţie. După un salut prietenesc, Frank se îndepărtă. Blake demară fără să-i adreseze vreo privire.

— Obosită? o întrebă pe Kate.

— Cum să fiu? n-am făcut nimic.

— Din păcate!

O văzu roşind şi-i trecu mâna peste faţă, **într-**o mângâiere rapidă şi tandră.

— Să ne întoarcem. Acasă nu ne va deranja nimeni.

— Acasă… repetă Kate visătoare. Sunt obişnuită să

mă cred acasă la Windhaven. Se întoarse spre Blake cu o privire neliniştită.

— În aceste ultime zile, am trăit ca şi când restul lumii nu exista. Un vis frumos… L-am apreciat şi am dorit să nu mă trezesc niciodată! Dar a venit fără îndoială vremea să mă întorc în apartamentul meu. Trebuie să înfrunt realitatea.

Tot felul de responsabilităţi mă aşteaptă în oraş.

O emoţie ascunsă încordă trăsăturile lui Blake.

— Apartamentul tău nu este singura realitate. Poţi să rămâi cu mine.

Ezită, părând că-şi cântăreşte cuvintele.

— Mi-ar plăcea chiar să rămâi în mod permanent. Începi să devii foarte importantă pentru mine.

Un bubuit de tunet îi acoperi ultimele cuvinte, permiţându-i la timp lui Kate să nu răspundă. oare ce-ar fi putut spune? Nu prea ştia.

Primele picături se zdrobiră de parbriz şi în câteva secunde, camionul fu în plină aversă de ploaie. Înainte ca tânăra femeie să poată ridica geamul, şiroaiele începură să stropească în interiorul cabinei.

— Fir-ar să fie! exclamă Blake scrutând drumul care începu să se transforme într-un fluviu de noroi.

Nu credeam că furtuna va veni din est. Va trebui să fiu foarte atent, altfel s-ar putea să ratăm bifurcaţia.

Tăcerea îi conveni lui Kate.

Se putea gândi pe îndelete. Oare ce-a vrut să spună Blake propunându-i să „rămână în permanenţă?”

Un fulger îi lumină fruntea cu o lumină supranaturală. Kate tremura. Nu ştia nimic despre el, despre trecutul său. Şi totuşi, cât de departe se lăsase antrenată!

În timpul drumului de întoarcere, furtuna nu încetă să se intensifice şi tunetul să bubuie. Şi Kate nu se putea împiedica să se gândească, înfiorându-se, că era acompaniamentul perfect pentru emoţia cu care-i bătea inima!

Capitolul 5

Cu toate că Blake oprise camionul în faţa uşii fermei, în secundele cât ajunseră până în prag, fură uzi leoarcă. Hainele li se scurgeau pe dalele din antreu. Blake o duse pe Kate în bucătărie şi începu să-i fricţioneze energic corpul cu un prosop.

— Ajung să cred că atragi furtunile, glumi bărbatul.

Kate râse fericită, fără un alt motiv decât că-l simţea lângă ea. „Măcar o dată, îşi spuse, să lăsăm raţiunea la o parte. Ar fi prea mult să vreau să mă bucur de o după-amiază… de o noapte, după ce am petrecut toată viaţa trăind conform regulilor morale ale părinţilor?

Blake îi netezi părul ud.

— Semeni cu un şoarece scos din apă!

— Ca şi tine! protestă tânăra femeie.

Blake îi zâmbi, tachinând-o.

— Ştii că, acum când eşti udă, bluza ta este transparentă?

— Oh nu!

Îi smulse prosopul ţi-l ţinu în faţa pieptului.

— Prefer fără, spuse bărbatul. Asta îmi aminteşte de noaptea sosirii tale. Nu-ţi imaginezi cât erai de provocatoare cu rochia lipită de corp.

— Totuşi, n-am avut impresia că ţi-am plăcut prea mult!

Discuta distrată, cu toate simţurile pândindu-şi trupul care tremura de dorinţă.

— Probabil îmi pierdusem minţile pentru a-ţi închide uşa în nas! Din fericire, acum mi le-am găsit!

O luă în braţe. Din privire îi dispăruse orice urmă de ironie.

— Te doresc atât de mult, Kate! Vreau să te iubesc, nu mă face să aştept!

Şi palmele fierbinţi produceau frisoane peste tot pe unde treceau. Kate se rezemă ca de un zid de pieptul său puternic, a cărui căldură o simţea transmiţându-se trupului său. Voia să fie şi mai aproape de acea căldură, de acea forţă, fără obstacolul hainelor care îi despărţeau. După o ezitare, începu să se unduiască spre el. Fără o

vorbă, Blake înclină capul. Privirile li se întâlniră. Înecată în extaz, Kate cedă sub sărutul său.

Mai întâi, bărbatul îi atinse uşor buzele cu o mângâiere uşoară ca şi când îi trasa pe gură o brazdă de foc. Vibrantă, plină de viaţă cum nu fusese niciodată, Kate avu impresia că renaşte.

Apoi Blake o sărută din nou, dar de data aceasta sărutul nu mai avu nimic tandru. Buzele lui le apăsau cu pasiune pe ale sale, de parcă voia să le devoreze. Kate îşi lăsă capul pe braţul său. Bărbatul o strânse lângă el cu o înflăcărare sporită, iar degetele îi alunecară pe tot trupul, trezind valuri arzătoare sub hainele îngheţate.

Cuprinsă de pasiune, Kate îşi urcă mâinile de-a lungul coapselor sale şi le înnodă pe talie. Îl ţinea foarte puternic. Blake îi descheie bluza şi-i sărută pieptul. Tânăra femeie se înfioră din cap până-n picioare.

Când o îndepărtă de el, Kate nu-şi putu stăpâni un uşor strigăt de protest.

— Să mergem în camera mea, propuse Blake. Vreau să facem dragoste în patul meu. Cu toate că, în starea în care sunt, cred că locul are destul de puţină importanţă!

Acum că Blake încetase s-o sărute, toate vechile îndoieli ale lui Kate reveniră. Se agită în braţele lui.

— Blake, nu mai sunt foarte sigură... Nu ştiu dacă este bine.

— Am treizeci şi patru de ani, Kate, iar tu douăzeci şi cinci. Nu crezi că am trecut de vârsta la care să trişăm cu sentimentele noastre?

— Dă-mi puţin timp, Blake. Viaţa mi s-a schimbat atât de rapid în ultimul timp. Uneori, am impresia că nu mai ştiu ce este cu mine.

Bărbatul continua s-o ţină în braţe, uşor dar cu fermitate.

— Vreau să facem dragoste, Kate. Vreau să ne căsătorim. Ce să-ţi spun mai mult?

— Să ne căsătorim? Vrei să ne căsătorim?

O uşoară emoţie coloră obrajii bronzaţi ai lui Blake.

— Da, spuse acesta. Până acum, am crezut că nu

eram făcut pentru căsătorie, indiferent cu cine. Dar de când te-am întâlnit, totul s-a schimbat. Vreau să-ţi pun o verighetă pe deget. Şi ştiu că mai târziu mi-ar plăcea să am copii cu tine.

Tonul său convingător era tulburător. Kate fu copleşită de emoţie. Dar toate regulile de prudenţă pe care le învăţase de la părinţii săi, îi reveniră în memorie. Şi în loc să răspundă după inima sa, scăpă de privirea înflăcărată a lui Blake şi răspunse:

— Oare este rezonabil? Nu ne cunoaştem. N-am petrecut decât două săptămâni împreună. Nu este destul pentru a ne îndrăgosti.

— Serios?

O sărută mai întâi uşor, apoi cu o înflăcărare sporită. Când îi eliberă în sfârşit buzele, Kate ştia că avea ochii încercănaţi de dorinţă.

— Vezi? exclamă Blake cu un accent triumfător. Trupul tău ştie de ce ai nevoie. Acceptă ce mintea refuză.

Kate se desprinse din braţele sale.

— Nu te măriţi doar ca să fii fericită în pat! Trebuie să vorbim despre noi, despre trecutul nostru… să ne cunoaştem familiile… în sfârşit, toate aceste lucruri!

— Pe părinţii tăi i-am cunoscut deja, mulţumesc! se strâmbă Blake. Cât despre ai mei, erau anticonformişti, ceea ce, crede-mă, nu i-a împiedicat să fie cetăţeni oneşti. Ar trebui să spun, stâlpi ai comunităţii lor! Chiar şi vacile lor de lapte îi adorau!

Kate râse, apoi se bosumflă.

— Te prefaci că nu înţelegi.

Bărbatul îi luă mâinile şi le reţinu ferm în ale sale.

— Kate, ştim amândoi tot ce trebuie să ştim… că ne place să fim împreună, că găsim mereu să ne spunem ceva… că ne place aceeaşi muzică, râdem la aceleaşi glume…

— Dar acolo, afară, este o altă lume cu care va trebui să trăim…

Bărbatul îşi trecu un braţ în jurul taliei şi o atrase lângă trupul său puternic.

— Ne vom regăsi în fiecare noapte, închizând uşa lumii exterioare. Nu o nega mai mult, Kate. Recunoaşte că doreşti să facem dragoste la fel de mult cât doresc eu.

De ce nu-i mărturisea adevărul? se gândi Kate. Ar fi trebuit să fie sinceră şi să-i mărturisească faptul că se temea să fie o parteneră jalnică. Steven se străduise s-o facă să se îndoiască de capacităţile sale. Acum, tremura. Şi dacă va deveni de gheaţă în braţele lui Blake? Atunci o va respinge. Şi va suferi mai mult decât pentru toate jignirile pe care i le impusese Steven.

— Te rog, vino, insistă Blake.

Atunci, îşi făcu curaj. Obosise să mintă. Va fi întru totul cinstită, măcar o dată.

Uşa bucătăriei se deschise brusc. Destăinuirea lui Kate muri pe buze. Dacă se bătuse la uşa de la intrare, niciunul, nici celălalt nu auzise.

În încăpere intră o adolescentă frumoasă şi plină de vitalitate. Era îmbrăcată în pantaloni roşii, foarte strânşi pe trup şi nu avea, cu siguranţă nimic pe sub bluza lila de mătase. Complet indiferentă la prezenţa lui Kate, alergă la Blake, se prinse de gâtul său şi începu să-l sărute cu evidentă pricepere.

— Blake, iubitule! spuse în sfârşit. Cum ai putut să fugi şi să mă laşi? Fără tine, n-am mai trăit, nu, n-am mai trăit! Cât despre tata... Simplu, a înnebunit, a înnebunit complet şi iremediabil!

— Salut, Joni! o întrerupse calm Blake, o prinse de mâini şi i le lăsă în jos. Ai putea să-mi spui cum m-ai găsit?

— Ei bine, iubitule, mi-am amintit că te numeai Koehler, dacă tata uitase. Îl cunoşti, o clipă nebun de furie, în alta pierdut în chinurile creaţiei. Aşa că m-am gândit că dacă cineva trebuie s-o facă, o voi face eu... M-am întors în Statele Unite şi am verificat identitatea tuturor cu numele Koehler, care aveau o casă în Wisconsin. Ai idee de numărul lor?

— Nu, dar îmi imaginez! exclamă Blake, brusc amuzat. Dar spune-mi, cum ţi-ai amintit că părinţii mei erau originari din Wisconsin?

— Ei bine, mă emoţionează tot ce te priveşte! Ai uitat oare că ne cunoaştem… foarte intim?

— Oh! într-adevăr, te cunosc bine! Şi cred că ar trebui să avem o lungă discuţie între patru ochi, înainte să spui mai mult…

— Blake, nu fi nesuferit. Mi-ai lipsit atât de mult! oftă tânăra lipindu-şi din nou trupul de al său.

Kate, care asista neputincioasă la scenă, se simţi cuprinsă de gelozie.

— Binevoiţi să mă scuzaţi amândoi, dar vă las pentru a merge să mă schimb, îi întrerupse.

— Rămâi o clipă, spuse Blake reţinând-o de mână. Kate, ea este Jeni Stein, fiica lui Sacha. Jeni, ţi-o prezint pe Kate Danbury.

Pentru prima dată, tânăra fată întoarse privirea spre Kate. Ochii ei erau albaştri ca porţelanul. Faţa, încadrată de bucle scurte negre, exprima inteligenţă şi senzualitate.

— Oh! este îngrozitor! exclamă ea. Nu v-am văzut! Oare cum am putut? Dar eram atât de emoţionată să-l regăsesc pe Blake.

— Cred că am observat!

Jeni zări fulgerător verigheta lui Kate.

— Sunteţi căsătorită, doamnă Danbury?

— Sunt văduvă. Te rog, spune-mi Kate.

Jeni îşi strecură pe furiş mâna în deschiderea cămăşii lui Blake.

— Dragostea mea, murmură cu o voce care ştia că se aude perfect. Kate este la curent în ceea ce ne priveşte, sau trebuie să fiu discretă?

Fierul roşu al geloziei o arse din nou pe Kate. Şi, deşi îl văzu pe Blake schiţând un gest de mânie, exclamă fără să-i acorde timp de gândire.

— Iartă-mă, Jeni. Întrebarea nu este bună. Eşti la curent cu ceea ce este între Blake şi mine? Ştii că ne vom căsători?

— Vă căsătoriţi?

Jeni păli brusc şi-i aruncă o privire rugătoare lui Blake. Kate se grăbi să-şi întoarcă privirea. Oare cum

putuse spune o asemenea enormitate? Ce va gândi Blake? Cu două minute mai înainte, îi declarase că nu-l cunoştea suficient pentru a se culca amândoi, cu atât mai puţin pentru a se căsători. Şi acum… gelozia o făcuse să devieze! Blake o măsură cu o expresie de neînţeles.

Timp de câteva secunde îngrozitoare, crezu că o va dezaproba.

— Da, Kate şi cu mine plănuim să ne căsătorim, spuse în sfârşit. Voiam să-ţi aduc la cunoştinţă, Jeni, imediat ce am fi rămas singuri.

Apoi, întorcându-se spre Kate, îi adresă un zâmbet pe care aceasta nu ştiu cum să-l interpreteze.

— Cred că ar trebui să mergi să te schimbi, înainte să răceşti. Înţelegi, Jeni, ne-a surprins furtuna tocmai când ne întorceam.

— Dar asta a fost acum mai bine de o jumătate de oră! îi ironiză această din urmă. N-aţi simţit cum a trecut timpul?

— Am stat de vorbă.

— Cu ce intensitate!

— Şi cina? interveni Kate.

— Nu-ţi face probleme, voi scoate nişte porţii din congelator, spuse Blake.

— Trebuie să pregătesc o cameră pentru Jeni?

— Doresc să am o discuţie cu ea. Avem multe să ne spunem. Îi voi arăta eu însumi camera. Tu ai face bine să faci imediat un duş.

— Da, pari să ai nevoie! exclamă Jeni.

Dar cum îşi însoţi cuvintele cu un larg zâmbet inocent, Kate trebui să reţină riposta care-i veni pe buze.

— Foarte bine, urc, spuse cu toată demnitatea de care era în stare. Mă voi ocupa de cină imediat ce voi termina.

Ceea ce făcu în jumătatea de oră care urmă. Pe masa din bucătărie, se decongelau nişte cotlete de miel, mazăre şi pilaf de orez. Absorbindu-se în prepararea cinei, Kate căută să-şi alunge gândurile negre.

Îi era teamă. Dar teamă de ce? Că Blake va lua în

serios declaraţia sa şi va vorbi din nou de căsătorie? Sau dimpotrivă, că nu-i va mai arăta interes, acum, că o regăsise pe Jeni? Poate această ultimă ipoteză o speria mai mult decât prima.

Brusc, simţi pe ceafă, prin părul său des, atingerea unui sărut. Imediat, o cuprinse o căldură ascunsă.

— Nu te-am auzit intrând, spuse ea încordându-se.

— Eşti frumoasă!

Era îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă din pânză. Era sigură că această ţinută, dintre cele mai simple, nu se potrivea cu cea foarte elegantă pe care Jeni nu va scăpa ocazia s-o abordeze.

— Mi-ar plăcea să-ţi laşi mereu părul desfăcut. Cred că nu ştiam că părul unei femei poate avea un efect atât de erotic!

Kate îşi ridică privirea spre Blake. Şovăind, era gata să rostească vorbele de dragoste care-i veniră pe buze, când intră Jeni.

— Ei bine, îndrăgostiţilor? Se mănâncă? Mor de foame!

Tonul îi era atât de prietenos, încât Kate se întrebă de ce se îndoia de sinceritatea sa.

— Ai noroc, cina este gata, replică tânăra femeie.

Şi se întoarse, mai puţin pentru a supraveghea prăjirea cotletelor, cât pentru a evita să privească extravagantul costum de mătase ca purpura, pe care-l purta Jeni. Oare acele două benzi înguste de material constituiau un corsaj?

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă Blake.

— Nu, mulţumesc, răspunse Kate.

Apoi avu un gest de ciudă constatând că o luase în serios şi se grăbi s-o conducă pe Jeni afară din încăpere, cu mâna pe spatele său gol.

De obicei, Blake şi Kate cinaseră în bucătărie, pe care o preferaseră întunecatei camere de zi. Dar în acea seară, cineva aprinsese nişte lumânări care înveseleau atmosfera.

Aşezată la mijlocul mesei, strălucitoare în lumina

aurie, Jeni deveni punctul de atracţie.

— Presupun că ai auzit vorbi**ndu-**se de tatăl meu? o întrebă pe Kate, cu un zâmbet uşor. Sunt foarte mândră de el. Unul din filmele sale, „Punctul zero”, a fost nominalizat la Oscar.

Acest titlu trezi nişte ecouri în memoria lui Kate. Dar care anume, n**-**ar fi ştiut să spună.

— Da, desigur, am auzit vorbi**ndu-**se de tatăl tău. Sacha a fost subiectul principal al primei conversaţii pe care am av**ut-**o cu Blake. Ca să**-**ţi spun drept, nu reuşeam să vorbim de altceva!

Şi schimbă cu Blake un zâmbet de complicitate, care avu darul **s-**o exaspereze pe Jeni.

— Joc în ultimul film al tatălui meu. Am terminat filmarea în insulele Fidji. Dar tu, se pare că nu faci nimic?

— Nu mi**-**am câştigat niciodată existenţa muncind, dacă asta vrei să spui, răspunse Kate calm. Aşa că, vorbeşte**-**mi mai degrabă de rolul tău.

Anii de mondenitate o învăţaseră să ducă o conversaţie, chiar când simţea puţină simpatie pentru interlocutorii săi.

— Interpretez rolul unei adolescente criminale. Tata crede că puţine actriţe de vârsta mea ar fi capabile să**-**şi asume un asemenea rol. Şi fără Blake…

— Este primul lung**-**metraj al lui Jeni, o întrerupse bărbatul. Este adevărat că de când era mică a participat la emisiuni de televiziune. Pariez că înainte de a şti să meargă, Sacha semnase contracte de publicitate cu firme de loţiuni pentru bebeluşi!

Jeni îl privi furioasă.

— Îmi imaginez că televiziunea pregăteşte foarte bine o carieră cinematografică, declară blând Kate.

— Joc la fel de natural, cum respir, afirmă Jeni şi măcar o dată, Kate consideră că spusese adevărul. Pentru mine, femeile trebuie să aibă o meserie! Eşti de acord, Blake? Cum să nu se plictisească probabil de moarte, neavând nimic altceva de făcut decât să scotocească în bucătăria lor?

Blake o privi gânditor pe Kate, care devenise complet roşie.

— Sunt sigur că să te ocupi de interiorul tău, poate fi o activitate care-ţi aduce noi cunoştinţe, răspunse.

— Dumnezeule! înţeleg unde vrea să ajungă monstrul ăsta! în locul tău, aş fi atentă, exclamă Jeni, adresân**du-**i lui Kate o privire prefăcut compătimitoare. Ar fi foarte încântat să aibă o soţie căreia să-i placă treburile menajere. Asta i-ar permite să se amuze după bunul său plac în exterior. Eşti sigură că-ţi doreşti să te căsătoreşti în asemenea condiţii?

— Când am spus că nu mi-am câştigat existenţa, n-a însemnat că mă limitez să joc rol de prezentare. Am o diplomă de reeducatoare. Şi lucrez cu jumătate de normă, cinci zile pe săptămână la Centrul de copii handicapaţi din Milwaukee. Benevol, pentru că n-am nevoie de bani.

După o scurtă pauză, Jeni reluă atacul.

— Este minunat cât de devotată eşti, Kate! Este adevărat că este genul tău!

Şi în gura sa, acest compliment semăna a insultă. Înăbuşi**ndu-**şi un căscat, se lăsă înapoi pe scaun. Lumina lumânărilor juca pe pielea albă a pieptului său pe care corsajul îl descoperea din plin. Şi totuşi, Kate observă că pe ea şi nu pe Jeni, o privea Blake. Speranţa îi crescu în inimă. Poate chiar o aprecia, aşa cum era?

Se jucă în asemenea măsură cu această idee, încât cina ajunse la sfârşit fără să-şi dea seama. Şi tresări când Jeni, cu vocea sa autoritară, ceru o cafea.

— Pentru mine nu, spuse Blake. A fost o zi grea. Vreau să mă duc să mă culc.

— Dar Blake, este doar ora şase, protestă Jeni.

— Ei şi? Nu este interzis prin lege, nu?

Se ridică. Jeni veni oftând şi-şi strânse corpul pe jumătate gol lângă al său.

— Spune, dacă m-aş culca la această oră neobişnuită, m-ai însoţi?

Şi ochii mari, inocenţi, se adânciră în ai săi.

— …Da, până la camera ta. Mergem, Kate?

Urcară la etaj. Blake se opri în faţa camerei lui Jeni.

— Iată, am ajuns. Noapte bună.

Tânăra fată îi aruncă o privire înflăcărată.

— Blake, ai să te întorci în Fidji cu mine? Te rog!

— Desigur. L-am sunat deja pe tatăl tău pentru a-i spune că sunt de acord.

Îi sărută uşor buzele bosumflate.

— Încetează să-ţi faci griji, Jeni!

— Ah! da, într-adevăr! Ne facem griji degeaba, izbucni aceasta cu un râs amar. Dacă ar şti tata... Ai invocat scuza accidentului pentru a părăsi insulele Fidji... în timp ce veneai doar să te întâlneşti cu ea!

— Jeni, mi-ai făcut o promisiune adineaori, te rog, nu uita!

— O promisiune? Cine se preocupă de promisiuni?

Şi, spre surpriza lui Kate, printre gene îi apărură lacrimi.

— Ai avut dreptate să vii să mă cauţi şi să-mi aminteşti angajamentele, spuse Blake.

— Şi atunci, ea?

— Kate mă va însoţi în Fidji. Te asigur că prezenţa sa nu va schimba nimic.

— Fireşte! exclamă Jeni.

Şi după o violentă întoarcere, care îi agită buclele, intră în încăpere trântind uşa în urma ei.

Kate se îndepărtă pentru a ajunge în camera sa. Dar Blake i-o luă înainte, merse drept la pat, aprinse lămpile de pe noptieră şi se întoarse spre ea. Kate se dădu înapoi spre fereastră.

— Nu te teme! N-am intenţia să te violez. Doream doar să am o discuţie cu tine.

— Şi eu. Îţi cer scuze. Nu ştiu de ce am vorbit despre căsătorie. A fost o nebunie totală!

— Chiar asta crezi? Mi-am petrecut toată seara aşteptând să fiu singur cu tine pentru a te întreba. N-ai vorbit astfel decât pentru că te-a provocat Jeni?

Kate întoarse spre el o privire tulburată.

— De ce a venit, Blake? Eşti atât de important pentru

ea?

— Kate, ea şi cu mine n-am fost niciodată amanţi, cu toate eforturile pe care le face pentru a te convinge de contrariu. Jeni este actriţă. Acum, a hotărât să joace rolul amantei trădate. Să nu cazi în cursă!

— Dar de ce vrea cu atâta disperare să te întorci în Fidji?

Blake păstră câteva secunde de tăcere.

— Raţiuni profesionale! declară în sfârşit. Filmul în care filmează comportă destule scene de violenţă. Particip la ele cu ceilalţi cascadori. Am lucrat mult cu tatăl său, în aceşti ultimi ani. Jeni s-a obişnuit să mă vadă pe platou. Prezenţa mea o linişteşte. Crede că joacă mai bine când sunt acolo.

— Nu te văd foarte bine în rolul de bonă de copii!

Blake schiţă un zâmbet.

— Recunosc că nu este rolul meu preferat!

Uitând că voia să rămână la distanţă, Kate veni spre el şi-i luă mâinile.

— Oricare a fost conflictul tău cu Sacha, cu siguranţă nu merită să-ţi distrugi cariera. Sunt mulţumită să te văd întorcându-te la cinema. Meseria de cascador trebuie să fie foarte pasionantă.

— Este... Dar Kate, vei veni cu mine?

Aceasta îşi ţinu respiraţia. Blake nu-i lăsă posibilitatea să răspundă, deoarece cu o voce încărcată de dorinţă, exclamă:

— Oh, Dumnezeule, Kate! Nu pot să aştept să te decizi! Vreau să fac dragoste cu tine imediat!

O uşoară ameţeală o făcu să închidă ochii. Cu pleoapele închise, se lăsă lângă trupul său. Răsuflările li se amestecară.

— Sărută-mă, Blake. Da, doresc să mă săruţi!

— Dumnezeule!

Într-un elan nestăvilit, îi acoperi gura cu a sa. Nu era nimic blând în modul în care o forţă să deschidă buzele. Nu mai făcea eforturi pentru a-şi ascunde dorinţa urgentă. Timp de un sfert de secundă, Kate se încordă. Bărbatul îşi

dădu seama şi-şi îmblânzi sărutările. Tânăra femeie se înecă în căldura tandreţii sale.

Încet, trupul i se contopi cu al său, în timp ce o răsturna pe pat. Cu o mână nerăbdătoare, îi ridică bluza. Buzele care îi rătăceau pe piept, degetele care îi apăsau şoldurile, o îndemnau să accepte.

— Am nevoie să fac dragoste cu tine, murmură Blake. Te vreau acum.

Ar fi trebuit să-l oprească înainte de a descoperi cât de lipsită de experienţă era.

Pentru că-şi asuma riscul să vadă prietenia lor distrusă din cauza unei insatisfacţii sexuale. Dar trupul îi tremura. Niciodată nu fusese copleşită de dorinţă în asemenea măsură. **Într-**un gest involuntar, deschise buzele şi cedă.

Blake se grăbi să-i scoată bluza şi să facă să-i alunece pe şolduri jupa pe care o împinse la picioarele patului. Kate se temea ca trupul sănu-i îngheţe. Dar sub buzele lui Blake, îl simţi dimpotrivă, aprinzân**du-**se de dorinţă. O senzaţie caldă de plăcere, îmbinată cu suferinţă, se dezvolta în ea. Când Blake îi mângâie pieptul gol, Kate se auzi gemând. În palmele sale, vârfurile sânilor se întăriră.

Nu crezuse niciodată că are atâta înflăcărare. Şi totuşi, înnebunită, descheie cămaşa lui Blake, îndepărtând marginile pentru a-şi putea pune obrazul pe părul aspru de pe pieptul său. Îşi permise să-i parcurgă trupul cu degetele, să-i atingă pielea netedă a abdomenului. Şi în acelaşi timp, îi devora din ochi faţa, care şi în abandon îşi păstra vigoarea şi un fel de austeritate. Îi urmări cu mâna colţurile dure ale gurii deschise, îi mângâie pomeţii proeminenţi şi obrajii marcaţi de o barbă care începea să crească. îl făcu să strige. O strânse mai puternic lângă trupul său încordat. Lângă gură, Kate îi murmură cuvinte fără şir.

— Iubeşte-mă, Blake, iubeşte-mă!

Acesta o sărută imediat cu o violenţă înzecită.

— Kate, ce frumoasă eşti! Trupul ţi-e făcut pentru

dragoste!

Aceste cuvinte învinseră ultima şi fragila ei reţinere, buzele sale îi trasară o urmă fierbinte pe piept, răspândind sărutări între sâni şi pe abdomen. Tot trupul îi ardea de dorinţă. Doar Blake putea umple golul dureros pe care-l simţea, ştia asta. Când în sfârşit o posedă, Kate avu impresia că toată fiinţa i se sfărâmă în profunzimile întunecate şi ameţitoare ale extazului.

Mai târziu, Blake se aplecă asupra ei şi-i îndepărtă de pe faţă şuviţele de păr umed.

— Kate, îi spuse încet, pentru mine n-a fost niciodată aşa.

Aceasta strălucea de fericire.

— Nici pentru mine, murmură.

Şi era atât de emoţionată, încât se întoarse pentru a-şi ascunde expresia feţei.

— Blake, era… cu Steven…

— Taci! făcu bărbatul cu o bruscă asprime.

Kate se ridică pentru a-l privi. Blake se relaxă imediat şi o luă în braţe.

— Nu spune nimic. Avem toată viaţa în faţa noastră pentru a ne explica… În mijlocul nopţii, puţin obişnuită să simtă trupul unui bărbat lângă al său, Kate se trezi şi se mişcă. Îi observă profilul arogant chiar şi în somn. O frământa ceva. O amintire persistentă imperceptibilă răsări în conştiinţa sa, părând să n-o poată lăsa în pace.

Atunci Blake se trezi. Privirea i se aţinti imediat în a sa. Fără o vorbă, întinse mâna şi o atrase cu putere pe Kate lângă trupul său încordat.

Făcu dragoste în tăcere şi ea îi răspunse cu o înflăcărare aproape disperată. Îndoiala care o frământa fu temporar uitată. Nu vorbiră decât când dorinţa le fu potolită şi când Kate se odihnea din nou liniştită şi mulţumită în braţele sale. Blake îi sărută pleoapele.

— Când te vei căsători cu mine, Kate? Trebuie să fie foarte repede, sau înnebunesc!

Tânăra femeie nu mai avea nici cea mai mică nelinişte. În mintea sa domnea doar o bucurie, care se

intensifica.

— Când vei vrea!

— Atunci, mâine! exclamă Blake. Dar presupune că statul Wisconsin nu ne va permite!… Voi încerca să aranjez totul pentru sfârşitul acestei săptămâni. Este singurul răgaz pe care pot să-l accept!

Nu mai era nimic ciudat în a se căsători cu un bărbat pe care de-abia îl cunoştea. „Doamna Koehler”, murmură râzând încet. „Voi deveni doamna Koehler…” Şi adormi fericită, cuibărită lângă umărul solid al lui Blake.

Capitolul 6

Când Kate se trezi a doua zi, ploua. Nu mai era potopul devastator din ajun, ci o ploicică fină, capabilă să dureze ore întregi.

Îşi întoarse privirea de la fereastra care-i oferea un spectacol atât de trist şi o îndreptă spre Blake, culcat încă în pat.

— Bună ziua, spuse acesta încet.

— Salut…

Şi **într-**un elan de dragoste, inima începu să-i palpite imediat. Era o nebunie să iubească atât de puternic, trebuia să judece. Oamenii care se iubesc sunt vulnerabili. Kate nu voia să sufere. Aşa că se strădui să ia un ton degajat.

— Vara pare terminată! Sper că n-ai intenţia să lucrezi afară. Curtea **s-**a transformat în iaz.

Blake zâmbi leneş.

— Aş dori să rămân toată ziua în pat. În noaptea asta am petrecut clipe fantastice, nu?

Ridică ironic o sprânceană.

— Ei bine! Văd că am greşit sperând să-mi împărtăşeşti entuziasmul.

Se întinse, apoi sări din pat, râzând în hohote când o văzu devenind stacojie.

— Îmi pare rău! N-am halatul la îndemână!… Dar eşti adorabilă când roşeşti.

O sărută uşor.

— Pentru că eşti deja complet îmbrăcată, grăbeşte-te

să cobori cât timp intenţiile îmi sunt onorabile. Altfel, nu vom reuşi vreodată să plecăm la Milwaukee. Şi aminteşte-ţi, trebuie să începem demersurile în vederea căsătoriei noastre.

Kate îşi permise să mai rămână încă o clipă în braţele sale, apoi părăsi cu hotărâre încăperea. Blake ar fi convins-o foarte uşor să se întoarcă în pat!

Curând după aceea, bărbatul coborî, urmat de Jeni, astăzi îmbrăcată în blugi şi cu un corsaj albastru, exact ca ochii săi.

— Ai dormit bine Jeni?

— Da, mulţumesc.

Kate puse cafetiera pe masă.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi nici ouă, nici lapte proaspăt. N-am avut ocazia să facem cumpărături de mult timp!

— N-are nicio importanţă. Dimineaţa, nu beau decât cafea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, pe care Blake o rupse la timp.

— Kate şi cu mine ne întoarcem astăzi la Milwaukee. Vrei să-ţi găsesc un hotel în oraş sau preferi să rămâi singură aici?

— Acum, că te-am convins să revii în Fidji, nu văd niciun motiv să-mi prelungesc sejurul în locul ăsta izolat. Şi cred că aş face chiar mai bine să-mi întâlnesc foarte repede tatăl, înainte să fie învins de o criză cardiacă!

— Spune-i, te rog, că vom sosi la începutul săptămânii viitoare şi că voi fi gata să-mi reiau imediat munca.

— Când şi unde va avea loc ceremonia de căsătorie? întrebă Jeni cu un zâmbet ironic.

— În ceea ce priveşte ceremonia, ne vom mulţumi să trecem prin faţa unui judecător oarecare şi nimic mai mult, răspunse Blake ridicând din umeri.

— Treaba voastră! Dar mi se pare puţin sinistru, nu?

Căscă, descoperi**ndu-**şi dinţii perfecţi.

— Vă doresc toată fericirea din lume! îl voi suna pe

Sacha diseară, ca să vă trimită două duzini de orhidee… sau altceva… în sfârşit, ce se trimite în asemenea împrejurări. Ştiţi, eu nu sunt „foarte căsătorită!”

— Ah nu! te rog! Să nu-i vorbeşti lui Sacha despre planurile noastre. Îl voi suna eu însumi… după ceremonie. Altfel ar fi în stare **s-**o transforme **într-**un adevărat circ!

De ce ar face Sacha un astfel de lucru? se întrebă Kate. Dar în starea de emoţie în care se afla, nu se opri la această întrebare. De-abia dacă îi venea să creadă că era vorba de căsătoria ei! Căută ochii lui Blake. Şi în ochii de culoare închisă găsi forţă şi calm şi se găsi din nou în măsură să-i zâmbească lui jeni.

— Iartă-mă că te grăbesc. Ţi-ai terminat cafeaua? Avem mii de lucruri de făcut la Milwaukee.

Jeni se ridică imediat.

— Blake, poţi să mă ajuţi să-mi cobor valizele şi să le duc în maşină? Cred că a venit timpul să vă las.

Vocea sa luase o inflexiune patetică.

— N-ar fi trebuit să vin. Nu-ţi doreai să mă vezi.

Blake o înconjură cu braţul.

— Haide! Ţi-am spus că-ţi sunt recunoscător.

— Adevărat, Blake? Te-am ajutat?

Lacrimile îi făceau să strălucească ochii albaştri.

— Adevărat, răspunse bărbatul, fără urmă de ironie.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Kate se întoarse acasă.

— Îţi place? îl întrebă pe Blake ce se învârtea prin apartamentul elegant. Ai intenţia să rămâi aici, cu mine, până ne căsătorim?

Blake îşi îndreptă privirea asupra lacului Michigan, spre care dădea imobilul.

— Nu, nu pot, răspunse în cele din urmă. Trebuie să mă întorc la fermă. Am intenţia **s-**o pun în vânzare.

Abordaseră această problemă în maşină. Blake veni la Kate şi-i luă mâinile. În mod ciudat, părea stânjenit.

— Kate, am ceva să-ţi spun, ceva ce ar trebui să afli înainte de a ne căsători.

Acesteia i se făcu imediat frică. Minunata lor înţelegere i se păruse mereu prea frumoasă pentru a fi

adevărată.

— Ce este? Ai vreo soţie pe undeva?

— Nu, nimic de acest fel. Ceea ce am a-ţi spune priveşte munca mea, profesia… Oh! Dumnezeule, tresări.

Tocmai îl întrerupsese soneria telefonului.

Lui Kate i-ar fi plăcut să nu răspundă, dar apelul persistă şi se duse să ridice receptorul.

— Era Betty Bergdorf, persoana care se ocupă de afacerile mele, spuse când se întoarse. Sunt zile întregi de când caută să mă găsească. Doreşte să mă vadă cât mai curând. Dacă n-ai alte planuri, după-amiază mă voi duce la biroul său.

— Este foarte bine. Mi se pare că trebuie s-o vezi cu atât mai mult cu cât vom părăsi ţara imediat după căsătorie.

Kate îl privi.

— Ce voiai să-mi spui, Blake?

Ezitarea sa de a răspunde fu aproape imperceptibilă.

— Voiam să-ţi vorbesc despre finanţe, declară Blake.

Şi vocea i se părea atât de calmă şi naturală, încât Kate se întrebă de unde îi venea impresia de jenă.

— Nu sunt fără resurse. Ştii, cascadorii sunt bine plătiţi. Aşa că, nu schimba nimic din plasamentele tale. Sunt în stare să vă întreţin pe tine şi pe copiii noştri. Informeaz-o pe doamna Bergdorf.

Doar asta era? Kate se relaxă.

— Sunt încântată să aflu că mă voi căsători cu un bărbat prosper, glumi tânăra femeie. Şi că-mi voi putea linişti părinţii. Nu alergai după banii mei!

Blake schiţă un zâmbet.

— Nu, cu siguranţă nu!

Privindu-i ochii plini de o pasiune tăcută, Kate se simţi topindu-se de fericire.

Cu picioarele tremurând, se cuibări în braţele sale, într-o mişcare atât de naturală, ca şi când se cunoşteau dintotdeauna. După un sărut interminabil şi pasionat, rămaseră îmbrăţişaţi.

— Vrei să te însoţesc la doamna Bergdorf pentru a o

asigura că intenţiile mele sunt onorabile?

— Oh, nu! Să nu te crezi obligat să vii. Este suficient că am încredere în tine.

— Mulţumesc, Kate. Atunci, plec. Pentru că dacă mai întârzii, nu voi mai avea curaj **s-**o fac.

— Când te voi revedea?

— Nu înainte de joi, mă tem. Te voi duce la cel mai bun restaurant din Milwaukee, să cinăm, dacă îmi vei indica măcar numele.

— Dar joi este atât de departe!

— Kate iubito, este de**-**abia peste patruzeci şi opt de ore! Două zile de alergat din birou în birou, de completat formulare, de semnat hârtii! De fapt, uitasem. Poţi să**-**mi încredinţezi paşaportul şi actul tău de naştere? Va trebui să obţin viza pentru Fidji. Crede**-**mă, dacă reuşesc să fac totul, vei putea să spui că te**-**ai căsătorit cu Superman!

Kate începu să râdă.

— Ai să**-**mi lipseşti! murmură Blake.

— Şi tu ai să**-**mi lipseşti, repetă tânăra femeie şi tot râsul i se şterse.

Sărutul lor fu violent, aproape mânios.

— Atunci, pe joi. Voi veni să te iau la ora şapte.

— Nu mă vei mai recunoaşte, îl provocă tânăra femeie. Tu, care ai îndrăznit să spui că semănam cu un şoarece ieşit din apă!

— Da, dar singurul şoarece sexy pe care l**-**am întâlnit în viaţa mea!

Pentru Kate fu o uşurare să scape de brusca sa singurătate, ducâ**ndu-**se la birourile lui Betty Bergdorf, care zumzăia de atâta activitate.

După o primire călduroasă, Betty ajunse drept la fapte.

— Legal, totul este gata pentru a crea fundaţia. Dar dacă doreşti să renunţi la proiect, sau să nu-i atribui o sumă atât de importantă, Kate, acum este momentul.

— Nu, n**-**am nicio intenţie să**-**mi schimb ideea. Nu vreau să scot un profit personal din moartea lui Steven.

Ezită, apoi continuă:

— Vezi, Steven era atât de sănătos, încât detesta să fie înconjurat de bolnavi. Dar se interesa de munca mea şi deseori a făcut donaţii în favoarea copiilor handicapaţi. Doar moartea l-a împiedicat să facă centrului o donaţie mai importantă, sunt sigură. Aşa că, nu fac decât să-i realizeze dorinţele.

— Perfect! Directorii Centrului se vor bucura cu siguranţă. Până acum, după instrucţiunile tale, nu i-am informat despre proiect.

— Este ceea ce voiam. Mă temeam să nu-i stânjenesc pe colegii mei dacă aflau că banii lui Steven contribuiau la plata cercetărilor lor. Dar acum, s-a schimbat totul. Va trebui să renunţ la munca mea.

Obrajii i se înroşiră uşor.

— Pot să ştiu de ce?

Kate râse, jenată.

— Mă căsătoresc vinerea viitoare. Şi a doua zi, soţul meu şi cu mine vom părăsi Statele Unite pentru mai multe săptămâni. Oricum, de obicei locuieşte la Los Angeles.

— Ce veste minunată! exclamă Betty pe un ton sincer. Nu-ţi voi prezenta complimentele mele. Soţul tău trebuie felicitat. Are mult noroc să te ia de soţie. Oare îl cunosc?

— Nu. Ne-am întâlnit recent. Se numeşte Blake Koehler.

— Poate va accepta să prânzească împreună cu mine, la întoarcerea voastră.

Kate începu să râdă.

— Formula este frumoasă, dar nu mă înşeli, Betty. Vrei să ştii dacă situaţia sa financiară este solidă, nu-i aşa?

— Vezi, asta pentru că, spuse Betty după o clipă de jenă, chiar după ce ai cedat averea pe care o deţineai de la Steven, eşti încă foarte bogată, Kate. Sunt consilierul tău şi este normal să-ţi veghez interesele.

— Dar bineînţeles! Şi fii sigură că Blake va fi încântat să vină să discute cu tine!

Kate se ridică şi strânse călduros mâna lui Betty.

— La revedere. Dacă nu facem o ceremonie intimă,

să fii sigură că vei figura în capul listei invitaţilor mei.

Conducând-o pe Kate spre ieşire, Betty adăugă:

— Kate, asta nu afectează cu nimic situaţia ta, pentru că de la căsătorie, toate capitalurile îţi sunt investite în întreprinderile familiei soţului tău. Dar ştii că există zvonuri care circulă despre compania Forsberg?

— Ce? în legătură cu tata?

— Exact. Se spune că sănătatea sa nu mai este foarte bună. Şi cum nu este bărbatul care să transmită puterile, problema succesiunii s-ar putea să fie spinoasă.

Kate avu o tresărire de nelinişte, dar bunul-simţ ieşi la suprafaţă.

— Haide, Betty! L-am văzut acum câteva zile şi te asigur că strălucea de sănătate!

Avu un zâmbet amar, amintindu-şi ultima lor întrevedere.

— Da, „strălucea”, n-aş fi putut spune mai bine!

— Ei bine, sunt mulţumită să aflu că aceste zvonuri sunt nefondate.

Aşa că, la revedere, Kate. Şi nu uita să-mi stabileşti o întâlnire îndată ce vă întoarceţi.

Kate era mulţumită că rezolvase cât mai bine problemele succesiunii. Era reconfortant să se gândească la faptul că, după naufragiul care fusese viaţa sa cu Steven, dăinuia ceva valabil.

Dar rămăsese de făcut ce era mai greu. Trebuia să anunţe căsătoria părinţilor săi. Prin intermediul secretarei tatălui său, îi anunţă că va veni să-i vadă a doua zi, la ora prânzului. Era ridicol că trebuia să treacă pe la o secretară! Copiii pe care îi va avea cu Blake, îşi promise, vor putea veni oricând să-şi vadă părinţii.

A doua zi, fu introdusă de cameristă în holul vast al recepţiei al locuinţei familiale. Mama o aştepta în salon, îmbrăcată ca întotdeauna, impecabil, cu părul cărunt fixat în ondulaţii rigide, fără nici cea mai mică imperfecţiune a feţii ascunsă cu abilitate sub un machiaj atent. Măcar dacă o dată ar fi putut-o privi îmbrăcată într-un capot şifonat, căruia să-i fi lipsit nişte nasturi! Această idee era atât de

nebunească, încât Kate râse încet, sărutând respectuos obrazul parfumat al mamei.

— Ei bine, Kate, mă bucur să văd că ţi-ai venit în minţi şi că te-ai decis în sfârşit să părăseşti acel loc sinistru în care te-am găsit!

— De fapt, mamă, n-am părăsit cu adevărat ferma… Sau mai degrabă… am părăsit ferma, dar nu l-am părăsit pe Blake, anunţă Kate.

— Ce vrei să spui? exclamă doamna Forsberg cu o voce încărcată de ostilitate.

— Mi se pare că este limpede. M-am întors în oraş, dar n-am renunţat la prietenia pentru Blake. În realitate

— Sunt într-adevăr mulţumită că te-ai întors în Milwaukee, o întrerupse mama sa. Pentru că, draga mea, o dată ce-l vei prezenta pe Blake unora dintre vechii tăi prieteni, nu te vei mai gândi să-l iei de soţ…

Nu erai în toate minţile când ne-ai vorbit despre acest plan! Şi când mă gândesc la dragul de Steven… mereu atât de elegant, un perfect gentleman!

Kate izbucni.

— …Chiar când era în pat cu altă femeie! Cu siguranţă, codul onoarei unui gentleman permite adulterul!

— Să bem un Xeres, propuse doamna Forsberg, strângând din buze. Această conversaţie nu mi se pare prea nobilă.

— Nu, nu este, îmi pare rău.

Kate se aşează pe canapeaua tapisată cu mătase şi încercă să-şi stăpânească resentimentul.

— Tata se întoarce la prânz? Am însărcinat-o pe secretara sa să-l anunţe de venirea mea.

— Sper că se va întoarce, cu toate că este depăşit de muncă, zilele astea. Moartea lui Steven a venit **într-**un moment prost.

— Aveau oare afaceri în comun? Nu ştiam.

— Există multe lucruri pe care nu le ştii, replică mama sa.

— Am auzit nişte zvonuri alarmante despre starea de

sănătate a tatii. Ştie că se vorbeşte că este bolnav?

Doamna Forsberg păli sub fard. Kate sări în picioare şi se apropie de ea.

— Mamă, ce ai? Pentru Dumnezeu, nu-mi spune că este adevărat!

— Bineînţeles că nu! exclamă mama sa recăpătând şi culorile.

— Atunci, de ce ai părut atât de tulburată când ţi-am spus de aceste zvonuri?

— Este o conjunctură economică proastă. Industria lemnului a fost grav afectată de criza din construcţii. Compania Forsberg n-ar putea suporta fără prejudicii zvonuri referitoare la starea de sănătate a fondatorului şi preşedintelui său. Ca toţi oamenii de afaceri, tatăl tău lucrează cu avansuri bancare. Iată de ce m-am neliniştit. De fapt, cine ţi-a spus că este bolnav?

— Betty Bergdorf. Dar presupune că tata va putea risipi cu uşurinţă aceste zvonuri.

— Da, desigur. Tatăl tău a tuşit probabil de două ori pentru că i-o fi suflat cineva fum în faţă. Şi imediat trebuia să se tragă concluzia că este bun pentru sanatoriu!

Mama sa glumea şi Kate se simţi uşurată. Camerista intră pentru a transmite un mesaj pe care tocmai îl primise. Domnul Forsberg nu putea veni la prânz, dar spera s-o vadă pe Kate la cină.

— Masa va fi gata în cincisprezece minute, doamnă, adăugă.

— Exact timpul necesar pentru un al doilea Xeres, declară vesel doamna Forsberg.

Îşi recăpătase perfect controlul asupra ei însăşi.

— Acum, spune-mi, de ce ai venit să ne vezi? Trebuie să-ţi mărturisesc că sperasem că te-ai hotărât în sfârşit să-i încredinţezi tatălui tău administrarea bunurilor. Este foarte trist pentru el că nu i-ai acordat încredere.

— Mamă, ţi-am explicat deja. Din punct de vedere moral, n-am considerat că banii lui Steven îmi aparţin. În consecinţă, nimeni nu-i putea administra în favoarea mea.

— Aşadar, încă ai intenţia de a-ţi dona bunurile?

— Da, răspunse încet Kate. Şi cred că Steven mi-ar aprecia gestul.

Expresia mamei sale rămase indescifrabilă sub masca machiajului.

— Atunci, ce te-a adus?

Kate îşi ţinu respiraţia.

— Voiam să vă invit pe tata şi pe tine la nunta mea.

Mă căsătoresc cu Blake vineri.

Tăcerea care urmă fu atât de lungă şi de apăsătoare, încât Kate veni în cele din urmă să îngenuncheze lângă fotoliul mamei sale.

— Mamă, spuse ezitând. Veţi veni la nunta mea? Te rog!

Doamna Forsberg respinse mâna lui Kate de ai fi crezut că o ardea.

Se ridică şi exclamă cu o voce şuierătoare.

— Aşadar, chiar te vei căsători cu acel bărbat? Nu pot să cred! Perioada ta de doliu n-a durat nici măcar trei luni! Steven a aparţinut uneia dintre cele mai bune familii din stat. Îi insulţi memoria! Pentru Dumnezeu, cine este acest Blake Koehler? Nimeni! O persoană bună de nimic, care aleargă după banii tăi.

Kate se îndepărtă de mama sa. Avea douăzeci şi cinci de ani şi părinţii săi nu-i mai puteau influenţa deciziile. În plus, fuseseră incapabili să creeze acele legături de tandreţe pe care i-ar fi fost drag să le respecte.

— Mă voi căsători cu Blake, declară calm. Şi voi reuşi să vi-l fac simpatic. Nu este interesat, tu şi tata o ştiţi, pentru că aţi încercat să-l cumpăraţi fără să reuşiţi!

— Dar de unde a apărut? se înverşună mama sa. Doar pentru că te atrage fizic, doar pentru că te priveşte de parcă moare de nerăbdare să te dezbrace… crezi că este un motiv suficient pentru a pune bazele unei căsnicii?

— Suficient şi mai bun decât acela de a-i cunoaşte arborele genealogic! replică tânăra femeie dur. Chiar dacă nu avem nimic în comun, ne înţelegem cel puţin în pat.

Imediat, ar fi vrut să-şi înghită cuvintele dictate de mânie.

— Iartă-mă, reluă. Dar tu şi tata v-aţi făcut o impresie greşită despre Blake. Nu este fără slujbă. De fapt, vom pleca în Fidji a doua zi după nuntă. Blake participă la un film care se filmează acolo.

— Şi ar trebui să mă bucur că soţul tău te va târî după el dintr-un loc de filmare în altul? Dumnezeule, Fidji! Kate, oare ţi-ai pierdut minţile?

— Nu, mai degrabă am impresia că încep să fiu împăcată cu mine însămi. îl iubesc pe Blake, el mă iubeşte şi deocamdată nu cerem mai mult.

Se auzi o bătaie discretă în uşă.

— Prânzul este servit, doamnă, anunţă servitoarea.

— Mulţumesc.

Doamna Forsberg reveni la fiica sa şi o examină cu o privire arogantă.

— Rămâi cu mine? Sau preferi să te grăbeşti să i te alături scumpului tău Blake?

— Tu şi tata veţi asista la căsătoria noastră? o întrebă Kate fără să răspundă. Mi-ar plăcea… Lui Blake şi mie mi-ar plăcea să fiţi prezenţi.

— Mă tem că nu vom fi liberi în acea zi. Şi de altfel, nu mi-ar plăcea să susţin prin prezenţa mea un asemenea dezastru! Dar atenţie! mai ales să nu îndrăzneşti să vii să-mi plângi pe umăr după ce te va părăsi fără niciun ban!

— Să n-ai nicio grijă. Acum îmi dau seama că n-ai avut pentru mine nici cel mai mic sentiment matern. Tu şi tata aţi vrut un copil doar cu scopul de a asigura durabilitatea societăţii. După planurile voastre, trebuia să mă căsătoresc cu cel care va prelua succesiunea afacerii, astfel încât să se evite împărţirea acţiunilor. Dar, o dată ajunge! Din nefericire pentru voi, nu voi consimţi să am ca al doilea soţ un bărbat care nu va şti dacă are în pat o femeie, sau un pachet de dividende al companiei Forsberg!

Kate se repezi afară din salon, înainte ca mama să-i poată vedea lacrimile care-i veniseră în ochi şi-i curgeau pe obraji.

Ar fi dat orice pentru a-l regăsi imediat pe Blake ca s-o sărute, s-o ţină lângă el, s-o liniştească. Dar Blake

lipsea şi tânăra femeie rătăcea prin apartamentul său îngrozitor de pustiu.

Foarte târziu în noapte, se trezi tresărind, după un somn agitat. Şi se întrebă din nou, de ce mama sa se opunea cu atâta putere căsătoriei. Chiar venind din partea unei femei autoritare, care-şi vedea zădărnicite planurile, furia sa depăşea măsura. S-ar fi crezut că această căsătorie reprezenta pentru ea o ameninţare. Da, acesta era cuvântul, o ameninţare.

Atunci, Kate înţelese că sub mânie, mama sa ascundea frică. O frică enormă, mortală.

Capitolul 1

Era o mare plăcere să se îmbrace pentru a merge la cină cu Blake. Kate ajunsese să se bucure că n-o văzuse încă îmbrăcată elegant. „Incredibil, se gândi, cum o coafură frumoasă şi un machiaj priceput pot avantaja o femeie!" Rochia de mătase de un verde delicat îi punea în valoare blondul diafan al părului şi luminozitatea ochilor. Cu o mână tremurătoare, Kate puse o urmă de parfum pe gât şi-şi prinse nişte cercei uşori în formă de inel la urechi. Se simţea ca o elevă de liceu care mergea la prima întâlnire. Dar sentimentele pentru Blake, profunde şi intense, erau cele pe care doar o persoană adultă le simţea.

Soneria de la uşa de la intrare răsună şi o smulse din contemplarea ei însăşi. Intimidată în mod absurd, gâfâind, Kate alergă să deschidă. Apăru Blake şi tânăra femeie rămase fără grai.

Înalt, incredibil de elegant, purta un costum negru de o croială perfectă.

Contrastând cu pielea bronzată, albul cămăşii apretate îi sublinia maxilarul voluntar şi perfecţiunea profilului.

— Acesta este oare apartamentul lui Kate Danbury? sau am bătut din greşeală la uşa lui Miss America?

Kate râse, ridicând nerăbdătoare faţa spre a sa, pentru a-i primi sărutul.

— Şi tu? Eşti sigur că eşti Blake Koehler pe care l-am

cunoscut şi am învăţat să-l iubesc?

Cu privirea brusc serioasă, Blake se opri în mijlocul antreului.

— Atâta timp cât ai învăţat să mă iubeşti, da… şi asta este tot ce contează.

Emoţia îi gâtui vocea. O atrase în braţele sale şi o sărută intens, în timp ce mâinile nepotolite, revendicative, îi explorau tot trupul.

În sfârşit, se desprinse de ea.

— Pentru că ne-am făcut frumoşi, mai bine să mergem să ne arătăm şi să orbim oraşul.

— La fel cred şi eu.

— Rochia asta este uluitoare. Ai ceva dedesubt?

— Poate vei afla mai târziu, murmură Kate întorcându-se repede, cuprinsă de jenă la vederea dorinţei care aprinsese ochii de culoare închisă.

Blake avu o scurtă exclamaţie.

— Să ieşim imediat! Pentru că, aminteşte-ţi, de două zile sunt abstinent!

Din dulapul din antreu, Kate alese dintre mantourile de blană o etolă de vizon. Era prea agitată pentru a observa expresia lui Blake în momentul în care i-o aşeză pe umeri. Tânăra femeie vorbi tot timpul drumului, povestindu-i toate micile evenimente din timpul zilei şi evitând, deocamdată, să-i vorbească despre opunerea părinţilor la căsătoria lor.

Intrară în cel mai cunoscut restaurant din Milwaukee.

— Ai făcut rezervare? întrebă Kate. Este foarte greu să găseşti o masă aici.

— Totul este aranjat, nu-ţi face probleme.

Într-adevăr, fură conduşi imediat la o masă din colţ, scăldată într-o lumină plăcută, la o parte de ceilalţi clienţi şi de permanentul du-te-vino al chelnerilor.

— Cum ai făcut să obţii o asemenea masă atât de târziu?

— I-am promis şefului de sală bilete pentru gala de prezentare a viitorului meu film, spuse Blake pe cel mai

firesc ton.

— Ce? Cascadorii au dreptul la bilete de favoare? se miră Kate. Ei bine! mă bucur să ştiu că voi putea conta pe al douăzecilea rând din margine pentru toate filmele de aventuri care vor apărea!

— Nu mergi des la cinema, nu-i aşa, Kate?

— Nu, este adevărat, cum ai ghicit? Am renunţat să mai merg din ziua în care flirturile mele au încetat să mă ducă acolo. Cred că faptul de a trebui să mă apăr de asalturile lor, în spatele sălilor întunecate, m-a dezgustat pentru totdeauna de cinema.

— Să văd dacă eu pot să te duc acolo!

Kate râse de fericire.

— De-abia aştept să-mi dezvălui toate secretele tehnicii.

— Inimioară, nu-ţi face idei greşite. Nu sunt decât un cascador.

Insensibilă la intensitatea cu care rosti aceste ultime cuvinte, Kate se adânci în lista de bucate. Blake alese vinul pe care-l degustară stând de vorbă. Era exact ca la Windhaven. Când se lansau **într-**o conversaţie, toate barierele cădeau.

Blake îşi evocă anii copilăriei şi anii dezordonaţi de colegiu. Avusese părinţi în vârstă, care fuseseră oarecum depăşiţi de temperamentul său dinamic.

— Cred că au fost extrem de uşuraţi în ziua în care m-am angajat în marina comercială. În ochii lor, era o meserie respectabilă! N-au căutat niciodată să afle ce scandaluri puteam face în timpul escalelor.

— Şi făceai scandaluri? întrebă Kate cu ochi strălucitori.

— Nu chiar.

Îşi puse mâna peste a sa.

— Vorbeşte-mi mai degrabă despre munca ta. Ai avut probleme că a trebuit să renunţi atât de brusc? Un nor trecu peste fruntea lui Kate.

— La drept vorbind, mă simt vinovată. Este singurul punct întunecat la orizont.

Îi explică ataşamentul pe care-l încerca pentru micii săi bolnavi, copii autişti.

— Ştii oare de ce suferă?

— Nu chiar.

— Sunt copiii care se detaşează de lumea exterioară în asemenea măsură, încât refuză orice comunicare. Pot rămâne zile întregi aşezaţi **într-**un colţ, legă**nându-**se înainte şi înapoi… Imaginează-ţi cât este de dureros pentru părinţii lor! Sper ca directorii Centrului să dispună cât mai repede de banii lui Steven şi să angajeze în locul meu o reeducatoare competentă.

Lăsă să se înţeleagă că, făcând acea donaţie, executase dorinţele lui Steven.

— Îmi pare rău că te iau de la această meserie care-ţi place, Kate. Dar, vezi tu, sunt prea egoist pentru a accepta să amânăm căsătoria. Am nevoie de tine… atât de mult!

— Şi eu am nevoie de tine, răspunse Kate încet.

Chelnerul sosi cu mâncarea de rezistenţă, întrerupând acea clipă de intensă emoţie.

Când fură din nou singuri, Blake o întrebă pe Kate cum reacţionaseră părinţii săi aflând de inevitabila lor căsătorie.

— Nu foarte bine, se strâmbă aceasta.

— Vrei să zici rău?

— Da, mai curând aşa… Mama crede că sunt nebună.

— Deşi o dezaprobă, părinţii tăi vin la căsătorie?

— Nu.

Brusc întristată, Kate plecă privirea. Peste masă, Blake îşi înnodă degetele cu ale sale.

— Nu există decât două persoane a căror prezenţă este indispensabilă. Şi acestea vor fi amândouă acolo.

Kate îi fu recunoscătoare pentru delicateţe şi-i adresă un zâmbet uşor.

— Cel puţin, dacă mă laşi în faţa altarului, nimeni nu va fi martor la dezonarea mea!

— Nu te teme! Am decis o dată pentru totdeauna să nu te mai părăsesc niciun pas.

Expresia lui Blake deveni serioasă.

— Tatăl tău ţi **s-**a părut în deplină formă?

— De ce? tresări Kate. Ai auzit şi tu spu**nându-**se că este bolnav?

— Pentru vânzarea fermei, am intrat în contact cu un director de bancă şi un agent imobiliar. Şi când am menţionat că mă voi căsători cu tine, m**-**au lăsat amândoi să înţeleg că tatăl tău a fost recent victima unui atac.

— Dar ce prostie! exclamă Kate. L**-**ai văzut cu ochii tăi când a venit la Windhaven. Se simţea foarte bine!

Se simţea uşurată că se poate arăta atât de afirmativă. Tatăl său n**-**ar fi putut avea un atac fără ca ea să ştie! Se încruntă.

— Este îngrozitor modul în care oamenii răspândesc zvonuri despre persoane publice! Sesizează un amănunt pe care**-**l denaturează şi**-**l transformă în minciună.

— Ai întru totul dreptate! o aprobă Blake, schiţând un zâmbet trist, pe care Kate nu**-**l remarcă. În tot cazul, mă bucur că zvonurile sunt false. Vom putea pleca liniştiţi.

— Nu**-**mi vine să cred că ne vom căsători mâine!

Prinsă între teamă şi exaltare, Kate îşi adânci privirea tulburată în ochii de culoare închisă ai lui Blake.

— În patruzeci şi opt de ore, vom fi pe o insulă din Pacific! Voi fi doamna Koehler! Nu, nu se poate!

Blake îi strânse mâna.

— Să plecăm de aici…

Pe drumul de întoarcere, se opriră de**-**a lungul lacului. Mână în mână, merseră pe mal, contemplând în tăcere apa întunecată. Aerul nopţii era încărcat de umiditate şi, în ciuda etolei de blană, Kate se înfioră.

— Vino lângă mine, murmură Blake, te voi încălzi.

Tânăra femeie se întoarse în braţele sale şi spuse fără să se gândească:

— Te ador, Blake!

Imediat se simţi vulnerabilă, pentru că tocmai îşi dezvăluise profunzimea sentimentelor. Bărbatul o sărută cu o încântătoare tandreţe.

— Era gata să uit să**-**ţi dau asta.

Scoase din buzunar o cutiuţă. Kate o deschise şi găsi

acolo un inel de logodnă în montură veche, cu şase smaralde mici montate în formă de floare. Un nod în gât, o împiedică pe Kate să vorbească.

— Am înţeles perfect că nu voiai să te desparţi de verigheta ta, declară Blake liniştit. Poate vei putea purta acest inel pe mâna dreaptă, până când te vei obişnui cu ideea că eu sunt soţul tău.

Fără să spună un cuvânt, Kate îşi scoase de pe deget verigheta de platină şi inelul de logodnă care ieşi cu ea. Îi întinse mâna lui Blake.

— Te rog!

Acesta îi puse pe deget bijuteria pe care tocmai i-o oferise.

— Inelul acesta i-a aparţinut mamei. Mai târziu, îţi voi cumpăra ceva mai rafinat.

— Te rog, nu! Nimic nu-mi putea face mai multă plăcere!

— Vino, să ne întoarcem, este târziu.

Dar ajunşi în faţa imobilului, Blake îi declară:

— Mi-am lăsat lucrurile la hotel. Cum nu doresc să mă întorc acolo în mare grabă mâine dimineaţă, pentru a mă schimba, prefer să nu rămân cu tine în această seară.

Kate avu impresia că minţea.

— Nu este motivul real!

Blake păru stânjenit.

— Ei bine! Ca să-ţi mărturisesc totul, sunt superstiţios! La naiba, şi în ce măsură! Poartă ghinion să vezi mireasa în noaptea care precede nunta, asta este!

— În acest caz, este deja prea târziu! îl tachină tânăra femeie.

Dar în taină, inima îi exploda de dragoste în faţa acestei destăinuiri neaşteptate.

— Foarte bine, Blake! Voi încerca să-mi stăpânesc instinctele dezlănţuite până mâine seară!

După un sărut înfocat, bărbatul se întoarse să plece.

— Blake! îl strigă Kate.

— Ce?

— Unde şi când ne vom căsători?

— Oh! iartă-mă, am uitat… La ora unsprezece, la Palatul de justiţie, în faţa judecătorului Ashton.

— Vii să mă iei?

— Dacă nu vezi niciun inconvenient în asta, aş prefera să ne întâlnim acolo. Mai am o mulţime de lucruri de rezolvat mâine dimineaţă.

Schiţă un zâmbet jenat.

— Mă tem că nu-ţi sunt de mare ajutor!

— Nu pari foarte preocupat de detalii materiale, bombăni Kate fără să-şi poată ascunde un râs afectuos. Este bine ca un bărbat să aibă acest fel de distracţii!

Blake se prefăcu că o ameninţă:

— Aşteaptă mâine seară, când îmi voi regăsi calmul! Te voi învăţa să-ţi respecţi domnul şi stăpânul!

— De-abia aştept să văd asta! murmură Kate cu o voce răguşită.

Bărbatul făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă. O rază de lună îi atinse părul negru, dându-i un reflex argintiu. Kate trebui să-şi recapete respiraţia. Blake emana o senzualitate devastatoare, în acelaşi timp cu o persistentă impresie de familiaritate. În mod ciudat, avu brusc impresia că-l mai întâlnise de mult, mai înainte.

Înainte de a dispărea, făcu cu mâna în direcţia sa. Kate intră încet în holul imobilului şi încercă să alunge această senzaţie stranie. Într-adevăr, era prea nervoasă. Dar în definitiv, ce putea fi mai normal în ajunul nunţii? Nu, nu exista nicio posibilitate să-l fi întâlnit vreodată mai înainte pe Blake Koehler. În viaţa sa nu fusese la Los Angeles. Şi oricum, n-ar fi putut uita întâlnirea lor. Era suficient să-l fi văzut o dată pentru a-şi fi amintit de asta întotdeauna!

Adormi cu gustul sărutului său pe buze. Visurile nu-i fură tulburate de niciun presentiment rău.

A doua zi, mai încrezătoare ca oricând, Kate îşi încheie cu o mână fermă şirul de nasturi mici care-i împodobeau corsajul rochiei. Îşi răsuci părul lung într-un coc şi-şi puse cerceii în formă de inele delicat filigranaţi, care îndulceau severitatea coafurii. Rozul rochiei, atât de

pal încât căpăta reflexe crem, îi avantaja tonul delicat de blondă.

Răsună soneria. Era taxiul pe care-l chemase. Kate aruncă o ultimă privire în jurul ei. În timpul ultimilor doi ani de căsnicie cu Steven, acest apartament a fost cadrul luxos al singurătăţii sale.

Bagajele sale, trei valize asortate, care purtau firma unei marochiner, erau aşezate lângă uşă. Kate inspiră adânc. Era gata.

Blake o aştepta pe treptele Curţii de justiţie, chiar mai elegant decât în ajun, îmbrăcat **într-**un costum de mohair gri care-i punea în valoare fizicul superb. În clipa în care ieşi din taxi, Kate se simţi teribil de intimidată. Ce păcat că nu purta un voal de mireasă care să-i acopere faţa.

— Mult noroc, domnişoară, exclamă şoferul. Sunteţi într-adevăr o mireasă frumoasă.

Dar brusc, la vederea lui Blake, care cobora spre ei, sughiţă.

— Spuneţi, acela este bărbatul cu care vă căsătoriţi?

— Bineînţeles.

Kate era prea emoţionată pentru a da atenţie expresiei şoferului.

Îi adresă lui Blake un zâmbet tremurător.

— Bună ziua, spuse acesta în şoaptă.

Îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Ieri, crezusem că nu puteai fi mai frumoasă. Văd că m-am înşelat!

— Îţi place rochia mea?

— Este perfectă.

Atunci observă că şoferul îi privea cu stupoare totală. Foarte repede, se duse la el şi-i strecură o bancnotă în mână.

— Este o ceremonie intimă. Înţelegi, prietene?

— Da, da, desigur... Vreţi să spuneţi că nu ştie nimeni?

— Nu, şi doresc să nu afle nimeni.

Blake se întoarse spre Kate şi-şi puse un braţ în jurul

umerilor săi, conducând-o repede.

— Vino iute. Altfel, judecătorul pleacă pentru a merge să prânzească.

— La ora unsprezece? se miră Kate râzând, pentru că astăzi părea că totul contribuia la fericirea ei.

Până la expresia surprinsă a şoferului care i se păru comică, se gândi:

— Oamenii în robă au obiceiul să petreacă mult timp la masă, mormăi Blake, fără să încetinească.

Totuşi, când ajunseră, judecătorul Ahslan îi aştepta liniştit. Avea un aer atât de solemn, o voce atât de sonoră, încât Kate nu se îndoia că un cuplu unit prin îndatoririle sale nu este solid şi categoric căsătorit! Căsătoria, îi spuse el cu severitate, nu este un act de luat cu uşurinţă. Kate îl asigură că făcuse întotdeauna cu seriozitate tot ce întreprinsese.

Când Blake îi puse verigheta pe deget, ridică privirea spre el. Şi în adâncul ochilor negri, descoperi atâta emoţie, încât îşi simţi inima crescând. Semnă în registru într-o aură de fericire. Nu reveni pe pământ decât când Blake, ducând-o afară din încăpere, o luă în braţe şi o sărută.

— Ei bine, te simţi căsătorită, doamnă Koehler? o tachină.

— Nu pe deplin, şopti Kate. Am nevoie de ceva puţin mai convingător.

O sărută din nou, apoi îi luă mâna şi o trecu sub braţul său.

— Există lucruri mai bune pentru a ne deda la acest exerciţiu decât culoarul unui Palat de justiţie. Să mergem să-ţi luăm bagajele şi să plecăm la Chicago. Crezi că se va afla imediat că suntem tineri căsătoriţi dacă, la ora trei după-amiaza, agăţăm de mânerul camerei noastre de hotel înscrisul „Nu deranjaţi?”

Kate izbucni în râs.

— Poate vom putea pretinde că suntem mari călători, epuizaţi de decalajul orar? Când la Chicago este ora trei, undeva în lume trebuie să fie miezul nopţii, nu?

— Doamnă Koehler, eşti la fel de inteligentă, pe cât

eşti de frumoasă! O perlă!

— Dă-ţi seama! Căsătoriţi de treisprezece minute şi încă nu ne certăm!

— Va fi cât se poate de bine în materie de potrivire de caracter! Haide, vino! Maşina mea este parcată în faţa intrării.

Ieşind din obscuritatea din interior, soarele îi orbi. Câteva secunde, Kate nu văzu nimic. Apoi descoperi cu stupoare o mică echipă de teleziviune şi un ziarist cu un microfon în mână care se repezi spre ei. Kate aruncă o privire peste umăr. Probabil ieşise cineva foarte important în urma lor. Dar spre surprinderea sa, holul şi scara erau pustii.

— La naiba! exclamă Blake. Ar fi trebuit să bănuiesc că blestematul ăla de şofer va răspândi vestea!

— Blake, ce vrei să spui?

Kate îl privea, cu mintea năucită şi ochii plini de teamă.

— Ce se întâmplă, Blake? Ce vor de la noi?

O strânse mai puternic lângă el.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre asta mai curând. Acum, n-am timp.

Cu o expresie de oboseală, se întoarse spre tehnicienii de televiziune.

— Presupun că ar fi în zadar să vă cer să ne lăsaţi singuri?

Cameramanul nu răspunse. Dar, cu respiraţia tăiată, ziaristul întinse microfonul.

— Sunt Mike Warren, reporter la jurnalul televizat al canalului WIN. Cum vă simţiţi să fiţi un bărbat căsătorit, domnule Harrington?

— M-aş simţi minunat, dacă n-aş fi înconjurat de ziarişti.

O mică mulţime, cei care se adună întotdeauna în jurul unei camere, începu să umple treptele.

— Este Blake Harrington, auzi Kate.

Şi acest nume se răspândi, purtat de un val de agitaţie care se intensifica.

„Este Blake Harrington... Blake Harrington...” Mike Warren începu să râdă jovial.

— Aveţi o soţie încântătoare. Unde şi când v-aţi întâlnit?

Kate nu auzi răspunsul lui Blake. Dacă n-ar fi ţinut-o lângă el, s-ar fi prăbuşit. Blake Harrington! împietrită de şoc, îl privea fără să-l vadă, până în clipa în care mintea i se lumină. Şi când fu în stare să-l observe, se întrebă cum se putuse lăsa înşelată, chiar şi un minut, cu atât mai mult timp de săptămâni!

Cel care se afla lângă ea, cel cu care de-abia se căsătorise după legislaţia statului Wisconsin, bărbatul acesta era Blake Harrington, superstarul, care patru ani mai înainte îşi făcuse o intrare explozivă în lumea cinematografului, datorită unui film de aventuri spaţiale care pulverizase recordul de încasări!

Kate începu să tremure din cap până în picioare şi tenul îi deveni de ceară. Oare de ce o minţise?

— Blake? spuse, fără să ţină seama de prezenţa reporterului. Blake...

Dar nu reuşi să-şi formuleze întrebarea. Socul părea că-i întunecase gândurile.

— Îmi pare rău, Kate, murmură soţul său. Nu voiam ca asta să se întâmple în felul acesta.

Reporterul se înşelă asupra sensului frazei, pe care-l crezu potrivit clipei prezente.

— Doamnă Harrington, aţi putea fi de acord să vă sărutaţi soţul pentru cameră? apoi voi da liber echipei. Ce simţiţi când aveţi ca soţ un sex-simbol?

— Eu... Este... este foarte bine, răspunse Kate mecanic.

— Ar fi mai bine să facem ce ne cer, pentru a termina, spuse Blake luând-o pe Kate în braţe şi sărutând-o uşor.

Tânăra femeie avea buzele de gheaţă şi crezu că-şi aude dinţii clănţănind. Dar Mike Warren păru să considere sărutul perfect natural. Şi, foarte mulţumit că obţinuse ce dorea, făcu semn echipei să se oprească din filmare.

— Spectacolul **s-**a terminat! le strigă celor care căscau gura.

Apoi, întorcâ**ndu-**se spre Kate şi Blake, adăugă pe un ton mai scăzut:

— Le**-**am cerut băieţilor mei să menţină mulţimea la distanţă, astfel încât să nu fiţi asaltaţi de vânătorii de autografe.

Strânse călduros mâna lui Kate.

— Fiţi sigură că am apreciat informaţia. Nu **s-**a aflat nimic. Să avem primii această noutate, este o ştire formidabilă pe care o **s-**o prezentăm în exclusivitate! Directorul nostru de programe vă transmite mulţumirile sale. Vă suntem recunoscători că aţi ales canalul nostru. Încă o dată, mulţumesc doamnă.

Se întoarse spre Blake.

— Şi mulţumesc pentru interviu, domnule Harrington. Destul de multe dintre spectatoarele noastre vor avea inima frântă după jurnalul de la ora douăzeci!

Kate simţi braţul lui Blake strângâ**ndu-**se convulsiv în jurul taliei sale. Neînţelegând mai nimic din discursul pe care tocmai i**-**l ţinuse ziaristul, tânăra femeie afişă un zâmbet convenţional. Blake răspunse efuziunii de mulţumiri prin**tr-**o scurtă înclinare a capului. Chipul îi era brusc de gheaţă şi părea acoperit de o mască întunecată de mânie.

Îndată ce fură singuri, îndreptă spre Kate o privire plină de dispreţ. Buzele strânse exprimau un profund resentiment.

— Poţi să renunţi la acest aer inocent, scumpete? Prietenul tău Mike a plecat. Şi totuşi, nu crezi că sunt atât de fraier să continui să mă las sedus de mutriţele tale!

Înainte ca tânăra femeie să ştie ce să răspundă, un grup de femei de vârsta a treia se năpusti asupra lui Blake, cu mici exclamaţii.

— Domnule Harrington, vă rog, un autograf!

Una dintre ele, mai îndrăzneaţă decât însoţitoarele sale, reuşi să**-**i întindă un tichet de supermarket pe care, cu faţa luminată de un zâmbet larg, Blake îşi puse

semnătura. Făcu de mai multe ori acelaşi lucru, cu aceeaşi bunăvoinţă.

— Vă dorim să fiţi foarte fericit, îi strigă o alta, când termină.

— Mulţumesc, asta este sigur!

Şi spre marea bucurie a admiratoarelor, duse la buze mâna lui Kate şi-i sărută vârful degetelor.

„Şi când te gândeşti că nu bănuise că este actor!” se gândi aceasta cu tristeţe.

Îndată ce fură la o parte de mulţime, Blake lăsă masca să-i cadă.

— Urcă imediat în maşină! îi ordonă cu o voce dură.

— Dar ce-am făcut? De ce mă tratezi în acest mod? Din câte ştiu, dintre noi doi, mai degrabă eu am fost victima unui abuz de încredere!

— Ţi-am spus să urci în maşină! Sunt actor, Kate, cunosc toate trucurile. N-are rost să faci pe inocenta jignită! Nu va merge mai bine cu mine decât prefăcutele aere de surpriză!

— Nu înţeleg.

— Nu merită să te oboseşti, iubito!

Blake aruncă o privire spre ceas şi constată cu un râs răguşit:

— Doar douăsprezece şi jumătate! Am impresia că am trăit o viaţă în această ultimă jumătate de oră!

— Nu eşti singurul, ripostă Kate, fără să încerce să-şi ascundă durerea.

— Nu te plânge, draga mea. Am fost fericiţi treispreece minute. Pentru o căsătorie cu un actor de la Hollywood, cred că nu este atât de rău.

Capitolul 8

Pe tot drumul până la Chicago, Blake nu-şi descleştă dinţii. Cu o acţionare bruscă a volanului, parcă maşina în faţă la Hyatt Regency. Personalul hotelului nu-l recunoscu, dar se repezi în jurul său, atât de impunător era aerul său poruncitor. „Oare cum nu-şi dăduse seama mai curând?” se întrebă Kate. Numai succesul îţi poate da asemenea autoritate.

Nu voia, nu putea să se gândească la problema îngrozitoare pe care o surghiunise în adâncul minţii sale: de ce-i purta Blake pică? Oare ce făcuse pentru a-i provoca această furie rece?

Ascensorul îi duse la apartamentul lor, la ultimul etaj al hotelului. Cel care le cără bagajele le lăsă valizele în antreu şi fu urmat de chelnerul de etaj.

— Şampania pe care a-ţi comandat-o a fost pusă la răcit, spuse acesta arătând frapiera aşezată pe masa joasă din salon. Vreţi să deschid sticla?

— Nu, mulţumesc. Mă ocup eu de asta, răspunse Blake, concendii**ndu-**l cu un bacşiş generos.

Şi imediat făcu să sară dopul cu un gest atât de brutal, încât jetul de spumă căzu pe mânecă. Umplu două pahare de cristal cu picior, întinzând unul lui Kate.

— Să ţinem un toast pentru doamna Harrington, care se pare că ştie să se descurce bine în viaţă!

Mâna lui Kate tremura când luă paharul. Dar, sfidâ**ndu-**l pe Blake, îl bău până la fund.

— Ai putea să-mi explici această remarcă?

Îi era greu să-şi controleze vocea. Dacă începea să strige, nu **s-**ar mai putea opri.

— Ce este de explicat? o ironiză Blake. Cum am putut să cad **într-**o capcană atât de grosolană? Cum m-am înecat în ochii tăi în asemenea măsură încât n-am mai fost capabil să disting viclenia care se ascundea acolo? Kate îi susţinu privirea.

— Ştiai cine eram, Blake. Nu ţi-am ascuns nimic din trecutul meu. Dar tu m-ai minţit încă din prima clipă în care ne-am întâlnit. Şi acum, mă insulţi! De ce? Dacă unul din noi trebuie să fie supărat, aceea sunt cu siguranţă eu!

Blake îşi turnă al doilea pahar de şampanie, pe care-l bău cu înghiţituri rapide.

— Dumnezeule, Kate, dar eşti excelentă! Cred că-mi amintesc că ţi-am spus că nu ştiai să joci. Ce greşeală! Cred că excelezi în această artă! Cum ai spus? „Eu sunt cea care ar trebui să fiu supărată”… Crezi că sunt chiar atât de nebun să nu înţeleg că m-ai tras pe sfoară?

— Sugerezi că am ştiut întotdeauna cine erai? Şi apoi am venit la Windhaven cu scopul de a te prinde în capcană? De asta mă acuzi?

— Foarte exact! Ai ghicit!

— Dar eşti nebun. De unde să fi ştiut că te aflai la Windhaven?

Blake ridică din umeri.

— Este posibil să fi sosit acolo din întâmplare, admit. Dar îndată ce m-ai recunoscut, ai prins ocazia favorabilă. Amnezie! Dumnezeule! Ai folosit cele mai răsuflate trucuri. Şi m-am lăsat înşelat!

— Pe ce te bazezi când crezi că ştiam cine erai?

Blake se prefăcu că se gândeşte.

— Ia să vedem... Ce-a zis exact prietenul tău ziaristul... Cred că era ceva de genul: „Mulţumesc pentru că ne-aţi acordat exclusivitatea... Vă suntem recunoscători că aţi ales canalul nostru, pentru a difuza vestea...”

Blake imită cu o diabolică exactitate intonaţiile reporterului.

— Tu şi cu mine eram singurii care ştiam când şi unde va avea loc ceremonia. Şi la naiba! îţi jur că n-am fost eu cel care a anunţat oamenii de la televiziune!

— Nici eu.

Blake râse sarcastic.

— Încearcă altceva, frumoaso!

— Aşadar, după clipele pe care le-am trăit împreună şi lucrurile pe care ni le-am promis... Eşti gata să repui totul în discuţie din cauza unei fraze aruncate de un ziarist! Dar în sfârşit, dacă ştiam într-adevăr cine erai, crezi că aş fi fost atât de nebună să vreau un reportaj despre căsătoria noastră?

— O femeie care caută deliberat să ia de soţ un actor este o femeie căreia îi place publicitatea. Oh! nu eşti singura! N-ai idee de numărul spectatoarelor care-mi scriu şi-mi spun că sunt gata să facă „orice”, dacă accept să-mi leg numele de al lor! Eşti ca ele? Incapabilă să separi actorul de rolurile sale?

Ameţită de acea violenţă şi acea sexualitate

artificială?

— În niciun caz, spuse Kate, dar se simţea atât de obosită, încât vocea îi era lipsită de convingere.

Crezuse că se va căsători cu un bărbat care va crede întotdeauna în ea şi în dragostea sa. Şi iată că descoperea un personaj ale cărui nume, profesie şi comportament îi erau complet străine.

— Sunt obosită, murmură ea evitând privirea lui Blake. Cred că voi face un duş.

— Nimic altceva pentru a te apăra? Doamne Dumnezeule, cu câtă uşurinţă renunţi!

Îşi turnă în pahar ultimele picături de şampanie şi reluă:

— Există măcar un lucru de care mă bucur, cel puţin nu m-ai luat de soţ pentru banii mei.

— Sper că asta este o mare alinare!

Şi durerea pe care tocmai i-o impusese, îi umplu cuvintele de răutate.

— Ei da! exclamă Blake izbucnind în râs, mă felicit pentru asta! Dar iată...

— Continuă, te rog.

— Steven şi-a lăsat averea pentru o operă de caritate, tu eşti cea care mi-a spus asta. Cât despre tatăl tău, după câte se spune, ar fi bolnav. După părerea ta, dacă aş face o anchetă asupra societăţii tale, ce crezi că aş descoperi? Că este în cea mai bună situaţie financiară... sau în cea mai rea?

O tânără femeie care, ca tine, are un dulap plin de mantouri de vizon, ar putea să nu aprecieze faptul că trebuie să-şi reducă modul de viaţă... Şi pot să înţeleg cu uşurinţă că o a doua căsătorie cu o persoană bogată i-ar fi foarte necesară!

Kate fu pe punctul să vomite.

— Ei bine, deschide atunci o anchetă asupra companiei Forsberg, Blake!

Nu credea decât ce voia el să creadă. Aşa că, nu-şi va mai da nici măcar osteneala să-l informeze că tot capitalul îi era investit în afacerile familiei lui Steven şi nu în cele

ale tatălui său. Fără să spună mai mult, se pregătea să părăsească încăperea, când Blake o reţinu de încheietura mâinii şi o trase spre telefon.

— Ah nu, nu aşa, frumoasa mea! Vei rămâne şi vei asculta fiecare cuvânt din conversaţia care va urma.

Kate încercă să nu se gândească la nimic în timp ce Blake telefona unui important agent de schimb de la Bursa din New York şi-i expunea obiectul apelului său. Interlocutorul îi promise să-l sune puţin mai târziu, cu toate informaţiile dorite.

Blake lăsă receptorul şi se îndreptă spre barul instalat **într-**un colţ al încăperii.

— Vrei să mi te alături? o întrebă pe Kate cu prefăcută curtoazie, ridicând spre ea o sticlă cu scotch.

— Nu, mulţumesc, răspunse tăios Kate.

— Haide! N-ai să reuşeşti niciodată să obţii o pensie alimentară importantă, dacă nu te arăţi amabilă… foarte amabilă… în toate împrejurările!

Tânăra femeie era gata să urle de dezgust.

— Blake! Este o nebunie! De ce mă tratezi astfel? Chiar nu poţi să crezi ce spui!

Bărbatul opri paharul la jumătatea drumului. Kate îşi ţinu respiraţia. Oare găsise cuvintele potrivite? Blake făcu un pas în direcţia sa. Dar răsună soneria telefonului.

— Harrington la aparat, spuse pe un ton tăios, după ce ridică receptorul.

Kate îl observa cu un sentiment de disperare. Vorbea puţin. Dar treptat, expresia feţei sale trecu de la amărăciune la zeflemea.

— Mulţumesc, Ted, spuse înainte de a închide. Mai mult sau mai puţin, mă aşteptam la asta.

Kate ştia că era albă ca varul. Totuşi, întrebă cu o voce pe care se străduia **s-**o facă fermă.

— Ei bine? Cum stă compania Forsberg?

— Rău, răspunse Blake laconic. Dar presupun că asta nu te surprinde, inimioară.

Tânăra femeie nu suporta acel ton prefăcut tandru.

— Ba da, mă surprinde. Totuşi mai puţin decât

adineaori, când am descoperit că mă căsătorisem cu Blake Harrington!

— Pentru informarea ta – pentru că pretinzi că nu ştii – află că societăţii Forsberg îi lipsesc lichidităţile. S-a îndatorat din greuşi-şi impune sacrificii pentru a-şi plăti obligaţiile. Nimic uimitor că nu eşti alarmantă, scumpete!

Kate ridică fruntea cu mândrie.

— Veniturile mele nu provin din industriile Forsberg! declară fără altă explicaţie.

— Vrei să spui că speri ca începând de astăzi să-ţi vină din altă parte! Ce-mi vei da dacă mă ofer să te întreţin în luxul cu care erai obişnuită?

— Nimic, răspunse tânăra femeie. Vrei divorţul?

— Oh nu! Am aşteptat treizeci şi cinci de ani pentru a mă hotărî să mă număr printre cei căsătoriţi.

Mi-ar plăcea să dispun de ceva mai mult de patru sau cinci ore pentru a aprecia deliciile acestei stări. Şi apoi, această experienţă îmi va servi pentru viitor, ce crezi, doamnă Harrington?

— Oare se poate vorbi de experienţă în acest domeniu?

— Dumnezeule! Iată o foarte tristă constatare din partea unei tinere femei care are încă toată viaţa în faţa ei. Haide, consolează-te, a treia oară va fi mai bine!

Kate nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Încremenită în mijlocul încăperii, le lăsă să curgă liber fără să încerce să le şteargă.

Blake o luă brusc de umeri şi o scutură.

— Încetează, auzi! Ţi-am spus să încetezi!

Furios, îşi scoase batista şi începu să şteargă obrajii lui Kate.

— La naiba! Ai putea urca pe scenă printre cele mai profesioniste actriţe! La început, m-ai îmbrobodit făcând pe tânăra femeie nefericită, distrusă de nişte părinţi tiranici. Acum, faci tot posibilul să-mi dai un sentiment de culpabilitate, pentru că ţi-am spus nişte adevăruri... Kate se strădui să-şi reţină lacrimile.

— Blake, vrei să te părăsesc?

— Pentru ca Sacha, Jeni şi tot restul echipei să mă copleşească pu**nându-**mi întrebări la sosirea în Fidji? Nu, momentul este prost ales!

— Atunci, să divorţăm imediat ce ne întoarcem din Fidji.

— În niciun caz! Nu ţin să văd apărând la unul din jurnale comentarii despre căsătoria fulger a lui Blake Harington! Nu, Kate, vei rămâne cu mine şi te vei preface că apreciezi fiecare minut.

— Şi de ce ar trebui să accept această umilinţă?

— Pentru că legea nu acordă pensie alimentară soţiilor decât după mai multe luni de viaţă conjugală. Dacă vrei să ajungem la un acord care să nu**-**ţi fie defavorabil, ai interesul să rămâi cu mine atât de mult cât voi fi dispus să te păstrez.

Şi cine ştie? Dacă eşti drăguţă, după patru sau cinci ani, voi reuşi poate să uit de ce te**-**ai căsătorit cu mine!

— Nu se poate să nu ştii!

— Oh! mai spune**-**mi că din dragoste! Ai spus**-**o atât de frumos noaptea trecută! Vocea dulce, ochii încercănaţi, nimic nu lipsea, era perfect, absolut perfect!

— Blake, te rog!

— Iubito, totul este limpede! Voiai să duci viaţa strălucitoare a doamnei Blake Harrington. Fie! Am căzut în capcană, voi suporta consecinţele! Sunt gata să**-**ţi deschid lumea, să**-**ţi pun la dispoziţie contul meu bancar. Vei putea avea numele, casă, maşinile şi banii mei… Dar aminteşte**-**ţi… Pe mine nu mă vei avea niciodată!

Kate nu găsi nimic să răspundă. Nu mai avea decât o dorinţă, să se ducă să se arunce pe un pat şi să plângă până nu va mai avea lacrimi! Dar slavă Domnului, anii petrecuţi lângă Steven o învăţaseră să**-**şi stăpânească emoţiile. Reuşi să**-**l privească pe Blake cu ochi reci.

— Ai terminat? Mi**-**ar plăcea să mă duc să fac un duş.

— Du**-**te, te rog! Şi dacă doreşti să**-**ţi petreci noaptea în baie, nu te deranja pentru mine! Voi pleca să caut în altă parte o companie mai plăcută.

„Oh, Dumnezeule! se rugă tânăra femeie, te rog, să

nu fie o altă femeie!” N-ar putea să suporte din nou această umilinţă. Suferise prea mult din cauza lui Steven! Cu privirea fixă, se duse în baie.

— Kate!

Vocea tăioasă a lui Blake o opri în uşă.

— Să fii gata mâine la ora opt şi jumătate. Avem de luat un avion la ora zece fix. Ţin să nu-l pierdem.

— Voi fi gata, replică tânăra femeie pe un ton glacial.

„Pleacă, oh! pleacă, sau te vei prăbuşi!”

— Şi fă-te frumoasă, inimioară. Vreau să fiu sigur că nu-mi vei distruge imaginea. N-am dreptul să-mi dezamăgesc admiratorii.

Kate se îndreptă, dispreţuitoare.

— Voi avea grijă să nu-ţi stric imaginea, Blake, pentru că este tot ce ai. Dedesubt nu este nimic, tocmai am înţeles asta. Bună seara, distracţie plăcută.

Trânti uşa băii după ea şi se lăsă în jos lângă perete, **într-**o stare apropiată de leşin. Oglinda mare care-i stătea în faţă îi reflectă imaginea. Materialul roz pal al rochiei făcea ape sub lumina fluorescentă. Părul îi era cofat cu grijă încă, lacrimile nu lăsaseră urme pe obraji. Kate începu să râdă isteric. Până şi oglinda o minţea! De ce nu reflecta o imagine a ei sfărâmată în mii de bucăţi?

După duş, îşi puse cămaşa de noapte, din satin albastru închis. Dar la ce bun? Şi când te gândeşti că atunci când îl cumpărase îşi imaginase plăcerea pe care o va avea Blake descoperi**ndu-**i despica Aturile provocatoare, dantela spumoasă…

Se întoarse în salon şi se hotărî să-şi sune părinţii. Problemele companiei Forsberg erau departe de preocupările sale. Dar trebuia să telefoneze pentru a-şi propune ajutorul, în caz de nevoie.

— Domnul şi doamna sunt la New York, îi răspunse camerista.

— Foarte bine, n-am de lăsat niciun mesaj, spuse Kate închizând.

Cel puţin, acum avea dovada că tatăl său nu era bolnav. Altfel, n-ar fi putut face o călătorie de mai multe

sute de kilometri.

Ceva mai liniştită, Kate se înfioră când văzu patul mare de două locuri, cu cearşafurile desfăcute de fiecare margine, gata să primească pe tinerii căsătoriţi. Cu un aer sfidător, se întinse de-a latul. Corpul său de-abia făcea o groapă în salteaua mare. Apoi stinse lumina. În întuneric, îi era mai uşor să uite că era singură.

Dar oare de ce rămânea? De ce nu pleca? Se suci şi se răsuci, căutând să evite răspunsul. Nu putu să ascundă adevărul mai mult timp. În ciuda dispreţului pe care i-l arăta, îl iubea pe Blake. Era de preferat să fie nefericită cu el în Fidji, decât să rămână singură în Milwaukee.

Erau aproape zorii zilei când Kate auzi zgomote provenind din salon. Blake se împiedică şi înjură cu voce joasă, ridicând mobilele pe care le răsturnase. Înainta orbeşte în cameră. Kate se prefăcu că doarme când se apropie de pat şi o contemplă. Chiar la această distanţă, mirosea a alcool.

După un timp, părăsi în tăcere încăperea. Apoi îl auzi închizând uşa băii.

Kate deschise ochii. Soarele răsărise în spatele perdelelor trase. Era a doua zi a căsniciei sale. Cu un fior de tristeţe înţelese că în ciuda a orice, şi-ar fi dorit cu disperare, nebuneşte, să nu-şi fi petrecut singură noaptea nunţii.

Capitolul 9

În orice împrejurare, zborul lung spre insulele Fidji ar fi fost obositor. Dar subtila duritate a lui Blake se adăugă la epuizarea lui Kate.

Călătoreau la clasa întâi. Şi după câteva minute, deveni evident pentru echipaj că pasagerii înscrişi sub numele de doamna şi domnul Koehler erau de fapt Blake Harrington şi tânăra sa soţie.

O stewardesă veni roşind să le aducă o sticlă de şampanie în frapieră.

— Cu felicitările comandantului. Vă mulţumim că aţi ales linia noastră.

— Mulţumesc, răspunse Blake, cu faţa luminată de

un zâmbet extrem de călduros. Cred că nu voi reuşi să vă conving că mă numesc Blake Koehler?

Tonul amuzat cu care rostise aceste cuvinte era atât de fermecător, încât stewardesa fu complet cucerită.

— Oh! domnule Harrington, vă bateţi joc de mine, exclamă aceasta cu un râs timid. Ca şi cum era posibil să vă întâlnesc fără să vă recunosc imediat!

— Vezi, draga mea! Şi tu care sperai că voi putea să nu fiu recunoscut!

Kate îl văzu trecându-şi braţul în jurul umerilor săi. Era prima dată când o atingea de la conversaţia cu jurnalistul de la televiziune. Prin bumbacul fin al rochiei, simţi strângerea dură a degetelor şi ar fi strigat.

— Am spus eu asta? spuse ea refuzând să intre în jocul lui.

— Iubito, se pare că ultima noastră noapte te-a epuizat…

Deşi murmurată, remarca sa, intenţionat sugestivă, putuse fi foarte bine auzită de stewardesă.

— Să vedem dacă te pot revigora…

Se aplecă peste scaun pentru a-i atinge uşor cu buzele obrazul. Kate tremura şi se blestema pentru laşitatea sa.

— V-am văzut ieri seară, pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră, la televizor, declară stewardesa. Ce rochie frumoasă aveaţi! Ador această culoare. Un fel de roz culoarea cochiliei de stridie, nu?

— Mulţumesc, spuse Kate.

Şi simţi că arborase un zâmbet la fel de călduros ca al lui Blake. Dar ea nu era actriţă. Oare cum reuşea să-şi stăpânească fiecare tresărire a trupului, fiecare tresărire a chipului? Blake ştia să-şi joace la perfecţie rolul de tânăr soţ înduioşat. Oh! cât i-ar fi fost de uşor lui Kate să-i suporte mânia, dacă ar fi consimţit să şi-o manifeste!

În secunda în care uşa avionului se deschise, pe aeroportul cald şi umed din Nandi, Kate o văzu pe Jeni.

Bronzată, îmbrăcată într-o rochie albastră care se învârtea în jurul picioarelor, agita frenetic braţele în

direcţia lui Blake. Acesta, îndată ce o văzu, îi răspunse cu acelaşi entuziasm. Şi după ce coborî în grabă scara metalică, traversă repede pista de zbor, alergă şi o ridică în braţe. Deşi se strădui să rămână la distanţă, Kate nu putu evita să audă schimbul excesiv de cuvinte de afecţiune.

Un bărbat de vârstă medie observa scena în tăcere. Scund şi subţire, cu faţa înconjurată de un păr cărunt şi zbârlit, semăna cu Jeni, fără să aibă nici eleganţa, nici frumuseţea sa.

Jeni se desprinse în sfârşit din braţele lui Blake şi, cu un gest graţios îşi dădu pe spate buclele scurte.

— Bună ziua, Kate. A fost o călătorie grea? Pari complet epuizată!

Kate nu se îndoia că arăta îngrozitor. Corsajul i se lipise de spate, jupa era complet şifonată.

Totuşi, găsi curajul să răspundă:

— Zborul **s-**a desfăşurat bine. Dar ştii, Blake şi cu mine n**-**am prea dormit ieri, a fost noaptea nunţii noastre!

La aceste cuvinte, îl simţi pe Blake agitâ**ndu-**se alături. Dar îl ignoră. Puteau continua să joace acest joc în trei, se gândi tânăra femeie cu amărăciune.

— Trebuie să fiţi Sacha Stein, spuse întorcâ**ndu-**se spre bărbatul care continua să observe scena.

Am auzit mult vorbi**ndu-**se despre dumneavoastră şi sunt încântată să vă cunosc.

— Bună ziua, doamnă Harrington, spuse Sacha întinzâ**ndu-**i amândouă mâinile.

— Oh! spuneţi**-**mi Kate, vă rog.

— Şi dumneata Sacha.

Enervată de aceste două minute de conversaţie din care fusese exclusă, Jeni se agăţă de Blake şi se legănă lângă el, cum făcuse la Windhaven.

— Maşina ne aşteaptă jos, de cealaltă parte a birourilor vămii, declară cu un gest din bărbie. Nu te superi Kate, dacă îl confisc pe Blake. Avem atâtea să ne spunem… filmul… scenele pe care le vom filma, mâine… toate lucrurile care nu te interesează.

— Dar te rog! Blake şi cu mine avem tot restul vieţii de petrecut împreună. Suntem căsătoriţi.

Jeni nu păru să aprecieze această observaţie. Se agăţă şi mai strâns de Blake şi-l conduse spre serviciul de imigrare.

În alte împrejurări, Kate ar fi apreciat ambianţa britanică învechită a acestor insule. Nu exista aer condiţionat în clădirea aeroportului. Atârnate de plafoane, ventilatoare uriaşe vânturau aerul, ca în vechile filme din anii ’30. Agenţii de poliţie aveau o frumoasă prestanţă în uniformele surprinzătoare, compuse din tr-o bucată de pânză albă înfăşurată pe coapse, până la jumătatea pulpei şi o haină neagră de croială militară.

În timpul drumului spre hotel, Kate se sili să-şi îndrepte atenţia asupra peisajului care defila dincolo de geamul maşinii şi încercă să ignore conversaţia inepuizabilă pe care o duceau Blake şi Jeni. „Blake, soţul meu, ce ironie!”

Din când în când, Sacha îi arunca o privire fiicei sale, în timp ce-i descria lui Kate locurile pe care le străbăteau. Aeroportul era situat pe Viti Levu, cea mai importantă insulă din arhipelag. Iar hotelul se afla în zona tropicală, pentru că, îi explică în câteva cuvinte, vânturile dominante dădeau uneia dintre coaste o vegetaţie luxuriantă, în timp ce cealaltă era avidă, aproape deşert.

Acest informaţii date, Sacha se afundă într-un colţ al scaunului său, ca şi când considera că făcuse destul. Blake îi atinse braţul.

— Spune-mi, secvenţa cu elicopterul? Ai refăcut-o?

Vocea avea timbrul său natural, dar mâinile crispate îi trădau nervozitatea. Sacha nu răspunse imediat şi tensiunea spori. Chiar şi Jeni părea că nu mai avea nimic de spus.

— Dumnezeule! Nu te preface că dormi! Răspunde-mi! Ai filmat secvenţa?

Sacha întredeschise ochii.

— Da, şi cu succes, chiar în ziua plecării tale.

— Înţeleg! N-ai purtat doliu prea mult timp!

— Filmul ăsta are o depăşire de aproape un milion de dolari, mârâi Sacha. Dumnezeule! Oare ce sperai? Că voi plăti o lună salariul echipei aşteptând să te împaci cu tine însuţi?

— De şase ani de când lucrăm împreună, nu mai sper nimic! exclamă Blake.

Apoi, întrerupând brusc discuţia, adăugă:

— Ajunge! La ce oră mă vrei mâine pe platou?

— În zori. Vei găsi în camera ta o foaie de serviciu şi un scenariu. În absenţa ta, am filmat toate scenele în care nu erai. Acum, vom avea nevoie de tine din zori până în noapte. Trebuie să ne grăbim să punem la punct exterioarele. Pentru că, vezi, bancherii noştri încep să se agite la New York.

— Sunt gata să-mi reiau munca încă de la prima oră.

Sacha păru uşurat de acest răspuns. Merse până la a-i zâmbi lui Kate, în timp ce şoferul oprea maşina în faţa unui luxos hotel ultramodern.

— Presupun că-ţi doreşti să vizitezi insula? Voi trimite mâine pe cineva care-ţi va servi de ghid.

— Foarte bine, acceptă Kate, care înţelese că prezenţa sa la locul de filmare nu era dorită.

— Este greu să fii măritată cu un star! exclamă Jeni, cu o privire jumătate triumfătoare, jumătate duşmănoasă.

Lui Kate i-ar fi plăcut să găsească o ripostă foarte strălucitoare sau foarte răutăcioasă, dar tot ce putu spune fu ceea ce simţea.

— Sunt obosită, Blake, putem urca în apartamentul nostru?

Probabil părea într-adevăr epuizată, deoarece Sacha, temându-se să n-o vadă îmbolnăvindu-se pe soţia principalului său interpret, fu brusc plin de solicitudine. Se grăbi să-i conducă pe Kate şi pe Blake în apartamentul de lux. Apoi, când Jeni propuse să rămână pentru a studia cu Blake scenele de a doua zi, o dădu afară, fără să se oprească o secundă la sugestia sa.

Kate şi Blake rămaseră singuri. Niciunul, nici celălalt nu ştia ce să spună.

— Este un hotel frumos, spuse în sfârşit Kate.

— Într-adevăr.

Blake deschise una din valizele sale şi începu să o răscolească.

— Mă voi duce să înot în lagună.

Prin tonul fără replică, îi arăta limpede că nu ţinea la compania sa.

— Ei bine, eu voi face un duş, cu siguranţă apa rece îmi va face bine.

— Eşti foarte palidă, făcu brusc bărbatul.

Şi pentru prima dată de ore întregi, o privi în ochi.

— Poate ar trebui să tragi un pui de somn?

Urmă o clipă de tăcere apăsătoare. Apoi, găsindu-şi costumul de baie, Blake închise cu putere valiza.

— Pe mai târziu, declară ieşind din încăpere.

Kate nu avu curaj să-şi desfacă bagajele.

Se duse în baie şi deschise complet robinetele de la duş. Lăsă îndelung să şiroiască pe ea un jet de apă fierbinte. Apoi, reduse încet căldura, până la cât de rece putu suporta. Curând, corpul care o durea reveni la viaţă.

În clipa în care se ducea în cameră, cu un prosop înfăşurat în jurul corpului, Blake se întoarse. îmbrăcat în culori deschise, cu trăsăturile destinse, semăna atât de mult cu bărbatul de care se îndrăgostise, încât fără să vrea, se înfioră de dorinţă.

Era o nebunie. Se comportau ca nişte adolescenţi capricioşi. Nu, era imposibil ca o simplă neînţelegere să poată fi de-ajuns pentru a le ruina căsnicia!

— Blake…

Oboseala şi emoţia o făcură să-i rostească numele cu o voce schimbată, încărcată de senzualitate.

— Ce vrei?

O privi câteva secunde, apoi se întoarse şi aruncă pe un scaun hainele de baie, ude.

— Ce este? repetă adunând scenariul care era pe masă şi merse să se aşeze lângă fereastră.

Kate îngenunche lângă el şi încercă să-i ia mâinile.

— Blake, nu mă respinge. Este imposibil să

continuăm astfel. Indiferent ce crezi despre mine, n-ar fi mai bine să încercăm să fim prieteni? Nu putem s-o luăm de la început? Oh! te rog!

Ultimele cuvinte se încheiară într-un murmur disperat. Căci Blake îi aruncă o privire strălucind de dispreţ.

— Strânge-ţi prosopul, draga mea. Îţi arăţi cam mult pieptul.

Cu un aer sarcastic, o privi legându-şi prosopul cu o mână tremurătoare.

— Data viitoare când vei vrea să mă seduci, aminteşte-ţi că în cursul carierei mele, am văzut mai multe femei goale decât au văzut cea mai mare parte dintre bărbaţi îmbrăcate. Şi crede-mă, până la urmă, toate sunt la fel!

Kate plecă de lângă el, mai rănită decât dacă ar fi bătut-o.

— De ce-ţi petreci timpul umilindu-mă? La Wilndhaven, voiai să faci dragoste cu mine. Spuneai că mă iubeşti. Oare cine te-a putut schimba în asemenea măsură?

— Ce-ţi pasă? Ai un carnet nou de cecuri. Du-te şi fă turul magazinelor, cheltuieşte-mi banii, distrează-te! Dar nu-ţi risipi timpul încercând să mă faci să-mi schimb părerea, nu vei reuşi.

— Crezi că voi rămâne aici, dacă vei continua să mă insulţi în acest fel?

— În ziua în care mă vei părăsi, îţi voi tăia toate creditele, frumoaso. Cred aşadar, că voi putea conta pe prezenţa ta atât de mult timp cât voi binevoi să te păstrez!

— Eşti mizerabil!

Blake izbucni în râs.

— Ce? Nu s-a întâmplat cum ai prevăzut, inimioară? Credeai că performanţele tale în pat m-au subjugat în asemenea măsură încât să devin orb la stratagemele tale?

Şi ochii îi rătăceau pe corpul ei, făcând cu cruzime inventarul farmecelor sale.

— Eşti bine făcută. Dar performanţele tale… foarte mediocre, scumpete, nimic spectaculos!

Ţinea să se arate grosolan. Voia să scape de ea.

— Îmi pare rău, spuse Kate cu o voce fără inflexiuni. Indiferent ce-ţi poţi imagina, n-am încercat să te prind în cursă.

— Nu. Nu tu m-ai îmbrobodit. M-am îmbrobodit singur.

Răsfoi scenariul, apoi, ca şi când era singur în încăpere, se aplecă peste prima pagină.

— Voi ieşi, spuse Kate. În cazul în care vrei să ştii unde sunt, am intenţia să merg să mă odihnesc pe marginea piscinei.

— Nu te grăbi să te întorci. Am de lucru. Şi în seara aceasta, voi cina cu Jeni. Distracţie plăcută.

— Cu siguranţă mă voi distra, exclamă tânăra femeie cu o voce foarte stridentă.

Timp de câteva secunde, Blake păru pe punctul de a vrea să adauge ceva. Dar clipa trecu şi, cu o ridicare din umeri, se adânci în lectură.

Kate ieşi trântind uşa cu asemenea forţă, încât zgomotul se repercută de-a lungul culoarului. Dar asta nu-i domoli durerea care-i chinuia inima.

Capitolul 10

Sacha nu-şi ţinu promisiunea. A doua zi nu se prezentă nimeni pentru a o conduce pe Kate prin insulă. Tânăra femeie călătorise mult şi era întru totul în stare să plece **s-**o descopere. Dar nu avea nicio dorinţă. Măcinată de depresie, îşi petrecea de acum zilele pe marginea piscinei, sau pe plajele lagunei. Singură, mereu singură.

Blake lucra şaisprezece ore pe zi. Pleca înainte de apariţia zorilor şi se întorcea noaptea, cu faţa marcată de oboseală. Uneori când se întorcea, Kate se prefăcea că doarme. În cameră aveau două paturi şi era cu atât mai bine. N-ar fi putut suporta să doarmă în acelaşi pat cu Blake. **S-**ar fi temut în orice clipă, ca trupurile lor să nu se atingă accidental.

Duminică dimineaţa, ca de obicei, Blake se trezi în zori.

— Mă voi întoarce târziu, anunţă.

Spunea acelaşi lucru în fiecare zi.

— Dare este duminică! Lucrezi?

— Tehnicienii încasează salarii triple, aşa că nu cer altceva. Cât despre Jeni şi despre mine, nu dorim să terminăm foarte repede.

— Vă distraţi bine! exclamă Kate. Aţi filmat deja scene de dragoste?

Blake făcu o pauză înainte de a răspunde.

— N-am nevoie să aştept turnarea unei scene pentru a face dragoste cu Jeni, dacă doresc.

Kate îl privi părăsind încăperea, cu ochii înciudaţi. Apoi râse, în pragul isteriei. Brusc, **într-**o schimbare a sentimentelor, înlătură cearşafurile. Astăzi, se va duce la locul de filmare. Şi cu atât mai rău, pentru ce va gândi Blake. Dacă era îndrăgostit de Jeni, era de preferat să înfrunte situaţia.

Kate se simţi jenată să întrebe personalul de la recepţie unde lucra soţul său. Dar portarul, foarte amabil, îi găsi imediat un şofer de taxi capabil **s-**o ducă la filmare.

În spatele unui golf încântător, umbrit de cocotieri, fusese construit un decor. În spatele cortinei de plante tropicale, se ghicea faţada unei vile albe, fără etaj. Un asistent opri taxiul la distanţă.

— Sunt doamna Harrington, anunţă Kate, plătind cursa.

Asistentul o măsură, apoi o lăsă să treacă barajul. Kate se apropie cât de discret putu şi se aşeză **într-**un colţ de unde putea observa totul. Sacha le dădea indicaţii lui Blake, Jeni şi unui al treilea actor. Apoi veni şi se aşeză pe fotoliul său din pânză, lângă cameră. Blake dispăru între tufişuri şi actorul o luă pe Jeni de talie. Se făcu o linişte totală. Sacha ridică braţul, dând semnalul de pornire. Imediat, Jeni începu să se zbată. Bărbatul căuta **s-**o facă să se urce cu forţa pe o ambarcaţiune. Fata striga cu disperare. Blake apăru brusc dintre tufişuri.

Numai văzând jocul lor, Kate înţelese că va scoate o armă. Adversarul său păru proiectat în aer de o împuşcătură, apoi căzu înapoi. Sângele îi ţâşni din piept,

înnegrind nisipul. Timp de câteva clipe îngrozitoare, Kate se întrebă dacă nu asista la un accident adevărat.

— Perfect! strigă Sacha ridicându-se.

Apoi se întoarse spre echipă şi întrebă:

— Şi pentru voi, fără probleme?

Tânărul actor se ridicase şi-şi scosese cămaşa murdară.

— Punga de plastic a funcţionat foarte bine. Dar aş avea într-adevăr nevoie să mă schimb!

— Cincisprezece minute pauză pentru costume şi machiaj, declară Sacha. Apoi se filmează!

Aşadar, această scenă care i se păruse lui Kate atât de convingătoare, nu era decât o repetiţie! Diferitele activităţi de pe platou o interesau atât de mult, încât fără să se mai ascundă, înaintă pentru a vedea mai bine. O voce din spatele ei, o făcu să tresară.

— Bună ziua! Sunt Peter Drake. Sunteţi oare misterioasa soţie a lui Blake?

Kate se întoarse şi zâmbi.

— Într-adevăr, sunt Kate Harrington. Dar nu cred că sunt misterioasă. Nu port nici măcar ochelari de soare!

Peter Drake îi strânse îndelung mâna.

— Toată lumea de aici murea de dorinţa de a vă cunoaşte. Ne gândeam că femeia care a fost în stare să-l păstreze pe Blake trebuia să fie o fiinţă excepţională, dar nici chiar aşa!

— Mă flataţi! Şi dumneavoastră arătaţi foarte bine! Probabil sunteţi actor.

Îl văzu schimbând mina şi înţelese că tocmai făcuse o gafă.

— Iertaţi-mă, se grăbi să adauge. Cu siguranţă, nu sunt o duzină de femei în America să nu vă recunoască. Se întâmplă să mă aflu printre ele. De ani e zile, nu mai merg la cinema.

O expresie de amărăciune trecu prin ochii albaştri ai lui Peter.

— Oh! credeam că veţi rămâne cu gura căscată auzindu-mi numele. Dar speram să fiu măcar recunoscut!

— Vă voi spune ceva! exclamă tânăra femeie imediat. Nu l-am recunoscut nici măcar pe Blake, prima dată când ne-am întâlnit. Oare asta vă consolează?

— Asta mă lasă perplex!

Nu avură timp să spună mai mult, deoarece Sacha ceru liniște. Clapmanul veni să prezinte clacheta în fața camerei și scena fu jucată din nou. Kate trebui să admită că Jeni era foarte bine. Dădea dovadă de o fermitate cu mult departe de comportamentul său afectat obișnuit.

— Jeni este o actriță bună, îi spuse Kate lui Peter, cu o urmă de întrebare în voce.

— Toți cei care joacă sub îndrumarea lui Sacha, inclusiv fiica sa, trebuie să dea din ei tot ce este mai bun. Este cumplit să lucrezi sub ordinele lui, este în stare de orice: minciuni, trădări, corupții… Și totuși, cea mai mare parte dintre noi, ne-am vinde sufletul pentru a fi conduși de el. Are talent!

Kate rămase la filmare toată dimineața. Peter avea dreptate. Fiecare actor era bun. Dar în special Jeni și Blake, care păreau să aibă în același timp acea încordare și acel control asupra lor, care se recunosc la marii actori.

Dimineața se încheie cu filmarea unei încăierări care cerea o mare precizie de execuție. Actorii trebuia să evite să se rănească, dând totuși impresia că se bat de-a binelea. Kate se simți bolnavă de teamă la ideea că Blake se putea răni. Oare de ce se neliniștea atât de mult pentru un bărbat care-și petrecea timpul umilind-o? Scena fusese pusă la punct de mai multe ori. dar, în clipa filmării, un cascador își pierdu echilibrul. Kate înțelese imediat că în cădere, va aduce oțelul tăios al unei lame drept în inima lui Blake. Scoase un strigăt de groază.

Blake înălță capul și tresări. Descoperirea lui Kate îl făcu să-și piardă concentrarea. Se împiedică de cascadorul căzut jos și își înfipse cuțitul adânc în coapsă.

— Tăiați! urlă Sacha. Dumnezeule! Ce-i cu acești clovni care nu pot rămâne pe picioarele lor cinci minute la rând!

Blake se ridicase. Cu dosul mâinii își șterse buzele

pline de nisip. Nu se vedea nicio urmă de sânge pe coapsa sa. Un machior se repezi în faţă, dar Blake îl îndepărtă cu un gest nervos şi din doi paşi fu lângă Kate.

— Ce faci aici? o întrebă pe un ton şuierător.

— Voiam să te văd lucrând.

Ea roşi de jenă.

— Eşti… Eşti rănit?

— Bineînţeles că nu.

— Dar cuţitul?

— Dumnezeule, Kate! Sunt lame retractabile, din plastic… N-ar răni niciun nou-născut!

— Oh… îmi pare rău… Nu ştiam…

Blake nu făcu niciun comentariu şi Kate, conştientă de prezenţa lui Peter Drake, păstră de asemenea tăcerea. Sacha le ceru actorilor să-şi ocupe din nou locurile şi Blake se întoarse imediat în faţa camerei.

Trebui să filmeze patru duble înainte de a obţine una bună. De fiecare dată, greşelile îi fură imputate lui Blake. Kate îşi dădu seama de asta. Soţul ei părea că-şi pierduse complet concentrarea.

— Gustarea! exclamă Sacha îndată ce se termină ultima dublă.

Apoi se întoarse spre Kate, deşi până atunci nu arătase deloc c-o văzuse. Cât despre Jeni, traversă decorul şi se duse să-i vorbească în şoaptă lui Blake.

— Doamnă Harrington…

Se opri şi păru să facă un efort de memorie.

— Vreau să spun, Kate…

Cu coada ochiului, ea îi supraveghea pe Blake şi pe Jeni.

— Te rog să nu mai vii la filmări. Prezenţa dumitale îl distrage pe Blake. Şi deja este foarte preocupat, încordat…

— Nu înţeleg, spuse Kate, cu toate că se temea că înţelegea foarte bine.

Sacha nu se încurcă în explicaţii. Se întoarse spre Peter Drake.

— Nu voi avea nevoie de tine în această după-amiază. Planul de lucru nu poate fi urmat. De ce n-ai lua-o pe Kate

să prânziţi undeva? apoi îi vei putea arăta cele mai frumoase colţuri ale insulei.

Nu lăsa nicio îndoială că era un ordin, nu un sfat.

— Cu plăcere! exclamă Drake. Vino, Kate! Să plecăm din acest azil de nebuni!

Tânăra femeie îi fu recunoscătoare că aplană situaţia şi încă mai recunoscătoare când o duse **într-**un încântător restaurant local. Cu mare bunăvoinţă, o întrebă:

— Despre ce vrei să vorbim, Kate? Despre film, despre motodele de lucru ale lui Sacha?

Tânăra femeie bănuia că ardea de dorinţa de a şti care erau relaţiile sale cu Blake. Dar simţea de asemenea că în spatele întrebărilor sale exista o adevărată amabilitate.

— Povesteşte**-**mi intriga filmului.

— Blake joacă rolul unui agent secret al guvernului. Se infiltrează **într-**o bandă de traficanţi de arme care vinde material militar în Orientul Mijlociu. Jeni este bănuită că este amanta şefului bandei.

— Şi cine este şeful bandei?

— Eu. Găseşti că am aerul?

— Deloc! exclamă Kate râzând. Mi l**-**aş imagina mai degrabă un bărbat gras, chel, morosind a ţigări de foi.

— Sacha nu se încrede în clişee. Personajul meu aparţine unei generaţii de traficanţi. Îmi organizez livrările de arme datorită celor mai moderne calculatoare. Ceea ce complică şi mai mult sarcina adversarilor mei.

— Pe scurt, este un film de aventuri.

— Nu chiar. Personajul pe care**-**l joacă Blake se îndrăgosteşte de Jeni. În realitate, filmul este portretul unui bărbat hărţuit între simţul datoriei şi dragostea pentru o femeie care trăieşte în afara oricărei legi sociale. Sacha are dreptate să spună că Blake este tensionat. Filmul se bazează în întregime pe performanţa sa de actor.

— Este deja un superstar. Sunt sigură că toată lumea îl va găsi extraordinar.

Peter schiţă un zâmbet cinic.

— Cât de naivă eşti, draga mea Kate! Starurile de

cinema pot să nu ştie să joace! Blake şi-a făcut un nume datorită a doua filme de science-fiction, în care mai mult îşi etalaa corpul, decât îşi arăta talentul de actor. Acum, trebuie să joace, este altceva.

— Şi… crezi că va reuşi?

— Oh, ba da! Este excelent! Dar ca toţi actorii, se îndoieşte de el însuşi. Şi în special acum

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ştii de ce a părăsit insulele Fidji atât de brusc?

— Nu, făcu Kate, cu gâtul uscat. Spune-mi.

— Îl cunoşteai cu siguranţă pe Kevin, partenerul său, cel mai bun prieten?

Tânăra femeie făcu nu din cap.

— Kevin conducea echipa de cascadori în acest film. La un moment dat, un elicopter survola maşina în care rula Blake. Şi Kevin, coborând de-a lungul unui cablu, trebuia să-l smulgă de acolo, pentru a-i permite să scape de urmăritori. În mod normal, scena ar fi trebuit să fie filmată cu o dublură. Dar Blake insistase **s-**o filmeze el însuşi. Evident, prim-planurile sunt mai convingătoare când sunt filmate în acţiune.

— Este teribil de periculos!

— Nu mai mult decât alte cascade, numai că aceasta cerea o sincronizare perfectă între cel care era în maşină şi cel care-l smulgea de acolo.

— Şi ce **s-**a întâmplat?

— O imperfecţiune neprevăzută a materialului… Cablul care-l susţinea pe Kevin **s-**a rupt brusc. Kevin **s-**a rostogolit sub roţile maşinii. A murit în urma ruperii coloanei vertebrale.

Kate păli. I se părea că vede scena.

— N-a fost greşeala lui Blake, se grăbi să adauge Peter. De fapt, nimeni n-a fost răspunzător. Trei persoane, asta includâ**ndu-**l şi pe Kevin, verificaseră cablul, centimetru cu centimetru. Dar Blake **s-**a învinovăţit că n-a fost în stare să-l reţină pe Kevin în cădere. Un cascador în bună condiţie fizică ar fi reuşit, se gândea.

— Este adevărat?

— Nu, era imposibil. De altfel, Blake **s-**a rănit la umăr şi la şold aruncâ**ndu-**se afară din maşină pentru a**-**i veni lui Kevin în ajutor. A trebuit să fie spitalizat o săptămână şi a refuzat orice vizită. Când Sacha a venit să**-**l ia de la spital, a avut surpriza să descopere că Blake îşi semnase biletul de ieşire şi dispăruse. Presupun că ştii mai bine decât mine unde era şi ce făcea.

— Da, spuse Kate, se întorsese la el, la Windhaven.

— Windhaven?

— Ferma părinţilor săi.

— Ah! Înţeleg de ce a spus Jeni că l**-**a descoperit în vizuina lui!… Sacha era mai tulburat decât voia să admită de moartea lui Kevin. Dispariţia lui Blake l**-**a terminat! În timp ce voi eraţi acolo spu**nându-**vă vorbe dulci, pot să**-**ţi spun că pentru noi a fost greu!

— Îmi pare rău…

— L**-**ai adus înapoi pe Blake la cinema, asta este esenţial. Un timp, ne**-**am temut să nu abandoneze cariera.

— Mulţumesc că mi**-**ai vorbit în felul acesta, Peter. Acum, poţi să mă duci la hotel?

— Da, desigur. Dar, în schimb vorbeşte**-**mi despre dumneata. Ce făceai înainte de a**-**l întâlni pe Blake? în afară să fii cea mai frumoasă femeie din Wisconsin?

În timp ce rulau spre hotel, Kate rezumă pe scurt viaţa sa din trecut, trecând peste căsătoria cu Steven, pentru a evoca mai degrabă activităţile la Centrul de copii handicapaţi. Peter o asculta cu interes. Şi când plecă, îi spuse din nou câtă plăcere îi făcuse compania sa.

— Data viitoare mi**-**ar plăcea să**-**ţi arăt câteva din cele mai interesante locuri de pe insulă.

— Voi fi încântată, spuse Kate zâmbi**ndu-**i călduros.

O liniştise. Kate înţelegea acum că se înşelase imputând dificultăţile căsniciei sale unei singure cauze. Blake **–** un bărbat de treizeci şi cinci de ani, care dusese o viaţă grea, nu putea să ajungă complet nevătămat. Avea problemele sale. Şi ea trebuia să şi le asume.

Se bucură în taină când soţul său se întoarse în acea seară mai devreme decât de obicei.

— Nu-mi imaginam să te găsesc aici, exclamă Blake. Nu cinezi cu Peter Drake?

— Nu.

Cu un gest nervos, Kate îşi dădu părul spre spate. În faţa ostilităţii lui Blake, simţea inutilitatea planurilor sale de împăcare.

— Dar tu, Blake, cinezi cu… cineva?

— Nu.

— Am putea… Am putea să cinăm împreună?

— Cred că da, dacă ţii la asta, răspunse soţul său, fără **s-**o privească. Ştiu un restaurant indian bun, foarte aproape de aici.

— Îmi convine! Dacă binevoieşti să mă aştepţi, voi fi gata **într-**un minut.

Era un loc liniştit, în faţa mării, frecventat mai ales de indienii stabiliţi la Viti Levu. La început, lui Blake şi Kate le fu greu să găsească un subiect de conversaţie. Apoi, plăcerea pe care o avură să savureze mâncărurile exotice, le domoli tensiunea. Kate îl întrebă despre insulele Fidji. Blake aminti personalitatea căpitanului Cook, care descoperise aceste insule în secolul al XVIII-lea, în timpul extraordinarelor sale călătorii în mările sudului.

— Oare n-a murit chiar aici?

— Nu, a fost omorât de indigenii din insulele Sandwich, care căutau să verifice dacă era sau nu zeu.

— Ce trist sfârşit pentru un bărbat care nu **s-**a interesat decât de descoperiri ştiinţifice!

— Aparţinea unui secol mult mai dur decât al nostru. Gândeşte-te că a avut şase copii, din care niciunul nu a atins vârsta maturităţii. Trei au fost ucişi în timpul expediţiilor maritime şi doi au murit mici, chiar înainte să-l fi cunoscut!

— N-aş fi dorit să-i fiu soţie. Să aştepţi ani întregi, fără să primeşti veşti, fără să ştii dacă soţul tău este mort sau viu şi pe deasupra să-ţi pierzi doi dintre copii, ce grozăvie! Orice ar fi putut îndura căpitanul Cook, consider că destinul soţiei sale a fost mai rău!

Privirea lui Blake se îmblânzi în timp ce contempla

chipul animat al lui Kate.

— Cred că bănuiesc ce crezi, că dacă dintotdeauna femeile ar fi avut drepturi egale cu bărbaţii, lumea ar fi mers mai bine.

— Oh! nu văd nicio necesitate să rescriem istoria! Cauzelor pierdute, le prefer luptele de astăzi.

— Câtă înţelepciune să se…

Fraza îi muri pe buze.

— Ţi-ai terminat cafeaua? se întrerupse brusc. Mi-ar plăcea să ne întoarcem. Mâine trebuie să mă trezesc foarte devreme.

Fragila armonie care se stabilise între el fu ruptă. Blake nu mai spuse nicio vorbă nici rulând spre hotel, nici intrând în apartamentul lor.

Kate se duse în baie să se dezbrace. Când ieşi în cămaşa de noapte, îl găsi măsurând nervos camera în lung şi-n lat. O supuse unui examen rapid, apoi declară cu maxilarul încleştat.

— Ies să fac un tur.

— Rămâi, te rog.

Blândeţea cu care-şi formulase cererea îl reţinu lângă uşă.

— Blake… n-am putea… să vorbim puţin?

— Despre ce?

— Despre căsnicia noastră… Te rog!

Renunţând la orice demnitate, străbătu încăperea pentru a-l reţine de braţ. Blake încremeni imediat. Doar vena jugulară zvâcnea cu putere la baza gâtului. Ezitând, Kate îşi apropie mâna de obrazul său. Bărbatul o respinse fără menajamente.

— Despre ce căsnicie este vorba?

Vocea îi era fără expresie şi mâna pusă deja pe clanţa uşii.

— Dar suntem căsătoriţi, Blake!

Nu poţi să negi faptul!

— Numeşti asta căsătorie? Este o tranziţie!

— Nu vorbeşti serios! Ştiu că doreşti să faci dragoste cu mine!

— Nu ştii nimic!

Dar pe neaşteptate, Blake îşi pierdu controlul asupra lui însuşi. O trase pe Kate lângă trupul său fără cea mai mică urmă de tandreţe. Gura îi era fierbinte şi brutală când îi acoperi buzele cu sărutări violente.

— Îţi doreşti ca problemele de sex să fie incluse în contract?

O sărută din nou, cu o violenţă înzecită.

— Asta vrei, Kate? repetă cu cruzime.

— Nu. Asta vrei tu! Raporturi sexuale lipsite de orice dragoste adevărată!

— Da, la naiba! Asta vreau! Oare de de ar trebui să mă las pradă amintirilor înşelătoare de la Windhaven?

Mânia nu mai putea să ascundă nevoia pe care o avea de ea. Timp de câteva secunde, Kate îşi permise să răspundă dorinţei intense pe care o vedea aprinzâ**ndu-**se în el. Îşi arcui trupul lângă al său, se mişcă în braţele sale şi scoase un uşor strigăt de plăcere când îi îndepărtă bretelele fine ale cămăşii de noapte, pentru a**-**i mângâia mai bine pielea catifelată de pe spate.

— Eşti atât de drumoasă! gemu bărbatul sărutâ**nd-**o. Oh! Dumnezeule! De ce trebuie să fii atât de frumoasă!

— Să facem dragoste, Blake, te rog!

— Nu!

Parcă îşi smulsese exclamaţia din gură. O respinse cu mâinile tremurând.

— Sunt atât de periculoasă?

— Da, şopti Blake. Când sunt lângă tine, îmi fierbe sângele. Când lipseşti, pot cel puţin să**-**mi amintesc ce femeie eşti în realitate.

— Nu ştii cum sunt în realitate, spuse Kate cu tristeţe.

— Părăsesc Viti Levu mâine în zori. Plecăm cu o echipă redusă să filmăm nişte scene pe o altă insulă din arhipelag. Peste două zile, când mă voi întoarce, poate vom putea avea o discuţie.

— Putem **s-**o avem chiar acum… dacă accepţi să mă asculţi.

Blake ridică din umeri.

— Ies, Kate. Nu mă aştepta.

Capitolul 11

A doua zi, Kate fu mulţumită să primească un telefon de la Peter Drake. Crezuse că va fi plecat cu restul echipei şi se bucură că se înşelase.

— Am turnat deja cea mai mare parte a scenelor mele, îi explică Peter. N-am nimic de făcut în următoarele două zile. Ce-ai spune să vizitezi insula cu mine?

— Aş fi încântată.

Mai întâi o duse la Suva, capitala insulei şi port pitoresc, cu străzile mărginite de arbuşti de piper şi grădini debordând de strălucitoare flori tropicale. Pieţele, bine făcute pentru a atrage turiştii, ofereau o mare alegere de sculpturi în lemn, bijuterii de argint, păpuşi în costume locale.

Cea mai mare parte a dughenelor erau ţinute de indieni şi sariurile ţesute cu fir de aur ale femeilor străluceau în soare, adăugându-se la exuberanţa tropicală.

Apoi, după ce vizitară casa guvernatorului, se duseră la Lautoka, de unde se îmbarcară pentru o croazieră de neuitat printre insulele Yasawa, populate încă de fidjieni care-şi păstraseră intacte obiceiurile.

Era foarte târziu când Peter o conduse pe Kate la hotel. Tânăra femeie îi era foarte recunoscătoare pentru că-i permisese să uite pentru un timp de problemele sale.

— Pot să vin să te iau mâine la aceeaşi oră? o întrebă bărbatul. Este ceva ce ţin neapărat să-ţi arăt.

— Pare foarte pasionant!

— Nu pasionant. Dar interesant, sunt sigur.

Se aplecă spre ea şi-i atinse uşor obrazul.

— Mulţumesc pentru minunata companie!

— Aş putea să-ţi întorc complimentul!

Era un prieten foarte rar. Îşi dorea ca nimic să nu vină să le strice relaţia.

A doua zi, Peter veni s-o ia imediat după micul dejun.

— Te voi conduce de cealaltă parte a golfului. Există acolo un centru de reeducare pentru copii. Când mi-ai

vorbit despre munca ta, m-am gândit că această vizită te-ar putea interesa. Instituţia de-abia s-a deschis, echipa este redusă şi totuşi, rezultatele sunt deja formidabile.

— Mă interesează enorm. Dar cum ai făcut să descoperi un asemenea loc? Mi se pare că acolo nu este nimic care să intre în preocupările unui tânăr actor de cinema?

După o clipă de tăcere, Peter declară:

— Sora mea suferă de scleroză multiplă. Când ai unul dintre ai tăi bolnavi, vezi lucrurile cu totul altfel.

— Oh! Peter, îmi pare rău!

Şi-i puse instinctiv mâna pe braţ.

— Ce vârstă are?

— Este mult mai tânără decât mine. N-are decât doisprezece ani. Părinţii mei aveau deja trei fii şi au fost nebuni de bucurie când s-a născut Cindy.

Tristeţea îi întunecă faţa.

— Ce-i mai rău, este că ei continuă să spere într-o vindecare. În fiecare dimineaţă se trezesc crezând că va avea loc vreo minune.

Ce să spună? Munca sa o învăţase pe Kate că cel mai mic semn de ameliorare trebuia să fie considerat ca o victorie asupra bolii. Dar în faţa durerii lui Peter tăcu, mulţumindu-se să-i strângă braţul.

Cu un efort vizibil bărbatul se strădui să-şi alunge gândurile negre.

— Aproape am ajuns, o anunţă.

Un bărbat delicat, în vârstă, îi întâmpină cu căldură.

— V-am adus o prietenă, Kate Harrington, îi spuse Peter. A fost educatoare în Statele Unite. Kate, ţi-l prezint pe Thomas Bligh, directorul centrului.

Domnul Bligh o duse pe Kate să viziteze instituţia.

— Ne lipseşte atât de mult personalul, încât căutăm să le dăm înainte de orice o anumită autonomie copiilor.

Vreau să-i convingem că pot duce o viaţă folositoare, interesantă, în ciuda handicapului.

Peter şi Kate petrecură o parte a zilei jucându-se cu copiii şi observând diversele terapii care le erau aplicate.

Obişnuită cu specializarea strictă a medicilor americani, Kate se miră să vadă educatorii trecând de la o disciplină la alta. Atmosfera deschisă, neformală din institut, o încântă.

La întoarcere, îi mulţumi foarte mult lui Peter că-i înlesnise această vizită. Vorbi atât de mult, încât nu observă că se înnoptase.

Se opriră pentru a cina rapid, fără să înceteze să-şi amintească de ce văzuseră în timpul zilei. Apoi plecară. Kate tocmai povestea câteva din succesele pe care le avusese în munca sa, când ajunseră la hotel.

I se păru foarte normal să-l invite pe Peter să urce în apartamentul său, pentru a-i arăta fotografii ai unor copii pe care-i tratase, fotografii de care nu se despărţea niciodată.

Le scoase din plicul lor şi Peter se apropie de ea pentru a le vedea mai de aproape. În primele, copilul părea un bebeluş slab, murdar şi speriat; în ultimele, un băieţel voinic de opt ani. Şi totuşi, doar şase luni despărţeau cele două serii de fotografii.

Erau aplecaţi asupra fotografiilor, evocând uimitoarea vindecare a copilului, când Kate se ridică şi se trezi brusc în braţele lui Peter.

Acesta înclină capul pentru a o săruta. Tânăra femeie încercă să-l respingă.

— Nu, Peter, te rog!

— Kate… Nu voiam să se întâmple asta, dar…

Niciunul, nici celălalt nu auzi uşa deschizându-se.

— Fermecător! spuse zeflemitor Blake. Poate ar trebui să mă scuz că v-am întrerupt?

Kate sări din braţele lui Peter. Fotografiile se risipiră pe jos. Peter se întoarse încet spre Blake, bravând.

— Îmi face plăcere compania lui Kate, declară cu hotărâre. Dar cred că ne vom putea continua conversaţia în altă zi.

— Eşti optimist!

Peter se prefăcu că ignoră exclamaţia lui Blake şi se aplecă să strângă fotografiile împrăştiate.

— Iată, Kate. Şi mulţumesc pentru această zi minunată.

— Şi eu îţi mulţumesc, spuse aceasta.

Îl privi ieşind din încăpere. Una dintre fotografii îi scăpă din mână. Se grăbi **s-**o ridice. Când se îndreptă, Blake era cu privirea aţintită asupra ei, cu gura strâmbată de un rânjet zeflemitor.

— Ce ai de mă priveşti aşa? îl întrebă cu asprime.

— Am dreptul să te privesc cum îmi place. Am primit acest drept în ziua când te-am luat de soţie.

— Credeam că nu suntem căsătoriţi. După tine, n-a fost decât o problemă de bani.

— Şi ar trebui să plătesc facturile acceptând ca alţi bărbaţi să se bucure de plăcerea trupului tău?

— Peter a avut doar plăcerea de a mă însoţi, îl corectă Kate. Măcar el a ştiut să-şi dea seama că am un suflet şi o minte, ceea ce tu n-ai fost în stare să înţelegi.

— Oh! am putut vedea cât de mult îţi admira mintea, când am intrat în încăpere! Ce-aţi inventat amândoi, în timpul absenţei mele?

— Nimic, spuse Kate ridicând din umeri. Cel puţin nimic ce te-ar putea interesa. M-a dus să văd nişte locuri demne de interes.

— Nu mă îndoiesc!

Şi în schimb, tu ce l-ai făcut să vadă? Patul tău?

Brusc, tânăra femeie se aprinse de furie, la fel de violent ca el.

— Şi dacă aş fi făc**ut-**o? Tu nu mă doreşti, mi-ai spus-o. Oare sunt condamnată la castitate?

— Nu! Nu ţi-am spus niciodată că nu te doresc! protestă Blake şi Kate îi auzi respiraţia aspră şi scurtă.

Din doi paşi mari, fu lângă ea şi o luă în braţe.

— De ce aş fi pretins asta, când… Dumnezeule! ştii bine că nu pot să fiu în aceeaşi încăpere cu tine fără să mor de dorinţa de a te atinge… de a te lua în patul meu… de…

— Acum două zile spuneai că nu-ţi doreşti deloc să faci dragoste cu mine!

Ochii negri îi străluceau în timp ce o strângea la piept.

— Să nu vorbim de dragoste, Kate! Ce simt pentru tine în această clipă n-are nimic de-a face cu dragostea!

Tânăra femeie dădu capul pe spate, pentru a-i evita sărutările.

— Nu sunt un obiect pe care să-l iei pentru a-ţi domoli o nevoie trecătoare, apoi când le-ai potolit să-l arunci! Sunt o femeie!

— Crezi că n-am observat? exclamă Blake cu un râs ironic. Niciun bărbat n-ar putea împărţi camera cu tine noapte de noapte, fără să-şi dorească la nebunie să te aibă.

— Nimic nu-ţi permite să mă tratezi în această manieră şi…

Nu-şi putu termina fraza. Blake îşi afundă mâna în părul său şi o trase brusc, pentru a o face să dea capul pe spate. Încercă să reziste. Dar bărbatul se repezise deja asupra gurii sale, punând stăpânire pe ea cu o furie în care se îmbina nevoia de a pedepsi şi dorinţa de a o poseda. Încordâ**ndu-**se, Kate încercă să-şi elibereze buzele. Dar ignorâ**ndu-**i rezistenţa, Blake se aplecă şi mai strâns asupra ei, strivi**nd-**o de pieptul său. Putea să-i simtă tăria muşchilor încordaţi, în acelaşi timp cu adâncimile amare ale mâniei.

— Nu, Blake! protestă Kate. Te înşeli. Peter nu-mi este decât prieten. N-ai niciun motiv să te porţi în acest mod!

— Dacă ar fi numai din cauza lui Peter! murmură Blake cu o voce răguşită.

— Ce vrei să spui?

Kate nu era sigură că înţelesese bine. Dar întrebarea îi fu înăbuşită de noi şi fierbinţi sărutări. Se răsuci în braţele lui Blake, luptând să reziste atacurilor sale furioase, luptând împotriva dorinţei care începuse să se nască în ea. Un fior îi trădă tulburarea. Blake fu sensibil la acest răspuns foarte uşor, pe care ea încerca să-l ascundă. Îmbrăţişarea sa deveni mai puţin agresivă şi treptat, sărutările căpătară o promisiune de tandreţe.

Fără să vrea, se muie în braţele lui, devenind suplă şi docilă:

— Nu, Blake! continuă să murmure totuşi.

Dar când începu să-i atingă pieptul, ştiu că nu va mai putea să se sustragă mult timp plăcerii devastatoare pe care i-o provocau mângâierile sale.

Încercă încă o dată să-i ordone să plece şi să nu mai revină. Dar nu-şi găsi cuvintele. Mângâierile lui Blake o umpleau de dorinţă, îndepărtau orice putere de gândire, îi promiteau paradisul, numai dacă le ceda. Bărbatul nu înceta **s-**o îmbrăţişeze, **s-**o sărute. Buzele îi alergau pe pielea mătăsoasă, o îndemnau să cedeze. O străbătu un fior din cap până în picioare.

Blake o sărută şi mai profund, amorţi**ndu-**i gândurile, înecâ**ndu-**i voinţa. Şi tot ce mai putu înţelege fu că toată căldura dorinţei sale se transmisese trupului lui Blake.

O secundă, tremură de teamă, apoi fu cuprinsă de o bucurie orgolioasă. În adâncul ochilor închişi la culoare, citea deschis nevoia pe care o avea de ea.

— Iubeşte-mă, Blake, gemu. Vreau să mă iubeşti.

Imediat, acesta rosti o înjurătură. Şi aruncâ**ndu-**şi părul spre spate, se îndepărtă de ea cu un zâmbet schimonosit.

— Nu se poate pune problema de dragoste între noi, ţi-am spus! De ce să continuăm să ne minţim? Vreau satisfacţie sexuală. Ca şi tine. Suntem adulţi. Nu există niciun motiv să ne ascundem dorinţele. Dar, Dumnezeule! Dragostea n-are nimic de-a face cu asta!

Kate îi condamna cuvintele şi şi-ar fi dorit să se opună. Dar tot trupul îi ardea. Când Blake se aplecă din nou asupra ei şi începu **s-**o sărute, când mâinile sale îi cuprinseră sânii, nu mai făcu niciun efort pentru a-l respinge. Bărbatul o sărută cu o nerăbdare sporită. Dorinţa o copleşi, o înecă.

Brusc, fu ridicată de la podea şi camera se învârti în jurul ei. Simţi pernele răcoroase sub cap şi înţelese că Blake o aşezase pe unul din paturi.

Făcu un ultim efort să se întoarcă de la el. Nu, n-avea

dreptul **s-**o aibă cu ochii strălucind de mânie, cu un trup încordat de dispreţ. Dar mâinile nerăbdătoare ale lui Blake îi smulseră hainele şi, peste tot pe unde o atingeau, pielea îi lua foc.

Blake îi acoperi trupul cu sărutări, sorbi**ndu-**i răsuflarea, frământâ**ndu-**i carnea, prelungind aşteptarea, chinui**nd-**o şi ameţi**nd-**o în acelaşi timp, până în clipa în care, nemaiputând să suporte supliciu, Kate îl rugă să**-**i pună capăt.

— Sunt soţia ta, Blake! murmură totuşi, în timp ce el îi strivea buzele cu sărutările sale. Te rog, nu în acest fel! Nu trebuie să se petreacă aşa între noi.

Câteva scurte minute, crezu că simte o urmă de tandreţe în sărutările sale. Dar curând, Blake îşi intensifică înflăcărarea. Înnebunită, se agăţă de el. Şi încheie prin a deveni oarbă la tot ce nu era plăcerea lor intensă.

Mai târziu, Kate se îndepărtă de soţul său şi, afundâ**ndu-**şi faţa în pernă, încercă să**-**şi ascundă lacrimile. Un timp, în întunericul încăperii fu doar linişte.

Apoi Blake se aplecă spre ea, îi ridică faţa şi**-**i atinse uşor cu vârful degetelor obrajii uzi, **într-**un gest de o blândeţe neaşteptată.

— Nu plânge! Nu pot suporta să plângi!

Kate avea ochii închişi, dar îi simţi căldura respiraţiei trecâ**ndu-**i peste faţă, apoi gura sa îi atinse uşor pleoapele.

— Kate! îi spuse.

Şi mâna îi tremura uşor când îi atinse trupul.

— Kate, vreau să fac dragoste cu tine.

Tânăra femeie deschise ochii, **întrebându-**se dacă înţelegea sensul cuvintelor. Spusese „dragoste”, acel cuvânt pe care refuzase să**-**l rostească. Ezitând, se întoarse în braţele sale. Blake o apropie de el şi**-**i sorbi ultimele lacrimi.

— Te rog, Kate, fă dragoste cu mine.

Deşi Kate se trezi foarte devreme, Blake plecase probabil de mult deoarece lângă ea cearşaful era rece. Dornică să**-**l regăsească, se grăbi să**-**şi facă toaleta.

Voia să se asigure că vorbele tandre pe care i le

spusese în timpul nopţii rămâneau reale şi la lumina zilei.

Luă un taxi pentru a merge la filmare, fără să se preocupe de ce vaspune Sacha văzând-o apărând.

Pe plajă nu erau nici cascadori, nici figuranţi. Şi tehnicienii erau în număr mic. Sacha era adâncit într-o conversaţie cu Blake şi Jeni. Din câte putu vedea Kate, Peter Drake părea să lipsească. Dornică să nu-l distragă pe Blake de la munca sa, Kate se ţinu la distanţă, în umbra arborilor. Oare era rezultatul imaginaţiei sale? Avea sentimentul că în aer vibra o mare tensiune.

După ce dăduse instrucţiuni cu voce joasă, Sacha reveni la cameră şi dădu semnalul de pornire. Era, se pare, o scenă de adio. În picioare lângă mare, Blake o săruta cu pasiune pe Jeni, şi ea îi răspundea la sărut.

Atunci, Kate înţelese de ce echipa era atât de puţin numeroasă şi extrem de tăcută. Blake o luă pe Jeni în braţe, o sărută din nou cu un realism remarcabil, apoi începu s-o dezbrace. Kate închise instinctiv ochii în clipa în care, cu membrele înlănţuite, căzură pe nisip.

Când deschise pleoapele, Blake şi Jeni erau încă acolo şi camera se apropiase. Ţintuită în locul său, Kate îl văzu pe Blake mângâind trupul pe jumătate gol care i se oferea. Când Jeni începu să descheie cămaşa lui Blake şi să-i sărute pieptul, Kate nu putu suporta mai mult. Se întoarse, muşcându-şi pumnul pentru a se împiedica să strige.

Erau actori, îşi spuse şi şi-o repetă în timp ce se grăbea să se îndepărteze. Nu se opri decât când fu destul de departe pentru a nu mai vedea şi auzi nimic din ce se întâmpla în urma sa. Încercă să judece. Când asistase la o scenă de violenţă, sângele nu era decât hemoglobină, iar cuţitele din plastic. În acest caz, de ce se frământa acum? Se prefăceau că se iubesc, nu era real…

Furioasă, azvârli cât putu de departe în apa liniştită a lagunei, o scoică spartă. Va avea oare curajul să se întoarcă la filmare şi să aibă o explicaţie sinceră cu Blake?

Mergea de-a lungul nisipului ud, când vocea lui Jeni o strigă de dincolo de plajă. Kate se întoarse în silă.

— Bună ziua.

— Salut, Kate.

Oare Jeni era acolo din întâmplare, sau cu un scop anume? Mai seducătoare ca niciodată, încă purta costumul de scenă, pantaloni colanţi şi corsaj care-i lăsa umerii goi. Dar sofisticarea ţinutei era contrazisă de expresia feţei sale, care reflecta o vulnerabilitate nouă. Gura îi tremura, ochii măriţi de machiaj, străluceau intens şi de neînţeles. O privi îndelung pe Kate.

— Te-am văzut adineaori la filmare, spuse în cele din urmă. Ce crezi despre scenă? Să ştii că este punctul culminant al filmului.

— Erai foarte bine, răspunse Kate pe un ton ţâfnos. De altfel, nu te-am văzut jucând decât de două ori, dar de fiecare dată, am considerat că jocul tău ieşea din obişnuit.

— Mulţumesc, spuse Jeni, fără să adauge niciuna din observaţiile insolente la care se aştepta Kate. Este ultima mea zi de filmare. Dar Blake n-a terminat. Va trebui să refacă anumite scene în care îl are ca partener pe Peter Drake. Sacha le găseşte lipsite de realism. A hotărât să plece cu echipa în cealaltă parte a insulei, unde peisajul este mai primitiv. Poate asta va adăuga puţină violenţă filmului.

Jeni tăcu o clipă înainte de a adăuga:

— Când am primit acest rol, eram hotărâtă să dovedesc că nu-l obţinusem numai pentru că eram fiica lui Sacha Stein. Ştiam că o mulţime de actriţe de la Hollywood mă aşteptau la cotitură. Aşa că m-am identificat cu personajul atât de complet cât am putut. Era modul mea de a-l face să trăiască. În aceste ultime două luni, am avut impresia că nu mai sunt Jeni Stein, ci Angela, adolescenta din film.

— Trebuie să fie mai degrabă stânjenitor să-ţi schimbi personalitatea la fiecare filmare!

— Actorii experimentaţi n-o iau în modul acesta, răspunse calm Jeni. Nu se lasă dominaţi de rolurile lor. Sunt ei cei care le domină. Blake, de exemplu, ştie să facă diferenţa între ficţiune şi realitate. Când joacă, timp de

câteva secunde, este întru totul personajul pe care-l interpretează. Dar îndată ce se opreşte, redevine imediat Blake Harrington.

— Scena voastră de dragoste era foarte convingătoare pentru două persoane care-şi simulează emoţiile! nu se putu stăpâni să exclame Kate.

— Blake juca. Eu nu, declară Joni cu un râs uşor, dur… De altfel mă întreb de ce îţi spun toate astea. Dar când începi, nu te mai opreşti, nu-i aşa?

— Eşti îndrăgostită de Blake?

— Am fost. Nu mai sunt. Sau mai degrabă, curând nu voi mai fi. Nu mă interesează să-mi chinui inima pentru un bărbat care îmi neagă până şi existenţa.

Ridică privirea şi o aţinti sfidător asupra lui Kate.

— Cred că mă simt vinovată pentru că, în aceste ultime săptămâni, am făcut totul pentru a vă distruge căsnicia.

— Linişteşte-te, o întrerupse Kate, cu oarecare tristeţe. Blake şi cu mine suntem singurii responsabili de eşecul căsniciei noastre.

— Am participat şi eu! Când am venit la Windhaven, păreaţi amândoi atât de îndrăgostiţi, încât am înnebunit de gelozie. Vă priveaţi şi credeam că aud aerul vibrând! În plus, păreaţi să fiţi prieteni! Pasiunea se domoleşte repede, prietenia rămâne.

Există între noi acel fel de intimitate care se naşte de obicei după ani de viaţă în comun. Îmi doream teribil să cunosc o intimitate de acest fel cu Blake. Dar nu reuşisem; atunci, mi-am dorit să n-o împărtăşească nici cu altcineva…

— N-are rost să-mi vorbeşti despre asta, Jeni.

— Da, ştiu. Presupun că mâine mi-o voi reproşa de moarte… Totuşi, mai am ceva să-ţi spun. Eu l-am sunat pe directorul de la televiziunea din Milwaukee. M-am dat drept tu şi l-am invitat să facă un reportaj despre căsătoria „mea”.

— Ce? Ai făcut tu asta?

— I-am dat ora şi locul căsătoriei. Dacă-ţi aminteşti,

Blake mi-a spus ziua. Pentru a avea ora exactă, mi-a fost de-ajuns să sun secretarele unor judecători!

— Dar, pentru Dumnezeu, ce sperai?

— Să-ţi fac necazuri, declară Jeni fără ocol. Blake mi-a mărturisit că nu l-ai recunoscut şi mi-a interzis să-ţi dezvălui adevărata sa identitate. Am sperat că, descoperind că te-a minţit, vei claca sub ochiul camerei, în faţa a cincizeci de milioane de telespectatori.

Ridică din umeri.

— Nu te cunoşteam bine! Nu ţi-ai pierdut controlul nicio secundă. Te-ai mulţumit să zâmbeşti cu un aer melancolic, în timp ce Blake te privea, cu toată dragostea în ochi. După ce te-am văzut pe ecran, te-am detestat de două ori mai mult!

— Dacă măcar ne-ai fi putut însoţi până la camera de hotel! murmură Kate. Pentru că se pare că este ziua mărturisirilor, lasă-mă să-ţi spun că faptele tale au avut consecinţe care ţi-au depăşit previziunile! Blake a tras concluzia că l-am recunoscut încă din prima zi şi că am făcut în aşa fel încât să ne căsătorim pentru că era bogat şi celebru!

— Ştiu că am acţionat greşit, spuse Jeni. Acum, că filmul **s**-a terminat, pot **s**-o recunosc. Dar n-aş fi acceptat asta niciodată dacă mi-ar fi rămas o cât de mică şansă să-l am pe Blake. Din nefericire, te iubeşte, Kate. Pentru el, eşti tu, sau nimeni. Aşa că, să fiţi fericiţi împreună, pentru că nu mă veţi mai vedea niciodată.

— Mi-ar plăcea să fiu la fel de sigură ca tine!

— Mâine părăsesc insulele Fidji, Kate. Crezi că aş pleca dacă mi-ar rămâne cea mai mică speranţă să-l văd pe Blake întorcâ**ndu**-se spre mine?

Ridică bărbia cu o mişcare sfidătoare din cap.

— Sper că rolul meu va merita un Oscar. Poate te voi vedea la înmânarea premiilor? Şi, zău! sper ca atunci să fii însărcinată în nouă luni şi îngrozitoare la vedere!

— Mi-ar plăcea să fiu însărcinată. Şi sincer, îţi doresc să obţii un Oscar!

— Aşa de necrezut cum este, probabil gândeşti ceea

ce spui! Aparţii unei specii nobile!

— Îmi pot permite să fiu generoasă, pentru că-l am pe Blake. La revedere, Jeni.

— La revedere. Gândindu-mă mai bine, nu, nu sper să te văd la înmânarea Oscarurilor. Cu norocul meu, s-ar putea să fiu dintre acele femei pe care maternitatea le înfrumuseţează!

Joni se întoarse şi traversă în grabă plaja pustie. Nu privi înapoi nici măcar o dată.

Kate se îndepărtă încet de lagună. Blake lucra încă. Aşa că nu putea spera să-i vorbească. Merse de-a lungul şoselei până găsi un bar de unde putu chema un taxi. Mintea încă îi oscila între speranţă şi dezamăgire în timp ce se întorcea la hotel.

În clipa în care deschise uşa apartamentului, începu să sune telefonul. Poate era Blake? Inima îi tresări.

— Doamna Harrington? Nu închideţi, vă rog, auzi. Vorbiţi cu Statele Unite.

Urmă un ţârâit pe linie.

— Kate, tu eşti?

— Mamă!

— Ah, Dumnezeule! În sfârşit, te pot găsi. Cred că am sunat la toate hotelurile din Fidji. De fiecare dată mi s-a răspuns că nu aveau acolo pe domnul şi doamna Koehler!

— Mă întreb cum a făcut telefonista să mă găsească.

Suntem înscrişi la recepţie sub alt nume.

Şi fără să-i lase mamei timp să pună întrebări, reluă:

— Care este problema? Tata se simte bine, sper!

— Oh, Kate, tatăl tău! A avut un atac! Este la spital. De-abia poate să vorbească, dar te cheamă.

Kate strânse telefonul de i se albiră degetele.

— Mă întorc, spuse imediat. Dar nu există decât un avion pe zi şi zborul durează cincisprezece ore. Spune-i tatii că voi fi lângă el cât de repede voi putea.

— Kate! Nu ştiu dacă va scăpa!

Chiar la mii de kilometri, Kate putu simţi panica ce făcea să vibreze vocea mamei sale.

— Medicii îl avertizaseră, dar nu i-a păsat… Şi apoi…

cu toate aceste necazuri în afaceri…

— Ce? Doctorii îl preveniseră? Vrei să spui că a mai fost bolnav?

— Da, la două zile după moartea lui Steven! **S-**a dus la doctor. Tensiunea era mult prea mare şi inima-i bătea neregulat. Nu ţi-am vorbit despre asta, pentru că avuseseşi deja prea multe de suportat.

O nouă urmă de isterie apăru în vocea doamnei Forsberg.

— Te rog, întoarce-te repede! Cred că de data aceasta va muri.

— Ba nu, mamă, îşi va reveni. Ştii cât de robust este.

Kate încercă disperată să găsească vorbele care **s-**o calmeze pe mama sa, dar niciuna nu-i veni în minte.

— Mă duc imediat să mă ocup de întoarcere. Voi fi lângă tine înainte să-ţi dai seama.

— Bun. Cred că-mi va fi mai uşor acum, când ştiu că te întorci. Mi-a fost atât de teamă că nu te voi putea găsi… Teama că tatăl tău nu te va mai putea vedea.

— Să nu te mai gândeşti la aşa ceva. Du-te lângă el. Şi spune-i că mă întorc.

— Mulţumesc… hm… Kate…

— Da. Ce?

— Nu, nimic. Îţi mulţumesc.

Kate era în stare de şoc. Nu trebuia să întârzie deloc să facă pregătirile necesare întoarcerii sale. În timpul după-amiezii încercă să-l găsească pe Blake. Dar în zadar. De la secretariatul producţiei i se confirmă că Jeni plecase deja. Echipa lucra la kilometri distanţă, **într-**un loc sălbatic, unde nu putea fi găsită.

Kate speră că Blake se va întoarce la timp pentru a o conduce la aeroport. Era ciudat, îşi spuse făcâ**ndu-**şi bagajele. În timpul căsniciei cu Steven, nu i se întâmplase niciodată să se îndrepte spre el pentru a-i cere părerea sau ajutorul. În schimb, acum simţea nevoia să se bazeze pe Blake, în ciuda disensiunilor dintre ei.

Plecă la aeroport cât mai târziu posibil, după ce-i scrisese un bilet lui Blake, pe care i-l puse cât mai vizibil

pe patul lui. Pentru siguranţă, lăsă şi un mesaj la recepţia hotelului.

— Tata este bolnav, îi spuse portarului. M-a chemat mama. Pot conta pe dumneavoastră pentru a-i transmite acest mesaj soţului meu?

— Desigur, o linişti bărbatul. Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Sper să vă vedem curând.

Capitolul 12

Când, după o călătorie de coşmar, Kate pătrunse în sfârşit în camera tatălui său, crezu că ajunsese prea târziu. Medicul şi două infirmiere se învârterau în jurul patului. Într-un colţ, doamna Forsberg plângea în tăcere.

— Mamă! murmură Kate şi inima i se strânse de durere.

— Oh, Kate! exclamă mama sa zâmbind printre lacrimi. Kate! Doctorul Horschel spune că tatăl tău se simte mai bine!

Şi parcă depăşită de această veste bună, se prăbuşi din nou în lacrimi, căutând fără să găsească o batistă, în timp ce umerii îi erau scuturaţi de suspine.

— Slavă Domnului! oftă Kate şi trupul i se muie de uşurare şi oboseală.

Înaintă spre mama sa şi o luă în braţe. Aproape se aştepta să fie respinsă. Dar doamna Forsberg îşi puse capul pe umărul ei şi-l lăsă acolo până în clipa în care se opri din plâns. În timp ce o legăna în braţe, Kate observă pentru prima dată cât de mică şi de plăpândă era mama sa.

Simţi dorinţa s-o protejeze.

Infirmierele se îndepărtară de pat. Kate se putu apropia. Tatăl său i se păru mai mic, îmbătrânit şi palid. Nu mai avea nimic din bărbatul irascibil pe care-l ştia. Tuburi de plastic îi ieşeau din nas şi braţul îi dispăruse aproape sub mulţimea de ace din vene.

— Chiar se simte mai bine, doctore? întrebă tânăra femeie, speriată de culoarea pământie a tatălui său.

— Desigur, replică doctorul. Tatăl dumitale este un luptător dat naibii, dacă-mi scuzaţi expresia.

Doamna Forsberg îşi suflă nasul cu putere, semn că îşi recăpătase controlul asupra ei însăşi.

— Sunt o proastă! murmură aceasta, nici nu te-am întrebat cum a fost călătoria.

Revenise foarte firesc la manierele impersonale care îi erau în obicei. Kate îi trecu îndatoritor un braţ în jurul taliei şi o trase spre ea. Nu voia să reia vechile lor raporturi afectate.

— Am făcut o călătorie îngrozitoare, dar n-are importanţă, pentru că sunt aici şi pentru că acum, sunt sigură că tata va scăpa. Doctore, în cât timp va fi complet refăcut?

Doctorul Harschel era medicul de familie şi o cunoştea pe Kate dintotdeauna.

— Nu cred că tatăl dumitale se va vindeca pe deplin. Dar dacă pierde din greutate, îşi supraveghează tensiunea şi acceptă să muncească mai puţin, va fi sănătos. Vreau să fiu cinstit cu dumneata, cum am fost şi cu mama. Braţul stâng este în prezent paralizat şi nu ştiu dacă-l va mai putea folosi.

— Sărmanul tata!

Într-un gest instinctiv de încurajare, Kate îi atinse braţul.

— De ce oare nu şi-a încetinit activitatea când l-aţi avertizat?

— Îl cunoşti pe tatăl dumitale, Kate. Nu ascultă de nimeni!

— Mama trebuia să mă anunţe! Nu este bine să păstrezi pentru tine aceste informaţii!

Doamna Forsberg se îmbujoră.

— Ţi-am spus la telefon. În acel moment, aveai deja prea multe necazuri.

— Şi în tot acel timp în care mă consolai, îţi făceai griji, fără ca eu să ştiu!

— Mama dumitale este extrem de puternică, interveni doctorul. Mi-a interzis cu stricteţe să te avertizez.

— Probabil am fost oarbă să nu bănuiesc nimic! Tata

nu m-a lăsat să bănuiesc niciodată că se simţea rău. Am crezut că era la fel de activ ca întotdeauna.

— Asta voiam, spuse doamna Forsberg. N-ai să-ţi reproşezi nimic.

— Trebuie să plec, anunţă doctorul. Kate, dacă doreşti să-ţi dau mai multe detalii despre starea de sănătate a tatălui dumitale, treci mâine pe la biroul meu.

Voi găsi totuşi o jumătate de oră să-ţi consacru.

— Mulţumesc mult, apreciez gestul dumneavoastră.

Când doctorul Herschel ieşi, una dintre infirmiere se întoarse zâmbind spre Kate.

— Vreţi să mă duc să vă aduc un scaun, doamnă Harrington? Păreţi obosită.

Doamna Forsberg tresări.

— Mulţumesc pentru atenţie. Dar permiteţi-mi să vă corectez. Fiica mea se numeşte Koehler.

Cele două infirmiere se priviră cu jenă.

— Iertaţi-mă, doamnă Koehler, am văzut la televizor un reportaj despre căsătoria dumneavoastră cu Blake Harrington şi aş fi jurat că mireasa eraţi dumneavoastră.

— Nu v-aţi înşelat, admise Kate obosită. Este o poveste cam complicată… Credeţi că tata va redeveni conştient curând?

— Nu înainte de trei sau patru ore.

— Mamă, ce-ai spune să ne întoarcem o clipă acasă? Am multe să-ţi spun.

Doamna Forsberg părea năucită.

— Nu ştiu dacă-l pot lăsa pe tatăl tău.

— Vă vom suna imediat ce se va trezi, vreţi? propuse infirmiera. Cred că fiica dumneavoastră are dreptate. Întoarceţi-vă acasă şi odihniţi-vă o oră sau două. Vă asigur că soţul dumneavoastră este în afara pericolului.

Fără tragere de inimă, doamna Forsberg acceptă în cele din urmă propunerea lui Kate. Îşi pierduse energia obişnuită. De-abia ajunsă acasă, se prăbuşi pe canapea.

— De ce te-a numit infirmiera doamna Harrington? Gândi**ndu**-mă bine, este acelaşi nume pe care mi l-a dat telefonista de la hotel când te-am găsit în sfârşit la Fidji…

Brusc, făcu ochii foarte mari şi se îndreptă.

— Blake Harrington? exclamă. Dumnezeule. Să te fi căsătorit cu Blake Harrington, actorul de cinema?

— Ei bine, da.

— Evident… Ar fi trebuit să-l recunosc… Dar părul acela vopsit în albastru din filmul de science-fiction… „Punctul zero”. Ştii, l-am văzut.

— Cum, tu mergi să vezi filme science-fiction? Aş fi crezut că nu este genul tău de film! se miră Kate, prinsă între amuzament şi surpriză.

— Ce vrei, astăzi toate filmele vor să dea mesaje, chiar şi westernurile!

Doamna Forsberg făcu o pauză şi-şi privi mâinile încrucişate.

— Crezi într-adevăr că vei putea să fii fericită cu un actor de cinema, Kate? Este un mediu atât de diferit de al nostru!

— Sunt sigură că nu voi putea fi fericită fără Blake. îl iubesc.

— Aş fi preferat să te căsătoreşti cu Earle Darrin. Era o alegere mult mai sigură!

— Să te căsătoreşti cu cineva de care nu eşti îndrăgostit nu este o alegere bună. Mi-am dat seama în timpul căsniciei mele cu Steven. Brusc, Kate se ridică.

— Pot să mă duc să mă schimb? Vreau să fiu gata să mă întorc la spital imediat ce va suna infirmiera. Şi sunt douăzeci şi patru de ore de când port aceleaşi haine.

— De ce nu te instalezi în fosta ta cameră? sugeră doamna Forsberg.

Acceptase fără dificultăţi ca fiica sa să pună capăt conversaţiei. După toate aparenţele, nu era pregătită mai mult decât Kate pentru a încuraja intimitatea lor.

— Îi voi spune cameristei să-ţi aducă prosoape. Patul este cu siguranţă deja făcut.

— Mulţumesc, făcu Kate.

Şi se grăbi să se retragă în camera sa de copilă.

Când reveni la spital, Kate avu satisfacţia să-şi găsească tatăl scăpat de sub tuburile de perfuzie şi aşezat

în pat, bine rezemat de o grămadă de perne. Culoarea neagră a părului său contrasta cu paloarea tenului, la fel de alb ca cearşafurile.

— Bună ziua, Kate, ce faci?

Vocea îi era groasă, ca şi când îi era greu să-şi mişte limba. Şi Kate se simţi cuprinsă de milă. îl revăzu pe tatăl său aşa cum fusese în timpul ultimei lor întrevederi: debordând de energie, agitat, asemenea unui urs gata să mormăie. Şi se rugă în tăcere să redevină foarte repede bărbatul care fusese.

— Bună ziua, tată, spuse sărutându-l pe obraz. Unde au plecat infirmierele? Pun pariu că le-ai speriat!

Tatăl său avu un fel de inspiraţie dispreţuitoare.

— Lucruşorul acela frumos, pretinde că nu voi putea avea un telefon în camera mea înainte de două săptămâni! Două săptămâni! Oare ştie ce se poate întâmpla în două săptămâni într-o întreprindere?

— Jack, nu trebuie să te agiţi, sau îl voi aduce pe doctorul Herschel, protestă soţia sa. Bill Dexter se ocupă de afaceri în lipsa ta. Este adjunctul tău de douăzeci de ani, cred aşadar că poţi avea încredere în el.

— Bill Dexter! mormăi domnul Forsberg cu o voce încă groasă şi nesigură. Dacă este o problemă, va fi incapabil s-o rezolve!

— Dacă după mai mult de douăzeci de ani nu s-ar fi priceput, ar fi trebuit să-l concediezi de mult, declară doamna Forsberg cu o voce fermă. Kate s-a întors special din Fidji pentru a te vedea. Are... nişte lucruri interesante să-ţi spună în legătură cu Blake.

Domnul Forsberg se încruntă.

— Blake? Şi-a găsit până la urmă o slujbă convenabilă?

Kate îşi interzise să se înfurie. Înţelegea că tatăl său simţea nevoia de a se arăta agresiv, pentru a compensa slăbiciunea fizică şi teama din sufletul său.

— Blake munceşte din greu în acest moment. De fapt, tată, n-a fost niciodată fără slujbă.

Numele său profesional este Blake Harrington.

— Şi cine naiba este acest Blake Harrington? Ar trebui să sar în sus de bucurie?

— Oh! nu mă surprinde că numele lui nu-ţi spune nimic, răspunse Kate cu un zâmbet uşor. Blake este un actor foarte cunoscut. de fapt, o vedetă.

— O vedetă de cinema? Ar trebui să consider că este un avantaj? Şi că valorează mai mult decât un excelent bărbat de afaceri ca Eral Darrin? Crede-mă, ai face bine să veghezi ca soţul tău să pună bani deoparte cât timp are. Altfel, va colecţiona Rolls-Royceuri roz şi când vei fi bătrână, nu vei mai avea un ban! Deja ai donat toată moştenirea de la Steven fundaţiei aceleia blestemate! Nu, chiar n-ai mai mult simţ al afacerilor decât un copil de trei ani, Kate! Şi mă întreb ce voi face cu tine!

Calmă, luptându-se pentru a-şi stăpâni resentimentele, tânăra femeie îşi puse mâna peste cea a tatălui său, odinioară atât de fermă şi care acum, freca nervoasă pătura albă.

— N-ai de ce să te frământi pentru mine, tată. Sunt adultă, sunt responsabilă pentru existenţa mea. Este timpul să încetezi să-ţi faci griji pentru alţii şi să te ocupi înainte de orice, de tine şi de sănătatea ta.

— Jack, are dreptate, nu este momentul să-ţi faci griji cu problemele financiare.

— Cineva trebuie să se gândească totuşi în locul ei, pentru că este bună doar să arunce banii pe fereastră! Ce nebunie să renunţe la o moştenire care ar fi putut fi folosită pentru a crea locuri de muncă!

— Tată, capitalul pe care mi l-ai dat când m-am căsătorit cu Steven, este încă intact. Şi ţin să ţi-l restitui. Am aflat că societatea ta a făcut împrumuturi importante la băncile locale. Poţi să dispui de fondurile mele personale ca garanţie. Ştiu că mi le vei înapoia cu profit, îndată ce afacerea va merge bine.

Domnul Forsberg închise pleoapele o clipă şi, când le deschise din nou, evită privirea fiicei sale.

— Nu-ţi merit generozitatea, articulă el. Am vrut să te constrâng să-mi încredinţezi administrarea bunurilor

tale cu scopul de a le putea folosi ca garanţie pentru propriile mele afaceri.

— Înţeleg, spuse Kate după o lungă tăcere. Aş fi preferat să-mi spui tot adevărul la moartea lui Steven. Banii ar fi fost ai tăi în clipa în care mi i-ai fi cerut. I-ai câştigat prin munca ta. Cum aş fi putut să nu ţi-i înapoiez? Sunt destul de inteligentă pentru a înţelege că societatea încearcă să depăşească această criză care a lovit deocamdată industria de construcţii.

Tatăl său rămase fără replică, şi Kate îl privi îngrijorată. Avea ochii deschişi şi nu părea să sufere. Totuşi părea la capătul puterilor. Doamna Forsberg fu cea care vorbi:

— Tatăl tău şi cu mine am fost obişnuiţi să veghem asupra ta. Poate prea mult. Este întotdeauna greu pentru părinţi să accepte că le-au crescut copiii şi că trăiesc în felul lor. Şi de două ori mai mult, când n-au decât un singur copil.

— Măcar dacă aţi fi fost sinceri cu mine! Măcar dacă mi-aţi fi dezvăluit situaţia voastră financiară. Am fi evitat multă suferinţă!

— Da, cu siguranţă, admise doamna Forsberg. Să sperăm că această neînţelegere aparţine trecutului. Acum, te-ai căsătorit cu Blake, cum ţi-ai dorit, şi eşti fericită, nu-i aşa?

— Da, răspunse Kate, străduindu-se să zâmbească.

Ce ironie! Tocmai îşi acuzase părinţii că nu-i acordaseră încredere şi iată că era vinovată faţă de ei de acelaşi păcat! Totuşi, simţea că dacă se va distruge căsnicia sa, trebuia să aştepte ca tatăl său să-şi revină, pentru a-i vorbi despre asta. „Altfel se mint oamenii care se iubesc, pentru a evita să se facă să sufere”, se gândi.

— Cred că Bill Dexter va fi în stare să-mi negocieze fondurile, declară întorcându-se spre tatăl său.

Vei avea încredere în el pentru această tranzacţie, nu-i aşa, tată?

— Evident, dar nu va fi necesar. O bancă newyorkeză a acceptat o dobândă foarte rezonabilă, acum câteva

săptămâni. Când a fost asta exact, dragă? îşi întrebă soţia. De la atacul ăla blestemat, am lapsusuri.

Doamna Forsberg îi adresă o privire lui Kate.

— Era în ziua în care tu şi Blake v-aţi căsătorit. Tatăl tău obţinuse o întâlnire cu preşedintele de la New York Charter Bank. De aceea n-am putut asista la căsătoria voastră. Nu eram în măsură să-ţi dau aceste explicaţii atunci. Pentru început, preşedintele ne-a refuzat categoric. Şi tatăl tău era disperat. Dar i-am lăsat un dosar care a avut probabil efect favorabil. Pentru că a doua zi, în clipa în care ne pregăteam să ne întoarcem la Wisconsin, preşedintele ne-a telefonat pentru a ne spune că şi-a schimbat părerea. În ochii săi, Industriile Forsberg meritau să fie modernizate pentru a deveni competitive. Aşa că tatăl tău şi cu mine am rămas la New York timp de două sau trei zile pentru a semna actele. Şi iată de ce, presupun, n-am aflat nimic despre căsătoria ta. Am avut nişte zile încărcate. Dacă am fi avut timp să privim jurnalul televizat, am fi ştiut că soţul tău este Blake Harrington.

Doamna Forsberg îi adresă lui Kate un zâmbet nesigur.

— Totul **s-**a terminat bine, nu?... După ploaie, timp frumos. Câtă dreptate are zicala.

Kate simţi brusc că era obosită.

— Sper că ai dreptate, o întrerupse. Nu te vei supăra dacă mă voi întoarce acasă să dorm puţin. Încep să simt decalajul orar.

Se aplecă pentru a-şi săruta tatăl.

— Noapte bună, tată şi nu-ţi mai face griji pentru nimic. Mă grăbesc să te văd în picioare şi gata să te relansezi în luptă!

Întorcâ**ndu-**se, spera să găsească un mesaj de la Blake.

Nu era niciunul. Refuzând să se întrebe despre motivele tăcerii sale, sună imediat în Fidji. Liniile erau supraîncărcate şi trebui să aştepte mai mult de o oră înainte de a primi un mesaj decepţionant: domnul Harrington era de negăsit.

Kate îi dădu centralistei toate numerele pe care şi le aminti: cel de la biroul lui Sacha, cele ale principalelor restaurante, chiar şi cel de la apartamentul lui Jeni. Blake nu putea fi găsit nicăieri şi nimeni nu-şi amintea unde era sau când se va întoarce.

— Mulţumesc, murmură Kate, lăsând încet receptorul la loc.

O bănuială îngrozitoare o copleşi şi curând nu mai reuşi să scape de ea. Jeni prevăzuse să părăsească Fidji în acea zi. Oare Blake plecase cu ea?

Se culcă şi-şi ridică pătura până la gât. Dar cum să închidă poarta viselor? În somn, temerile îi reveniră şi petrecu toată noaptea văzând derulându-se fără încetare filmul mut produs de subconştientul său. Blake şi Jeni, strâns îmbrăţişaţi, se rostogoleau unul peste altul în nisipul tropical moale.

Ochii lui Jeni străluceau de o dragoste posesivă, violentă. Dar expresia lui Blake îi scăpă lui Kate.

Începuse să se însereze când Kate se întoarse a doua zi de la doctorul Herschel, liniştită de explicaţiile lămurite şi concise. Totuşi nu simţi curajul de a intra în casă pentru a începe o conversaţie cu mama sa. Aşa că preferă să umble prin grădină. Şi în aşteptarea cinei, se lăsă în cele din urmă pe un scaun din fier.

În ciuda soarelui puternic, nu era foarte cald la acea oră înaintată a zilei. Kate urmări din ochi o veveriţă care sărea din cracă în cracă, coada stufoasă jucându-se cu frunzişul des. Unde vor fi ea şi Blake când veveriţa va hiberna, pentru a fugi de iarnă? Închise ochii, oftând.

O umbră îi alunecă brusc peste faţă. Kate tresări şi sări în picioare.

— Blake! exclamă cu o voce nesigură, cu respiraţia tăiată subit. Ce… faci aici?

— Credeai că te voi lăsa să mă părăseşti fără să reacţionez? Ei bine, nu, te anunţ! Mă voi folosi de toate armele pe care le voi găsi pentru a te păstra!

Duritatea din vocea sa o răni. Kate îi descoperi faţa trasă de oboseală, profund marcată în jurul gurii de riduri

triste.

— Să te las? Nu înţeleg ce vrei să spui. N-aveam intenţia să rămân aici decât câteva zile, până când tata iese din spital.

Blake ridică repede capul.

— Tatăl tău este în spital? Aşadar, este grav bolnav?

— Dar ţi-am scris în biletul pe care ţi l-am lăsat!

Descumpănirea lui Kate era vizibilă.

— Şi ţi-am lăsat un mesaj şi la recepţie! Blake… Credeam că ţi-am explicat totul! Mama a crezut că tata va muri… Oare-ţi imaginezi că aş fi părăsit Fidji dacă n-aş fi ştiut că era într-adevăr **într-**o stare critică?

Blake îşi trecu mâna prin păr, cu un aer stânjenit, evitând să întâlnească ochii lui Kate.

— Ca să zic aşa… M-am gândit că n-ai făcut decât să găseşti o scuză…

— Oh! Totuşi, în biletul meu…

— Probabil aveam mintea tulbure când l-am citit… M-am temut de ce era mai rău!

Se întoarse şi Kate văzu, spre surprinderea sa, o roşeaţă difuză urcâ**ndu-**i în obraji.

— Se pare că nu reuşesc să-mi păstrez ideile limpezi când este vorba de tine. Îndată ce imaginea ta îmi vine în minte, îmi pierd bunul-simţ, Kate!

— Cum? Eşti pe cale să-mi spui că ai făcut toată această călătorie pentru că te temeai să nu te fi părăsit? Dar ce importanţă ar fi avut? N-ai încetat să-mi repeţi că mă dispreţuieşti!

— Nu, nu te dispreţuiesc, spuse Blake, cu o voce nesigură. Te doresc… Găsesc trupul tău irezistibil. Vreau… Vreau să fac dragoste cu tine.

— Dar eu refuz acest gen de dragoste. Eşti foarte sigur de tine, foarte arogant! Oare ar trebui să mă simt măgulită că celebrul Blake Harrington mă doreşte?

— Dumnezeule, ce cuvinte! mormăi bărbatul printre dinţi.

O prinse de talie şi-şi strecură mâinile sub corsaj, căutând pielea caldă şi goală.

— Nu sunt în dispoziţia de a răspunde întrebărilor tale!

Se aplecă **s-**o sărute. Cu un strigăt de protest, Kate îl respinse şi alergă spre casă. Lui Blake nu-i fu greu **s-**o ajungă din urmă şi **s-**o imobilizeze lângă unul din zidurile de cărămidă, încă foarte calde de la soare.

— Încetează să te zbaţi, îi murmură lângă gură. Îţi doreşti să te sărut, să n**-**o negi!

— N… nu.

Şi totuşi, nu**-**şi putu stăpâni un oftat de plăcere când o obligă să întredeschidă buzele. Mâinile sale puternice o forţară să rămână strânsă lângă el. Încercă să reziste plăcerii ascunse care o cuprindea, dar îşi simţea deja trupul cedând.

— Nu este bine, Blake. Nu vreau să te foloseşti de mine în acest fel. Sau accepţi să ne consolidăm căsnicia, sau te părăsesc.

— Minţi, Kate! Şi trupul tău mi-o spune! Nu**-**ţi doreşti deloc să mă părăseşti.

Mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu, oricare ar fi banalităţile ridicole pe care le declari, pentru a pretinde contrariul!

— Încăpăţânatule! şuieră Kate. Dar cine te crezi? Te gândeşti că sunt dispusă să trăiesc cu un bărbat care crede că m**-**am căsătorit cu el pentru motive meschine?

— În această clipă, chiar nu**-**mi pasă să ştiu de ce ai vrut să te căsătoreşti cu mine! N**-**am decât o dorinţă… să te ţin în braţe… să te contemplu goală pe pat… şi să**-**ţi văd ochii umbriţi de dorinţă…

Kate închise pleoapele pentru a alunga imaginile pe care aceste cuvinte le făceau să apară. Şi atunci, simţi că o îmbrăţişă şi o conduce cu hotărâre spre casă.

— Unde mă duci? îl întrebă, deschizând repede ochii.

— În camera ta. Unde se află?

— Nu te priveşte! Vei adăuga oare un viol la toate tratamentele umilitoare la care m**-**ai supus?

Fără să**-**şi dea osteneala să**-**i răspundă, Blake o duse în sus pe trepte.

— Ei bine? Unde este camera ta? repetă. Dacă nu vrei să spui nimic, voi deschide uşile una câte una. Ţin doar să-ţi vorbesc **într-**un loc în care să nu riscăm să fim deranjaţi. Deja am atras public.

— Public?

— Da, camerista care m-a făcut să intru… Sunt deja zece minute de când ne observă de la fereastra bucătăriei.

— Am fi putut vorbi în salon, oftă Kate, dar pentru că suntem aici, ei bine, intră.

Îi deschise camera sa şi se duse să se aşeze în colţul cel mai îndepărtat.

— Ei bine, Blake, ce ai să-mi spui?

— De ce m-ai luat de soţ?

— Am crezut că sunt îndrăgostită de tine, admise Kate, cu un zâmbet forţat. Asta era acum mult timp, în perioada în care eram încă naivă.

Blake păli şi trăsăturile sale părură şi mai trase.

— Ştiai că eram Blake Harrington când ne-am căsătorit? Te rog, spune-mi adevărul.

— N-aveam nicio idee. Este greu să-ţi dovedesc. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, cred că mariajul nostru nu valorează mare lucru.

— Atunci, cine a anunţat oamenii de la televiziune?

Kate îl privi cu intensitate.

— N-am fost eu. Ar fi fost suficient să mă cunoşti puţin pentru a şti că sunt incapabilă de un astfel de gest.

Chiar dacă mi-ai fi dezvăluit cine erai, n-aş fi anunţat niciodată ziariştii! Aminteşte-ţi că sunt fiica unui industriaş bogat. Am fost crescută în rezervă faţă de mass-media.

Brusc, îl văzu schimbân**du-**şi expresia.

— Am fost orb! exclamă. Jeni! Ea a fost, nu-i aşa? Iată exact genul de lovitură pe care este în stare **s-**o pună la cale!

Kate oftă profund.

— Da, ea a fost. Jeni l-a sunat pe directorul de programe, dân**du-**se drept eu. Mi-a mărturisit înainte de a părăsi Fidji.

— Cred că-ţi datorez scuze… M-am comportat ca un

imbecil! Ba mai mult, ca un imbecil orgolios! Oare este prea târziu, Kate?

Tânăra femeie se întoarse spre fereastră.

— Priveşte-mă! Oare este prea târziu pentru a relua totul de la zero?

Din doi paşi mari, fu lângă ea.

— Îţi doreşti să rămânem căsătoriţi?

— Da, spuse Blake.

— Pentru că divorţul ar fi pentru tine o publicitate urâtă?

— Nu.

— Pentru că mă consideri de dorit?

— Da, pe de o parte.

— Şi pentru ce altceva, Blake?

— Pentru că te iubesc! Pentru că nu voi putea lucra, mânca, dormi, gândi, dacă nu voi fi sigur că te voi găsi întorcându-mă acasă. Asta vrei să mă auzi spunând, Kate? Sau trebuie să mă târăsc la picioarele tale? Te iubesc. Nu pot să-mi imaginez viaţa fără tine.

— Este atât de greu de acceptat? îl întrebă Kate cu o voce schimbată. S-ar crede că mărturiseşti o crimă!

Blake ridică din umeri într-un gest de zeflemea faţă de el însuşi.

— Nu sunt obişnuit să mă simt atât de vulnerabil. Nu este o impresie foarte plăcută.

— Dar şi eu sunt vulnerabilă! Te iubesc! Şi cei pe care-i iubim ne pot face să suferim mult mai mult decât ceilalţi.

— Este adevărat? Mă iubeşti în ciuda a tot ce te-am făcut să suferi?

— Da.

Îl auzi respirând cu putere şi, înainte să aibă timp să spună mai mult, Blake începu s-o sărute cu pasiune. Kate se mişcă în braţele lui, lăsându-şi degetele să alerge de-a lungul liniei robuste a umerilor săi. Lângă inima sa, bătăile puternice ale inimii lui Blake făceau ecou.

O sărută de-i contuzionă buzele şi tânăra femeie îi răspunse cu aceeaşi aviditate. Îşi înnodase braţele în jurul

gâtului său, gurile se topiră una de cealaltă. Dorinţele lor ajunseră egale.

După un timp îndelungat, sărutările li se domoliră, dar nu se puteau desprinde unul de altul şi rămaseră strâns îmbrăţişaţi.

— Doresc să facem dragoste, spuse Blake cu o voce presantă. Mi se pare că este o eternitate de când nu te-am ţinut în braţe.

Kate nu răspunse, dar o simţi consimţind. O ridică şi se grăbi s-o ducă pe patul îngust de tânără fată. Kate crezu că-l va vedea întinzându-se imediat lângă ea. Dar Blake se aşeză alături, îi luă mâinile şi le apăsă pe buzele sale.

— Mai spune-mi-o.

Nu trebui să adauge nimic. Kate ştia ce cuvinte voia să audă.

— Te iubesc, Blake, repetă în şoaptă. Te iubesc dintotdeauna.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, spuse bărbatul între două sărutări. Am crezut că înnebunesc când m-am întors la hotel şi am descoperit că plecasei!

Se ridică şi-şi scoase hainele. Kate îl privea, fără să-şi ascundă dorinţa arzătoare care o încerca. Şi, când veni să i se alăture în patul îngust, i se tăie respiraţia. Blake tremura descheindu-i corsajul. Tânăra femeie simţi o mare bucurie să ştie că poate trezi în el o dorinţă de asemenea intensitate.

În timp ce o dezbrăca, nu înceta s-o sărute, încet, ca şi când aveau tot timpul. Şi de fiecare dată când buzele sale îi atingeau pielea, pasiunea reciprocă se intensifica. Mângâierile sale, mai întâi blânde şi aşezate, deveniră mai impulsive. Dar sub aviditate, exista dragoste şi tandreţe. O imensă fericire se îmbina cu căldura dorinţei lor.

Din haosul de emoţii în care se cufundase, Kate îl auzi pe Blake murmurând:

— Te iubesc.

Şi deveni oarbă şi surdă la restul lumii. Singura realitate era acel corp înlănţuit cu al său, cu pasiune. Un

geamăt lung îi scăpă din piept. În timp ce făceau dragoste, Kate îi strigă numele iar şi iar.

Când adormiră, trupurile lor rămaseră strâns unite.

Mult mai târziu, Blake o trezi aprinzând lumina.

Kate îi zâmbi leneş, cu membrele îngreunate încă de dorinţă.

— Cineva tocmai ne-a strecurat un bilet sub uşă.

Şi fără tragere de inimă, Blake se desprinse din braţele sale pentru a se duce să-l ia.

— Mama ta îşi va petrece noaptea la spital, spuse descifrând biletul. Adaugă că vom găsi cu ce să cinăm în bucătărie.

— Ţi-e foame?

— O foame de lup! De zile întregi nu mi-a mai fost atât de foame! Când se aşezară în bucătărie, Blake o întrebă pe Kate despre tatăl său.

— Se va restabili complet?

— Da, dacă nu-şi va pierde parţial mâna stângă. Şi în plus, afacerile sale merg mai bine. O bancă din New York i-a acordat un împrumut în condiţii foarte rezonabile. Sunt sigură că acum tata se va descurca. Compania avea nevoie doar de un aport de bani lichizi.

— Da, cu siguranţă.

Ceva în vocea lui Blake o reţinu pe Kate. Lăsă paharul cu vin.

— Dar tu ai fost! exclamă după ce-l privi cu suspiciune. Desigur, tu ai fost. Tu l-ai sunat pe directorul băncii şi te-ai pus garant pentru tata! Iată de ce a consimţit să-l ajute!

— Bineînţeles că nu! ripostă Blake energic.

— Oh, Blake! L-ai sunat în seara căsătoriei noastre, nu-i aşa? Mă bănuiai că te-am înşelat şi totuşi ai vrut să-mi ajuţi tatăl…

— Dar ce idee! De unde scoţi o asemenea poveste?

Totuşi, din aerul său încurcat, Kate înţelese că nu se înşela. Şi fără să fie oprită de protestele sale, se aplecă peste masă şi-şi puse mâna peste a sa.

— Mulţumesc, spuse. Mulţumesc, Blake.

— Trebuie să-l anunţ pe Sacha că sunt aici, o întrerupse Blake. Bietul bărbat va sfârşi prin a face o aplopexie dacă voi continua să părăsesc filmarea pe nepusă masă.

— Va trebui să ne întoarcem în Fidji?

— Nu, am terminat cu exterioarele. Restul filmului se va face în studio, la Hollywood. Vom putea locui acasă. Vei vedea, casa dă spre ocean şi vederea este impresionantă.

— Mi-ar plăcea să mă întorc la munca mea. Ar fi o prostie să nu folosesc ce am învăţat.

— De acord. Sper doar ca statul California să accepte să angajeze ca reeducatoare femei însărcinate.

— Ce ne priveşte asta pe noi?

— Am intenţia să devin tată cât mai repede posibil. Şi mă aştept să te văd fremătând de bucurie aflând că te-am ales ca mamă a viitorilor mei copiii!

— Încă nu ţi-am spus că eşti îngrozitor de vanitos! exclamă Kate cu un râs răguşit.

Blake nu-i permise să spună mai mult. Se aplecă spre ea, puse stăpânire pe buzele sale şi sărutul său o copleşi de dorinţă.

— Poate asta te va convinge să cooperezi la planul meu?

— Am nevoie de ceva mai mult…

— Dar cu plăcere, iubito!

Trecu un timp înainte de a răsuna la uşă o bătaie uşoară. Doamna Forsberg intră în încăpere atât de repede, încât Kate nu se putu desprinde din braţele lui Blake. Privirea mamei căzu asupra cuplului îmbrăţişat pe scaunul strâmt al bucătăriei. Făcu un vizibil efort pentru a nu lăsa să se vadă cât era de şocată.

— Hm… Bună seara, Kate, spuse. Bună seara, Blake.

Sunt încântată să te primesc acasă.

Buzele lui Blake schiţară un zâmbet. Braţul i se strânse în jurul umerilor lui Kate.

— Mulţumesc, răspunse. Este o plăcere pentru mine să fiu aici.

Sfârşit